

Phu Nhân Vạn An

Contents

Phu Nhân Vạn An	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	11
3. Chương 03	18
4. Chương 04	25
5. Chương 05	31
6. Chương 06	38
7. Chương 07	46
8. Chương 08	54
9. Chương 09	63
10. Chương 10 End	71

Phu Nhân Vạn An

Giới thiệu

Hân vốn là kẻ thương tật, vì bị hồng nhan từ hôn mà chán chường nữ nhân. Vì nể lời bà nội hân miễn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-van-an>

1. Chương 01

TIẾT TỬ

Bông tuyết màu bạc bay tán loạn, đội ngũ đưa kiệu theo hàng dài trong trời đầy bông tuyết đi chật vật, ngã trái ngã phải, mỗi người chỉ cần nhất mở miệng, miệng ngay lập tức sẽ nhồi vào đầy tuyết trắng. Phong tuyết càng rơi càng lớn, mọi người đầu cũng càng lúc càng thấp, đã tiến vào thiên thủy vùng ngoại thành Cam Túc, nhưng muốn nhanh xuống núi khả năng rất miễn cưỡng.

Lần này mang đội đón dâu, Quý gia hộ vệ nhìn phía tuyết trắng xoá bay, mơ hồ nhìn đến tiền phương có một mặt cờ xí bay lên, mặt trên tựa hồ viết cái “Trà” Tự, hần lập tức quay đầu hô to, “Không được, chúng ta tránh gió tuyết, tiền phương có gian trà điểm.”

“Nhưng là cũng sắp đến giờ bái đường nha.” Ngồi ở phía đầu bên trong xe ngựa Đỗ mục mục cau mày xốc màn kiệu, nhưng bông tuyết lập tức cuốn vào, đông lạnh, nàng vừa vội cấp kéo nhanh màn.

Nhưng gió tuyết thật sự quá lớn, không có cách, đoàn người chỉ có thể đi vào trên quan đạo duy nhất là trà điểm để nghỉ ngơi, không nghĩ tới đã có một đội ngũ đón dâu khác ở bên trong tránh tuyết, tân nương cũng theo kiệu hoa lý giúp đỡ đi ra, đến quây phía sau một gian phòng nhỏ.

Cùng thời gian, Đỗ mục mục cũng đem tân nương tử theo kiệu hoa lý đi ra, giống nhau mang nàng đến phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Hai người thân ảnh vừa mất dạng ở phía sau màn, trong quán trọ chật chội, mọi người bắt đầu nho nhỏ bàn tán — như thế nào trước sau vào phòng hai tân nương, hỉ phục là cùng một bộ dáng, liền ngay cả kiệu hoa cũng giống nhau như đúc?

“Xem ra đồn đãi là thật.” Dựa vào cửa sổ, một khách nhân cố ý đè thấp tiếng nói, một bên trộm ngắm các chiếm tử hữu ngồi hai phương đội ngũ đón dâu.

“Người nói là chuyện Ngọc Tuyền được trang Quý gia cùng Bạch Kim Phát Phùng phủ, đúng không?” Một khách nhân khác cũng nho nhỏ tiếng gia nhập đối thoại.

Khách nhân dùng sức gật đầu, mấy tháng qua, toàn bộ Cam Túc tỉnh liền tung tin vịt: con một Phùng gia Phùng Quý Phúc vì cùng Quý gia có xích mích, cố ý cùng một ngày cưới tân nương, cố ý đính chế cùng Quý gia kiệu hoa giống nhau, liền ngay cả mũ phượng khăn quàng vai của tân nương cũng muốn cùng kiểu cùng màu, rõ ràng Bạch Kim Phát cùng Thiên Thủy còn kém nửa ngày lộ trình, nhưng Phùng gia bày ra gia tài bạc triệu, để đội ngũ đón dâu chậm vài cái canh giờ xuất phát, mục đích muốn làm cho hai đội ngũ có thể ở không sai biệt lắm canh giờ xuất hiện, nhiều lần xem ai có vẻ khí phái.

“Hai nhà là kẻ thù truyền kiếp, đều muốn tranh khẩu khí.”

“Nhưng này chuyện cũ năm xưa đều trải qua mấy đời, hai nhà còn như vậy đối a?”

“Quý gia nào có đang giận lấy, là Phùng gia không chịu tiêu tan.”

“Chính là a, đều cá muối xoay người, thành thổ tài chủ, lên trời cũng coi như đợi bọn hần không tề.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng Phùng lão gia nói năm đó Quý gia ngại bọn họ, mới không muốn xuất ra bảo bối tiên được cứu Phùng gia lão tổ tông, hại Phùng gia lão tổ tông chết không nhắm mắt, nhưng nếu thực sự tiên được, Quý lão thái gia hơn hai năm dùng cũng không thể chết được mới đúng a!”

“Đúng vậy, Quý gia nói đến đáng thương hơn, con trai độc nhất bị tâm nghi nữ nhân từ hôn, tính tình cũng trở nên âm dương quái khí.”

“Kia lại như thế nào, hai năm, làm bộ làm tịch Quý gia cũng không quá, này một năm đến kinh thương thất bại, xem ra ngày lành cũng không được bao lâu.....” trung niên nam nhân lạnh lạnh nói chuyện đột nhiên ánh mắt trợn tròn, trở tay chỉ thẳng vào bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa lớn, lấp bắp mãi không nên tiếng: “Có..... Có.....”

Một người bạn thấy hần có phần hoảng hốt, vội vàng nhìn lại, chỉ thấy cửa lớn nháy mắt bị phá khai, vài tên thổ phỉ che mặt, trên vai dính không ít bông tuyết, dao kiếm quanh mình, cùng với gió tuyết vọt tiến vào, nháy mắt, bàn ghế đổ gãy, tiếng đao kiếm lách cách, khách nhân trong điểm sợ tới mức chạy trốn chết.

“Mau! Đỗ mục mục, mau dẫn tân nương lên kiệu!” trưởng hộ vệ Quý gia hướng phía sau phòng nhỏ gầm rú, cùng người hầu chậm rãi tới gần cửa phòng, bảo hộ các nàng lên kiệu.

Bên kia Phùng gia tổng quản cũng vội vàng đối bên trong hô, “Mau, Lâm mục mục, mau dẫn tân nương lên kiệu!”

Kế tiếp, là một mảnh hỗn loạn, chủ quán, nhóm hộ vệ cùng thổ phỉ giao tranh, bàn ghế trong trà điểm gãy xập, có người ngã mặt mũi bầm dập, ai ai kêu đau.

Vội vàng bối rối, hai nhà mụ mụ lôi kéo các tân nương vội vã muốn lên kiệu hoa, còn không quên dặn dò phải kéo khăn hỉ che kín, miễn cho bị thô phỉ nhìn thấy khuôn mặt, tránh bị bắt đi làm áp trại phu nhân thì rất thảm nha.

Nhưng một gã thô phỉ hung tàn cầm đao vọt lại, các mụ mụ sợ tới mức đã đánh mất tân nương, đều tự chạy trốn chết, lại dựng ngược lại thanh đao hạ vong hồn. Hai tân nương hoảng không biết làm sao. Trưởng hộ vệ Quý gia cùng Phùng gia tổng quản vội vàng tới, mỗi người tóm lấy một tân nương, một bên bảo hộ một bên rống to: “Kiệu phu, nhanh chút!”

Bọn họ song song đem tân nương nhét vào kiệu hoa, trong lúc đao kiếm hỗn loạn, kiệu phu cũng bắt chấp bên ngoài phong tuyết bão bùng, hai đỉnh cổ kiệu giữa mờ mịt đại tuyết hướng thẳng đến sơn hạ.

Phu nhân vạn an – Chương 1.1

Hôm nay, Ngọc Tuyền được trang có hỉ sự, đèn lồng đỏ treo cao. Ban nãy còn có một trận mưa phùn, nhưng hết mưa, khách khứa lại chật đại sảnh, hồ hởi chúc mừng, cùng chờ đợi tân lang tân nương bá đường. Thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy đoàn người đón dâu trở lại.

Tộc trưởng Quý tuy rằng làm bộ vui vẻ tiếp khách, mỉm cười hàn huyên. Nhưng nét tươi cười đã có chút xấu hổ, không chỉ đỏ mồ hôi đầy lòng bàn tay, mà trong lòng ông đang rất bồn chồn, lo lắng. Rốt cuộc là đang làm cái gì a, ngày giờ tốt lành đều đã trôi qua mất rồi!

Rốt cuộc ngoài cửa cũng truyền đến tiếng pháo mà mọi người đang nghiêng cổ chờ đợi. Quý gia bà cố nội Cao Hồng nhất thời thở ra nhẹ nhàng, hướng chú rể ra lệnh: “Lễ nghi, nhanh đi nghênh đón tân nương a.”

Quý Duy Lễ hít sâu một hơi, lộ ra vẻ mặt tuấn mỹ phi phàm, dời từng bước đi đến trước cửa ngoài.

Thấy thế, lão Quý gia Cao Hồng tâm vốn ung dung bỗng căng thẳng, nước mắt chực trào ra. Cháu gái vẫn ở bên hầu hạ lập tức an ủi bà: “Bà nội, hôm nay là ngày vui của ca, không nên khóc nha!”

Quý Tinh Tinh xinh đẹp nói xong, lại nhìn về phía cha mẹ. Xem, quả thực trong mắt bọn họ cũng đang rưng rưng nước mắt, thật là!

“Cha, nương, ca đối với hôn sự định ước này không vừa ý, sắc mặt của hấn đã đủ khó coi, các người nếu còn như vậy, sẽ làm khách nhân chê cười.”

Quý Nhân Hào cùng Tào Huyền vừa nghe, vội vàng hít sâu. Đúng vậy, hôn sự này là do ngàn vạn cầu, bỏ ra bao nhiêu tiền bạc mới cầu được, bọn họ nên vô cùng cao hứng mới phải. Nhưng vừa thấy con trai bước từng bước từng bước khác thường, lại thấy những khách nhân không giấu diếm ánh mắt thương hại, bọn họ liền nhịn không được vì hấn đau lòng.

Quý Duy Lễ lê chân, bước ra ngoài cửa lớn, nhưng lại chỉ thấy kiệu hoa, không thấy chiêng trống, đoàn người bưng đồ cưới đâu, hơn nữa người khiêng kiệu vốn cường tráng khỏe mạnh mà sắc mặt lại trắng bệch, thở hồng hộc.

Tổng quản vừa thấy thiếu chủ đi ra, vội vàng đến cạnh hấn, khẽ nói bên tai.

Quý Duy Lễ vừa nghe, sắc mặt khẽ biến. Khó trách một hàng đội ngũ đón dâu ít nhất cũng hai mươi người nhưng giờ phút này, bà mụ mụ không thấy đâu ngay cả nha hoàn cũng không thấy dạng.

“Người xử lý rất khá, đừng kinh động khách quan trong trang.” Quý Duy Lễ cũng không hy vọng kiệu hoa cũng biến mất dù rằng hấn không hài lòng hôn sự này.

Hấn hồ hững nhìn về phía kiệu hoa, lại nhìn đến tổng quản vội vàng kêu vài nha đầu ra hỗ trợ, muốn các nàng đem tân nương tử rời kiệu.

Khi một nha đầu hạ kiệu, nâng rèm, một tân nương thân ảnh hồng rời kiệu, đem theo hồng màu trên tay.

Khang Mộc Vân phủ khăn đỏ nắm chặt hồng màu, nỗi khiếp sợ vẫn còn, nhưng hiện tại biết bọn thô phỉ không có cơ hội thương tổn nàng. Nàng rút cục nhất tưởng đến kiếp này sẽ không toàn mạng thể nhưng hóa ra nàng vẫn là ệnh.

Nàng âm thầm “ói” ra hơi dài, kỳ thật, dọc theo đường đi lắc lắc, mạo hiểm vạm phần, nàng giờ phút này còn có điểm choáng váng, mà trên đầu đỉnh mũ phượng lại nặng chết người, có đôi lúc, nàng đã muốn đem nó lấy xuống.

“Thiếu phu nhân, đi cẩn thận.”

Bọn nha hoàn cẩn thận dặn dò, mà ở phía bên kia hồng mào được nắm trên tay của kẻ mặt không chút thay đổi Quý Duy Lễ.

Đôi tân lang, tân nương rớt cục bước vào phòng. Trong nhà trường bối sợ lắm ngày tốt giờ lành, vội vàng thúc dục, hai người rất nhanh bái đường thành thân. Mọi người lập tức vỗ tay như sấm, đưa vào động phòng.

Nhưng chỉ chốc lát sau, Khang Mộc Vân liền phát hiện chỉ có chính mình vào tân phòng, bốn phía yên tĩnh. Ngẫu nhiên, mới có thể nghe được xa xa truyền đến một chút âm thanh huyền ảo.

Không quá lâu sau, lại có người đi vào, trong phòng lập tức tràn ngập mùi hương đồ ăn. Nhưng lập tức cửa phòng lại đóng lại, lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Không có người? Phía dưới khăn đỏ, con mắt sáng vòng vo chuyển, thân thủ lặng lẽ xốc khăn trùm đầu lên một góc, chỉ thấy trên bàn trải khăn một bàn hảo đồ ăn, đang muốn đánh giá khung cảnh xa lạ, âm thanh nói chuyện từ xa đến gần –

“Người cùng tân nương hảo hảo dùng bữa, nghỉ ngơi, khách khứa trong gia trang, ta với người cha hội tiếp đón.”

Là giọng nói rất ôn nhu của nữ nhân, Khang Mộc Vân nghĩ vậy.

“Biết.”

Nàng sửng sốt, đây là thanh nam âm trầm thấp lạnh lùng, nghe tới có cảm giác không thoải mái, không nghĩ tới người như vậy cũng là trượng phu của nàng. Nàng trừng mắt nhìn, có điểm ngoài ý muốn, như thế nào cùng lời đồn đãi lại không giống? Tim đập mạnh và loạn nhịp, một người thân ảnh cao lớn đã đi vào cửa, nàng vội vàng lùi về, khăn đỏ hạ xuống, thu lại tầm mắt.

Quý Duy Lễ đẩy cửa mà vào, xoay người, lại đóng cửa lại. Gương mặt tuần mỹ hiện lên một tia phiền chán, buồn một hồi lâu, mới tâm không cam lòng tình không muốn xoay người dừng lại ngồi ở giường tân nương.

Đây là đêm động phòng hoa chúc của hắn, long phượng hỉ chúc sáng lấp lánh, tân phòng nội vui sướng. Giờ đang là đầu đông, ban đêm vi lạnh, bốn phía còn thả vài chậu than để giữ ấm. Nhưng buồn cười là, hắn một chút cũng không có cảm giác được nửa điểm không khí vui mừng hoặc ấm áp.

Người hắn muốn kết hôn cũng không phải tân nương trước mắt. Càng thật đáng buồn là, hắn muốn kết hôn với nữ nhân khinh thường hắn!

Hảo im lặng! Khang Mộc Vân khẩn trương nghe chính tiếng tim mình đập, mười ngón tay run run quăn lấy nhau, không ngừng nuốt nước miếng, như thế nào không nửa điểm động tĩnh?

Không khí nhất thời ngưng trệ, nàng sẽ không thở nổi, chỉ có thể càng không ngừng hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.

Rốt cục, Quý Duy Lễ cầm lấy hỉ xứng trên bàn, từng bước từng bước đi vào bên cạnh nàng, trực tiếp bóc hỉ khăn. Lập tức hiện ra trước mắt hắn là một đôi mắt mướt mà trong suốt.

Đồng thời, Khang Mộc Vân cũng kinh ngạc trừng mắt, nín thở nhìn chú rể mặc quần áo hồng bào. Hảo tuần, hảo tuần nam nhân a, ngũ quan của hắn tuần nhã, hàng lông mày sắc đậm, con ngươi đen thâm thúy như đêm mang về xa xôi hờ hững, cái mũi cao thẳng, bạc môi mỏng, cái cằm kiên nghị nhìn rất ưa mắt.

Nàng không hiểu, càng há hốc mồm, nam nhân như vậy cần tiêu tiền mua nữ nhân sao?

Quý Duy Lễ cũng hoàn toàn không dự đoán được tân nương của hắn dám nhìn chằm chằm đánh giá chính mình.

Cho dù là hấn từng gặp qua nữ nhân đều không dám nhìn thẳng hấn lâu lắm. Hấn lại có tật ở chân, càng không có nữ nhân dám cùng hấn đối diện. Tuy rằng hôn sự này làm cho hấn phi thường bất mãn, nhưng không thể phủ nhận, nàng với quần áo, mũ phượng, khăn quàng trên vai trông thật hấp dẫn. Đôi lông mày tựa lá liễu, hai tròng mắt linh hiệt, gò má nõn nà, môi giống như hồng anh, thật là một mỹ nhân ah!

Nhưng nàng vẫn là nữ nhân, mà hấn chán ghét, không hề tin tưởng nữ nhân!

“Ăn cái gì đi.”

Hấn hồ hững nói, liền xoay người đi đến trước bàn dùng cơm. Nhưng hấn một bước, một bước đi, phía sau lại yên tĩnh không tiếng động. Hấn lạnh lùng quay đầu, liền nhìn đến nàng đang tròn mắt kinh ngạc thẳng trừng mắt nhìn chân của hấn.

“Có vấn đề?”

Khang Mộc Vân lắc đầu, vội vàng đáp: “Không có.” Nàng lo lắng chống lại đôi mắt đen. Nàng tự hỏi thầm, chính là, làm sao có thể vậy? Hấn như vậy là một nam nhân tuấn nhã khí khái a!

Có lẽ chính là nguyên nhân này, mới tiêu tiền mua nữ nhân đi, nhưng đã có ba bốn nàng vợ hầu không phải sao? Còn muốn lấy thêm nhiều vợ, hay muốn nhiều tử nhiều tôn nhiều phúc khí?

Nàng xem hấn lạnh lùng quay người lại, đem hũ xứng phóng mạnh xuống bàn, ngồi xuống, cầm lấy chén rượu, giữa đầu liền uống.

Nàng bất an tiêu sái đến bên người hấn. Thấy chén rượu của hấn không còn, vội vàng lại thay hấn châm một ly, lại vì chính mình rót đầy cái chén sau. Lúc này mới ngồi xuống.

“Phu quân?” Lòng của nàng khẽ run rẩy “Ngày sau, mong người chiếu cố nhiều hơn.”

Hấn cười lạnh, lại cầm lấy cái chén giữa đầu uống xong.

Tâm tình không tốt? Kia nàng cũng không có biện pháp, nàng bị chính Nhị nương mình bán đi. Nghĩ nghĩ, nàng cũng cầm lấy cái chén giống hấn dùng cầm uống một hơi cạn sạch. Nhưng khi rượu chảy qua yết hầu, nàng bị nghẹn, ho sặc sụa: “Khụ khụ khụ, này là cái quỷ gì!”

Nàng vội vàng ngã chén trà, liền tục uống lên vài ngum, lại đưa đầu lưỡi ra, hít thở khí vào. Trời ạ, đều mấy tháng thiên, còn có thể như vậy đổ mồ hôi, nàng trực tiếp lấy tay áo lau đi mồ hôi đầm đìa trên trán.

Quý Duy Lễ nhướng mắt, nhìn nàng liên tiếp làm động tác như trẻ con, rất khó tưởng tượng đây là bà nội ngàn chọn vạn tuyển lại nện xuống số tiền lớn, ra đến phía nam mua thiên kim về làm dâu.

Hô! Nàng như thế nào đem chính mình khiến ệt mỗi quá a. Nàng vẫn nghĩ đến làm tân nương thực thành thời, trừ bỏ hầu hạ chú rể.... Sắc mặt của nàng phi biến, đột nhiên ý thức được chính mình không phải một chỗ nha!

Nàng xấu hổ buông tay áo, cố gắng tươi cười, “Ta giúp phu quân gấp rau?” Đây là Nhị nương dạy bảo nàng, nếu không khí không sai, còn có thể uy trượng phu ăn cái gì, thử xem hấn biểu tình của hấn, bởi nàng thật sự không dám mạo phạm.

“Không cần.” Hấn đáp rõ ràng.

Nàng có điểm kinh ngạc trừng mắt nhìn, xem ra phu quân của nàng tựa hồ không thể nào hảo ở chung!

Quý Duy Lễ tùy ý ăn chút thức ăn, sau đứng dậy đi đến bên giường, cởi quan mào, hồng bào, ngồi ở giường thượng, cúi người chuẩn bị muốn cởi giày.

Hấn muốn ngủ? Nàng chỉ vừa mới động chiếc đũa nha! Mặc kệ, trước gấp khối thịt đến miệng, tiếp theo vội vàng đứng dậy, vội vàng chạy đến bên giường, chiếu Nhị nương giáo như vậy, ngồi xổm xuống, giành trước từng bước thay hấn cởi giày.

Thẳng đến giờ khắc này, Quý Duy Lễ vốn lạnh lùng thâm trầm biểu tình mới có biến hóa. Hấn nhướn mày, hoang mang nhìn nàng.

Nghe nói cá tính của nàng kiêu căng, nhưng là, giờ phút này nàng lại quỳ hai đầu gối xuống hầu hạ hẳn. Một chút cũng không thấy mềm mại quý phái, quái, cá tính làm sao có thể nói sửa liền sửa?

Khang Mộc Vân đem giày phóng tới một bên, vô cùng cung kính đứng dậy, trái tim bắt đầu bồn chồn. Nhị nương từng cùng nàng nói qua, chú rể sẽ cởi mũ phượng cho nàng, kéo khăn quàng vai trên người nàng, ôm nàng trên giường lại thân lại sờ , nhưng như thế nào..... Nàng nhắm mắt lại đã lâu, sự tình gì cũng không có phát sinh?

Nàng mở một con mắt trộm ngắm, lập tức trừng mắt ngạc nhiên, phát hiện hẳn thế nhưng chính mình trên giường ngủ trước. Như thế nào cùng Nhị nương nói cũng không giống nhau, kế tiếp nàng phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ chính mình phải ... tới sao?

“Nhị nương nhận tiền của người ta, là muốn đi còn người chết đi cha người sẽ như thế nào, người cũng không thể hỏi ý, bằng không Nhị nương đến lúc đó biết đi đâu kiếm ra tiền trả!”

Khang Mộc Vân trong đầu hiện lên lời nói của Nhị nương. Nàng thở sâu, được rồi, dù sao bọn họ đã muốn là vợ chồng, cho dù bỏ qua đêm nay, kia còn có ngày mai, ngày kia?

Thôi, sớm tử sớm siêu sinh! Nàng lại thở sâu, tự động tháo xuống mũ phượng, cởi ra hồng bào, lấy điệu trâm cài tóc, tóc đen mềm mại lập tức như thác nước hạ xuống. Nhưng nàng vẫn là thực khẩn trương, bởi vì hẳn nằm ở phía bên ngoài, cho nên, nàng phải đi quá hẳn, mới có thể nằm đến bên trong.

Tất tất tốt tốt, âm ỹ chết! Hẳn cắn chặt khớp hàm, cưỡng chế trụ muốn rống nàng im lặng, mở ra mắt, ngồi ngay dậy, lạnh lùng nhìn về phía nàng.

Quái lạ, đêm động phòng hoa chúc, trượng phu không vui vẻ ại tỏ ra tức giận, trong lòng nàng nói thầm, nhưng vẫn là thực cố gắng hướng hẳn bài trừ cười, cởi hài miệt, đi quỳ vào phía bên trong giường, ngoan ngoãn nằm xuống, cứng ngắc đem yên ương hỉ mền hảo sau, hai tay giao nắm ở trước ngực, âm thầm hít vào, thở ra.

Hẳn cũng nằm xuống, cúi người đem chân kéo đến trên vai, đã thấy nàng nhắm chặt hai tròng mắt, miệng nhắm chặt, hơi hơi thở dốc, hai tay lại nắm chặt thành quyền, để lộ ra tâm trạng không yên bất an của nàng.

Hẳn xoay người, đột nhiên nhìn đến ngoài cửa sổ xuất hiện một thân ảnh lén lút tinh tế. Hẳn sắc mặt căng thẳng, thấp giọng nguyên rửa một tiếng, xuống giường thổi tắt ngọn nến, lại trở lại trên giường, lạnh lùng ra lệnh:“Ngủ đi.”

Di? Nàng bỗng dưng trừng lớn mắt, nhìn cảnh tối như mực trong phòng, liền, cứ như vậy đây là có chuyện gì? Đương sự kia cũng không làm cho bản thân nàng hợp phòng ... không lẽ nàng cũng phải tự đến? Lá gan của nàng không có lớn như vậy đâu?

Quý Duy Lễ tuy rằng nhắm hai mắt, nhưng có thể cảm giác được nàng kinh ngạc ánh mắt thẳng tắp trừng mắt chính mình. Không sao cả, đáp ứng thành thân đã là hẳn nhượng bộ nhất rồi, về phần chu công chi lễ, hẳn còn không có uất ức đến mức cũng phải nhường nhân bắt buộc hoàn thành!

Đêm ngày một sâu.

Khang Mộc Vân còn rất sớm đã tỉnh lại, đây là thói quen, bình thường sáng tinh mơ phải đến điền lý làm việc, nhưng giờ phút này, trong thành phần hoa thiên thủy, nàng có thân phận mới, không cần cầm lấy cái cốc!

Nam nhân bên người nàng vẫn đang ngủ say .

Sáng sớm không khí lành lạnh, ánh nến đã tắt, sắc trời xám trắng, nàng thật cẩn thận nghiêng người, ngưng trụ nhìn gương mặt tuấn mỹ của hẳn. Tim nàng bắt giác đập thành thạch, phải nói thật sự là, nàng rất thích khuôn mặt này. Cho dù lúc này cảm dài quá chút hồ tra, nhưng không hiểu, nàng đối hẳn chính là có hảo cảm nói không nên lời. Chính là, nàng vẫn đang không hiểu, hẳn trên người không có nửa điểm cục cằn, nhân xem ra tuyệt không thô tục. So với lời đại nương hàng xóm chê bai thật khác xa!

Suy nghĩ mãi, thấy hẳn hai mày vừa nhíu xoay mình, nàng sợ tới mức vội vàng nằm yên, nhắm mắt lại.

Sau đó, Quý Duy Lễ ngồi dậy, xem nàng giống cương thi nằm thẳng tắp, hai tay ép chặt đem chân, thẳng tắp nép bên cạnh người. Hắn xoay mình, cúi người tới gần, thân mình cũng bởi vậy đụng chạm đến thân thể của nàng.

Hắn, hắn muốn làm gì? Khang Mộc Vân nhất thời tim đập gia tốc, hắn tính đèn bù đem động phòng hoa chúc?

Quý Duy Lễ đụng tới tay nàng, nàng càng kinh ngạc, tay nàng thực thô, hắn làm sao có thể từ nơi này bắt đầu?

Hắn nhú mi, nhìn chằm chằm hai tay thô ráp của nàng, lòng bàn tay chai sạn. Quái! Biểu hiện nàng cũng không phải là kim chi ngọc diệp.

Tay nàng cũng không phải nhu nhược mềm mại, hay phần nộn trơn nhẵn, có như vậy hấp dẫn hẳn thực quái? Khang Mộc Vân không hiểu ra sao, nhịn không được mở to mắt trộm ngắm, liền nhìn đến hẳn thực còn đang nhìn tay nàng, kỳ thật nàng thoát xem chỉ biết tay hắn so với nàng còn đẹp hơn.

Nàng vốn định tiếp tục làm bộ, không nghĩ làm cho hắn phát hiện nàng đã muốn tỉnh, nhưng bởi vì hắn mặt cùng tay nàng khoảng cách thật sự gần. Hô hấp của hắn trực tiếp phả lên lòng bàn tay của nàng, tê dại, ngứa ngáy, nàng cũng sắp muốn cười ra tiếng.

Quý Duy Lễ chú ý tới hô hấp của nàng đột nhiên nhanh hơn, khóe miệng gợn lên, hàm răng còn cắn chặt môi dưới. Nguyên lai nàng đã sớm tỉnh! Hắn mím bạc môi, lập tức xuống giường, mặc vào giày.

Rời giường?! Cứ như vậy?! Khang Mộc Vân không nghĩ tới hắn cũng thức dậy sớm, vội vàng đứng dậy đi theo, “Ta đến.” Nàng vội vàng xuống giường, mang giày thêu, rất nhanh theo ngăn tủ lấy ra quần áo, hầu hạ hắn mặc vào, lại xoay người đi đến bồn nước, giặt khăn, cung kính dâng.

Quý Duy Lễ nhìn nàng qua lại bận rộn, cái ý niệm trong đầu càng ngày càng mãnh liệt – nàng căn bản là giống một nha hoàn, không nửa điểm như tiểu thư khuê các tư thái.

“Đợi lát nữa đi phụng trà các trưởng bối, các tỷ tỷ cũng sẽ đi? Ta cũng phải cùng các nàng thỉnh an, tuy rằng ta là nhỏ nhất, nhưng ta sẽ thực an phận, phu quân đêm nay có thể cùng tỷ tỷ khác trong phòng đi.”

Khang Mộc Vân nói lời này nhưng là đi ngược lại ý tứ của Nhị nương, Nhị nương muốn nàng nắm chặt lòng của trượng phu, muốn được thành người được sủng ái nhất, ngày sau, vàng bạc châu báu mới có thể lấy nhiều nhất, nhưng nàng luôn luôn thực nhận thức thân phận, không nghĩ gây thù hằn, không nghĩ cùng các tỷ tỷ tranh giành tình nhân.

Hắn hoà nhã lau, sau đem bố khăn giao cho nàng, cố ý hỏi lại: “Các tỷ tỷ?”

“Đúng vậy, phu quân là người có phúc, ta là tứ phu nhân, phía trên còn có ba vị tỷ tỷ cùng nhau hầu hạ ngài đâu!” Thật là, có người mới liền quên người cũ, nàng nhịn không được trong lòng than thở.

Chương 1.2

Quý Duy Lễ nhận ra điểm không đúng, cảm thấy thật buồn cười. Hắn có thể hoàn toàn xác định lão thiên gia lại trêu đùa hắn. Hắn đã thành tàn phế, lần này, hắn sẽ không tính thỏa hiệp. Nếu mọi người trong nhà hắn đều nói ông trời an bài luôn có đạo lý, như vậy lúc này đây, hắn lại cưới sai vợ. Hắn thật trông mong lão thiên gia sẽ tính thể nào đây!

Nàng khó hiểu nhìn về mặt đột nhiên trở nên kì quái của phu quân. Nhất là đôi mắt đen láy, đăm chiêu. Đột nhiên cảm thấy toát ra không khí lạnh lạnh, nàng không tự chủ được rùng mình một cái.

Quý Duy Lễ đi thẳng tới trước gương, soi mình vào gương, cũng không quay đầu lại gọi một tiếng “Hàn Chi Đồng.”

Ai? Khang Mộc Vân trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn quanh, trong phòng không phải chỉ có hắn cùng nàng?

Quý Duy Lễ nhìn điệu bộ buồn cười và ánh mắt mờ mịt của nàng trong gương, cười lạnh “Người biết tên họ phu quân mình kêu thể nào không?”

Người này không phải là ăn sai đực, ngay cả tên mình cũng hỏi? Nàng cố nín cười trả lời “Phu quân tên là Phùng Quý Phúc.”

Gương mặt lãnh khốc hiện chút vẻ cười lạnh “Nhưng nơi này là Quý gia Ngọc Tuyền đực trang, bản thiếu chủ tên Quý Duy Lễ.”

Cái gì?! Nàng thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép trực tiếp ngã xuống đất. Ba hồn bảy vía đều đã bay bỏ lại nàng xụi lơ trên ghế. Bất chợt, nàng đột nhiên nhớ tới cảnh hỗn loạn ở trà lý.

Xong rồi! Nàng nhảy dựng khỏi ghế, cầm lấy tay hấn lú rú nói “Làm sao bây giờ? Hàn cô nương khẳng định bị đưa đến Phùng phủ.”

Hấn cười lạnh “Tính canh giờ, giờ này Hàn cô nương vừa đến Phùng phủ, nhưng gã Phùng Quý Phúc nổi tiếng háo sắc, nàng hẳn là cũng đã bị hấn đưa vào viên phòng.”

Phải không? Nàng túa mồ hôi lạnh “Kia phải làm sao bây giờ, nàng mới là thê tử của người!”

Hấn phóng ánh mắt sắc bén về phía nàng “Theo ta bái đường động phòng là người.” Hấn không muốn nàng để chuyện này ồn ào ra bên ngoài, muốn giấu nhẹm chuyện đi.

Hấn muốn sai liền sai sao? Nàng vội lắc đầu “Không thể như vậy.”

“Không thể? Cho dù không là vì chính mình, ta cũng phải nghĩ ặt mũi của đực trang, càng nói ở đây Phùng gia và Quý gia vốn là kẻ thù truyền kiếp, Phùng Quý Phúc tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội đập hư thể diện Quý gia.”

Hấn tin chắc rằng Phùng Quý Phúc một khi phát hiện lấy nhầm người, nhất định sẽ đem Hàn Chi Đồng ăn sạch sẽ rồi cố ý đuổi về. Nghĩ tới đây, con người đen hiện lên tia bén nhọn “Cho dù hấn muốn lui, ta cũng không có lý do thu. Huống chi, nhất nữ không phụ nhị phu, giáo quy này thiên kim phía nam hấn cũng biết.”

Cũng là gã cầu tùy cầu, lấy chồng theo chồng, nàng bước theo Quý Duy Lễ đang hướng ra phía cửa “Nhưng nàng sẽ cảm thấy thật không hay ho gì. Nhận lời người này lại gã cưới cho kẻ khác.” Vẫn là cảm thấy thực hoang đường.

Hấn bỗng đứng quay đầu, trong mắt bốc hỏa khiến nàng sợ tới mức vội vàng đứng yên tại chỗ.

“Người sao biết nàng có cảm thấy không hay ho hay không? Cũng có nữ nhân tình nguyện gã cho kẻ giàu có ác bá chứ không chịu gã ột kẻ tàn phế, làm cho người ta cười nhạo cả đời!” Điểm này, hấn cảm thấy có chút đau đớn.

Theo ý hấn sao? Nàng sẽ không theo, trời ạ, nàng đang nghĩ cái gì vậy?

Nhìn bộ giạng ngu ngốc, còn đem gỗ đầu mình của nàng, hấn lại cười nhạt, đây là ông trời sắp đặt kiểu gì? “Tóm lại, hôn sự này là bà nội ta vừa đâm vừa xoa mà nên, ta bị bách mới đáp ứng, không nghĩ lại bái đường một lần nữa.”

Khó trách hấn một chút cũng không để ý! Thật là, dù sao là người khác buộc hấn kết hôn, cho nên cưới ai với hấn không quan trọng. Nàng ói ra một hơi dài “Hảo, ta biết, ta sẽ nuốt xuống chuyện này. Nhưng ta nói thẳng luôn, sau này người trong nhà phát hiện, chỉ trích ta biết chuyện mà không báo, người phải gánh lấy trách nhiệm.” Giấy không gói được lửa a!

“Người có thể đem trách nhiệm giao cho ta, dù sao, người là nữ nhân.” Hấn vẻ mặt khinh thường xoay người bước đi.

Có ý tứ gì? Nàng cũng không có đem vấn đề quăng hết cho hấn khiêng, làm gì đối với “nữ nhân” phản ứng ác liệt như thế!

Nàng còn muốn theo sau hấn nhưng lúc đó có hai nha hoàn vào phòng, một trong hai người cầm theo một bộ váy hồng tựa hỉ phục hướng nàng “Thiếu phu nhân hảo.”

Nàng ngẩn người, làm sao bây giờ, thật muốn nàng giả mạo thiên kim đại tiểu thư? Nhưng nghĩ tới đôi mắt lạnh của Quý Duy Lễ, nàng thực ngoan ngoan để cho hai nha hoàn giúp mình thay trang phục. Một lão nô

bộc theo lễ nghi vào bữa chuyện đồng thời lấy tân phòng sàng đan đi, Quý Duy lễ ngay lập tức qua thư phòng thẳng đến chính sảnh.

Hỉ chướng vẫn đang treo cao trong chính sảnh, không khí ngưng trệ, Quý Duy Lễ khuôn mặt tuấn mỹ lầm lì. Quý Tinh Tinh khẽ ngáp. Đều là tại ca ca làm hại! Tối hôm qua nàng chờ đến hơn phân nửa đêm mà thủy chung không nghe đến nửa điểm âm thanh mây mưa động phòng!

Nàng một bên thầm oán, một bên dựng tai nghe Quý gia tổng quản báo cáo tin tức vừa mới nghe được trong thành. Đội đón dâu trên đường gặp thổ phỉ cuồng bạo giết chóc. Mụ mụ, nha hoàn, hộ vệ của Phùng gia và Quý gia bị truy giết, của cải đều bị cướp hết. Thậm chí việc vui của Phùng gia cũng không thành. Kiệu hoa của tân nương Phùng gia rơi xuống vực không rõ tung tích, xem ra là lành ít dữ nhiều. Nha môn hiện đang đuổi bắt bọn thổ phỉ, hy vọng có được tin tức tốt.

Về phần hôm qua, vài tên nâng kiệu may mắn thoát được nhưng lại không lưu lại, ngay tối hôm qua đã trở về Giang Nam.

Tổng quản báo cáo xong, Quý Nhân Hào cho lui, còn chỉ thị tổng quản đối với người nhà những người thân của người gặp nạn phải trợ cấp, an ủi mát mát của họ. Tổng quản nhận mệnh chấp tay rời khỏi.

“Làm người sớm tối họa phúc, con, người xem ra còn may mắn.” Quý Nhân Hào cảm thán nhìn con trai tuấn mỹ “Hiện tại nên nói chuyện người và con dâu.” Nói đoạn, ông liền liếc mắt nhìn nữ nhi tinh quái của mình.

Quý Tinh Tinh thè lưỡi, vội vàng đứng dậy dựa bóng lão Cao Hồng bên cạnh, làm nũng nói: “Bà nội, người mau nói với cha là người muốn ta đi xem thôi.”

“Đối, là ta.”

Cao Hồng năm nay đã sáu mươi, vẻ mặt nghiêm cẩn, cá tính tương đối cường hãn. Bà dùng sinh tử của bản thân mới bức được cháu trai duy nhất gặt đầu cưới vợ. Nhưng mà hãn nhiên là còn chưa đạt được hết yêu cầu của bà.

“Nương, còn nhiều thời gian, người cho Duy Lễ và con dâu một chút thời gian bồi dưỡng tình cảm ...” Tào Huyền nhìn vẻ mặt không đổi của con trai lại nhìn đến tân phòng sàng đan mà đại nương đem đặt trên ghế. Bà đã rõ ràng nhận ra con trai vẫn chưa cùng con dâu viên phòng mới có thể chọc bà bà nổi giận như vậy.

“Đúng vậy, nương.” Quý Nhân Hào nhin không được vì con mà nói.

“Chúng ta cho hãn thời gian còn chưa đủ? Lý gia từ hôn đã hai năm, trong khoảng thời gian này, hãn còn chưa hết đau lòng? Bị từ hôn thì sao, cô nương trên đời này đã chết hết đâu!” Cao Hồng trừng đôi mắt tinh nhuệ với tôn tử này giờ vẫn không lên tiếng.

Quý Duy Lễ nhìn chằm chằm lại “Cho nên, bà nội muốn ta cưới vợ, ta đã cưới.”

“Nhưng người rất rõ ràng ý của bà nội muốn gì, người dù sao cũng là con trai độc nhất của Quý gia cũng nên biết trách nhiệm của mình.”

Đổi mặt với bà nội trong mắt tràn lửa giận, hãn hơi nhếch cánh môi, vẻ mặt lạnh lùng.

“Người không chạm vào nàng, liền cho thấy người trong lòng vẫn nhớ tới Lý Ánh Tương, kẻ chê người tàn phế mà không lấy. Người như thế nào lại không có chí khí như vậy?” Bà thật tức tận tâm phổi.

Quý Duy Lê sắc mặt ác liệt, còn chưa kịp đáp trả thì vừa vặn lúc Khang Mộc Vân đến phụng trà. Hãn thẳng thốt nhìn nàng vẻ mặt sững sốt, điểm chút nga mi, đôi mắt sáng rõ, màu da hồng nhuận lộ vẻ khuynh quốc sắc. Nhưng rất nhanh, hãn lập tức hoàn hồn, ánh mắt trở nên lãnh đạm.

Khang Mộc Vân ở giữa hai nha hoàn cùng đi vào chính sảnh, không nghĩ tới mình đến không đúng lúc. Cước bộ dừng lại, nàng nhìn sắc mặt xanh mét của Quý Duy Lễ, nguyên lai trong lòng hãn có Lý Ánh Tương! Khó trách hãn đêm qua không chịu chạm vào nàng.

“Nương, đừng làm cho con dâu vào cửa ngày đầu tiên đã bị sợ hãi.” Tào Huyền vội vàng đứng dậy, cười khanh khách hướng con dâu, xem nàng kiêu nhỏ tinh tế, xinh đẹp thiên tiên, làm người ta kinh diễm.

Quý Nhân Hào cũng lấy ánh mắt thúc giục con, muốn hẳn đi đến cạnh con dâu.

Quý Duy Lễ tâm không cam lòng tình không muốn đi đến bên cạnh Khang Mộc Vân. Chỉ thấy nương lại nháy mắt với hẳn, muốn hẳn giới thiệu nàng với mọi người, còn không quên ý bảo nha hoàn thay trà, hảo chuẩn bị kính trà.

Hắn hơi nhếch môi, nhìn vẻ mặt không yên của nương tử, hờ hững nhất nhất hướng nàng giới thiệu người nhà, nhìn nàng lo sợ bất an hướng trưởng bối kính trà.

Cao Hồng soi mói đôi mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt cháu dâu hồi lâu. Bởi vậy không chú ý tới bàn tay nàng có bao nhiêu thô ráp, tiếp theo vừa lòng gật đầu. Cháu dâu mắt ngọc mày ngài, là một tiểu mỹ nhân với đôi mắt tròn, long lanh đen nháy, con ngươi hơi đảo qua đảo lại do quá khẩn trương. Bộ đồ mượn của Tinh Tinh có phần hơi rộng, nhưng màu đỏ chuế kim của váy thật phù hợp với không khí hỉ sự trong được trang.

“Bà nội liền kêu người Đồng nhi đi đồ cưới của người toàn bộ đều đã bị đạo tặc cướp đi, lát nữa, sẽ có người đến may đo quần áo khác cho người, những đồ dùng nữ nhân khác, Tinh Tinh sẽ thay người thu xếp, có thiếu cái gì, cần cái gì, liền nói một tiếng, mọi người đều là người một nhà.”

“Là, cảm ơn bà nội.” Đối mặt trưởng bối lớn nhất Quý gia, Khang Mộc Vân vừa nói vừa chột dạ, trộm ngắm Quý Duy Lễ liếc mắt một cái, không nghĩ tới hẳn hai mắt vẫn lạnh lùng đen thẳm, sợ tới mức nàng vội vàng thu hồi ánh mắt.

Đột nhiên, Quý Tinh Tinh ở bên cạnh bà nội phì cười “Ca, ta nghĩ chị dâu cũng đã biết người là bị bắt mới cưới vợ, không cần dùng ánh mắt đó hù chết người!”

“Sẽ không hù chết được người.” Hẳn tức giận phản phúng.

Quý Tinh Tinh là bảo bối được cưng chiều, nâng niu. Liền ngay cả cha mẹ đều kính sợ bà nội, nàng cũng không sợ.

Khang Mộc Vân thích nàng! Khang Mộc Vân nhìn Quý Tinh Tinh cười.

Quý Tinh Tinh thân thiết tiêu sái lại gần “Tẩu tử, người đừng bị ca dọa đến, cùng lắm là hẳn có một hai năm kỳ quái chút. Người nên có lá gan lớn một chút.”

“Người yên tâm, lá gan của ta luôn luôn rất lớn, dù là kẻ xấu, hung ác thậm chí kẻ hám sắc ta còn không sợ.” Bởi vì Quý Tinh Tinh thẳng thắn vui vẻ nói nên Khang Mộc Vân cũng không để ý mà thẳng thắn đáp lời.

Kỳ thật, vì cha nàng luôn nợ nần bên ngoài, chỉ cần là việc có thể kiếm tiền, trừ bỏ bán mình, nàng cơ hồ đều đã làm. Thỉnh thoảng gặp phải mấy tên háo sắc muốn ăn đậu hũ nàng nhưng cảm tạ trời nơi nàng ở có một viên bồ đầu tốt giúp nàng tránh được nguy hiểm.

Lời nàng vừa nói ra, các trưởng bối đều có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới nàng cũng như thế thẳng thắn. Quý Duy Lễ lạnh lùng liếc mắt nàng một cái.

Nhưng Quý Tinh Tinh tựa như gặp được tri kỷ, vui vẻ kêu lên: “Thật tốt quá, tẩu tử như vậy thật thú vị, ta còn lo lắng phải nuông chiều, hầu hạ thiên kim tiểu thư!” Nàng mặt mày hớn hở cầm tay tẩu tử, “Chúng ta nhất định có thể ở chung rất tốt.”

Nói vừa xong, Quý Tinh Tinh đột nhiên nhướn mày, vội buông tay nàng ra, nhưng còn không kịp nhìn kỹ là thứ gì làm đau da thịt non mềm của nàng, ca ca đã tối sầm mặt mày, chế trụ cổ tay tẩu tử, cũng không quay đầu lại lôi kéo nàng rời đi, để lại mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

- - -

2. Chương 02

Chương 2.1

“Buông tay, buông tay a!”

Quý Duy Lễ không nhìn Khang Mộc Vân, dè dặt tiếng lệnh ấy nô bộc đang quét tước lui ra. Sau mới buông tay nàng, hừ lạnh một câu: “Chỉ tại tay của người!”

Có làm hay không? Là hẳn làm đau tay nàng thì có?

Xem vẻ mặt bất mãn của nàng, hẳn nổi trận lôi đình “Không quá vài ngày, tay người sẽ lộ ra chân tướng thật của người.”

Nguyên lai là vậy! Nàng tức giận xoa cổ tay bị hẳn nắm mà đỏ hồng “Tay của ta không phải vấn đề duy nhất, thật sự là cũng không đau được bao lâu bởi ta ngay cả mặt chữ cũng không biết.”

Hắn trừng mắt khó tin nhìn nàng.

“Nhìn cái gì? Ta cũng không phải mệnh tốt như thiếu chủ đây. Nương của ta mất sớm, cha ta cưới Nhị nương để chiếu cố ta. Nhưng hai vợ chồng có mệnh nghèo hèn, cha lại luôn nghe lời Nhị nương, nợ nần chồng chất. Cho nên ta bảy tám tuổi đã phải đi ở đợ cho nhà người ta, làm ruộng, khâu quần áo, làm gì có cơ hội đi học mà biết chữ, đợ sách.”

Nàng nói một thôi một hồi, thấy hẳn không phản ứng lại nói tiếp “Ta có vài lần thiếu chút nữa bị bán vào kỹ viện trả nợ cho cha nhưng cha ta vẫn còn chút áy náy nên thôi. Nhưng khi cha ta mất, kỹ viện vẫn muốn mua ta, muốn ta làm kỹ nữ hoặc ta phải chọn bị gã đi. Ta chọn cưới chồng.” Con người sáng rực của nàng nhìn chằm chằm về mặt hồ hững của phu quân “Nhưng về sau hàng xóm nói cho ta biết, ta kỳ thật là bị Nhị nương bán đi. Người cùng với Phùng Quý Phúc thượng lượng bán ta để lấy ngàn lượng bạc.”

“Người không oán?”

Nàng mở miệng cười trừ “Oán, ta cũng muốn oán ...”

Hắn nhìn nàng, nếu đổi lại là hẳn ... Không, hẳn không có khả năng rộng lượng như nàng.

Nàng gơ tay về phía hẳn “Điều này không thể dấu? Huống chi Phùng gia không phải người tốt, ta với người chưa có viên phòng, chỉ cần người không ngại Hàn cô nương đã lên nhằm kiệu hoa mọi chuyện vẫn có thể vãn hồi.” Lương tâm của nàng thực không cho phép nàng để Hàn cô nương thay thế nàng làm tiểu thiếp ở Phùng gia.

Nàng nghĩ như vậy liền đổi? Hẳn tức giận, cho dù hẳn biết Hàn Chi Đồng vẫn chưa cùng Phùng Quý Phúc bái đường. Nhưng hẳn cũng không nói lại với nàng, ngược lại nói “Người cho là người muốn đổi, Phùng Quý Phúc liền cấp đổi sao? Hàn Chi Đồng là do bà nội ta ngàn vạn tuyển chọn, trừ bỏ tính tình tương đối kiêu căng thì cầm kỳ thi họa, văn chương đều tinh thông, nghe nói dung mạo cũng vô cùng xinh đẹp.”

“Cho nên đâu? Cái gì cũng không thể là sao?” Hẳn không cần làm nàng phát hỏa vậy chứ “Ta biết người trong lòng đã có Lý cô nương, cho nên người mới không để ý sai lầm này. Nhưng ta, Khang Mộc Vân làm không được, làm người phải không thẹn với lòng mình, không thể chiếm tiện nghi của người khác ...”

“Bốp, bốp, bốp”

Thình lình tiếng vỗ tay bỗng nhiên vang lên, hai người giật nảy mình, trực giác quay đầu nhìn theo hướng âm thanh phát ra. Thân ảnh trắng tinh của Quý Tinh Tinh lộ ra phía sau một gốc hoa mai. Nàng cười hi hi, nhẹ nhàng thả người xuống đứng ở trước mặt bọn họ.

Xong rồi! Khang Mộc Vân sợ hãi “Người, người không phải là đã nghe từ đầu ...”

“Đúng vậy, ta đã nghe toàn bộ!” Nhưng nàng một chút cũng không để ý, hưng phấn nhìn tấu tử của mình “Kỳ thật vừa mới cầm tay tấu tử, ta liền đã nhận ra điểm không thích hợp. Lại thấy ca ca nhanh chóng lôi tấu đi ta liền vụng trộm đi theo kịp hai người.” Chuyện luyện khinh của nàng cũng không uống.

“Chuyện cưới nhằm tân nương người đừng lảm chuyện.” Quý Duy lễ lạnh lùng trừng mắt muội muội.

“Đương nhiên sẽ không, hơn nữa ta còn mua tặng nàng nhiều thứ nữa, bởi vì đây là lần đầu tiên có cô nương dám ở trước mặt người giảng đạo lý a.” Quý Tinh Tinh càng lúc càng thích Khang Mộc Vân “Còn có a, cho dù tẩu tử không cùng ca viên phòng cũng đã bái đường, đồng giường cộng miên một đêm là thật nha.” Nói trắng ra chính là tẩu tử này nàng đã muốn định rồi.

Nghe vậy, Khang Mộc Vân không biết chống đỡ ra sao, lại càng không thể phủ nhận. Nhưng là ... nàng nhin không được cần môi dưới hỏi: “Hàn cô nương làm sao bây giờ, làm người không thể ích kỷ như vậy a!”

Quý Tinh Tinh hoang mang liếc mắt nhìn ca ca, không rõ vì sao hắn phải giấu diếm tin tức kia. “Tẩu tử, nàng khả năng là đã đi gặp diêm vương ...” Nàng lập tức đem huyện kiện hoa gặp chuyện kể lại. Hàn Chi Đồng có thể đã rời khỏi nhân gian.

Thật đáng thương, Khang Mộc Vân nghe xong, hốc mắt hóa đỏ. Quý Duy Lễ nhìn thấy, xác định nàng là người thiện lương, nếu không, hai tân nương bất đồng mệnh, nàng gã vào Quý phủ, tránh được Phùng Quý Phúc háo sắc không phải nên cảm thấy vui mừng sao?

“Cho nên không cần biết có phải là thật hay giả, người liền lưu lại đi. Kỳ thật từ sau khi chân của ca bị thương ... Ách ...” nói đến nửa đường, nàng lập tức le lưỡi. Xong rồi, nàng ở trước mặt ca, chạm đến vết thương không nên đụng tới ...

Quả thực, mặt Quý Duy Lễ biến sắc, không khí đột nhiên ngưng trệ.

Khang Mộc Vân khó hiểu nhìn hai huynh muội “Làm sao vậy?”

“Người hãy dùng thân phận Hàn Chi Đồng mà lưu lại, lão thiên gia thiếu ta một cái công đạo. Ta rất muốn xem sai sót ngẫu nhiên này có thể thay đổi được gì!” Dùng ánh mắt đùa cợt có chút hận đời liếc mắt xem xét nàng trong chốc lát, Quý Duy Lễ lạnh lùng bỏ lại nàng hướng thư phòng đi thẳng.

Có ý tứ gì? Khang Mộc Vân khó hiểu nhìn bóng dáng cứng ngắc đang bỏ đi.

Người này ở chung không tốt a. Hắn lạnh lùng, hậm hực, lúc nào cũng cau gắt. Không biết trước khi bị thương ở chân, hắn có khí khái nam nhi hơn bây giờ không?

Ca cũng muốn lưu nàng lại? Quý Tinh Tinh ngạc nhiên. Kể từ khi bị từ hôn, ca lúc nào cũng trầm lặng. Nhưng liền như vậy một ngày, cảm xúc của ca ca cũng đã có chút dao động.

Nàng thân thiết cầm tay Khang Mộc Vân, hiển nhiên là sự xuất hiện của tẩu tử đã thay đổi ca ca “Tẩu tử, ta vẫn thường tin vào lời bà nội nói, con người ta khi sống trên đời rồi cũng có lúc hồi tâm chuyển ý. Lão thiên gia đã an bày chuyện này, người cũng đừng lo nghĩ gì nhiều mà lưu lại đây làm thiếu phu nhân đi.”

“Ta làm không được a.” Khang Mộc Vân nghĩ đến đã run tận da đầu.

Quý Tinh Tinh cười, chân thành nói: “Ta có thể giúp người a. Đúng rồi, trước ta mang người tham quan một vòng Ngọc Tuyền được trang. Đông các ở nơi này không phải ai cũng có thể vào.”

Quý Tinh Tinh nhiệt tình lôi kéo tay của Khang Mộc Vân, mang nàng “tha” một vòng được trang. Hai nha hoàn được phái theo hầu hạ Khang Mộc Vân cũng định đi theo nhưng Quý Tinh Tinh nhận ra nàng không được tự nhiên liền cho bọn nha hoàn lui ra để hai người có thể tự nhiên đi lại.

Khang Mộc Vân vốn tưởng Ngọc Tuyền được trang kim bích huy hoàng, giàu có hoa lệ. Tuy rằng nàng đến từ Thiểm Tây hẻo lánh nhưng không phải chưa từng nghe qua danh Ngọc Tuyền được trang. Nàng được biết được trang không chỉ là được thương lớn nhất tỉnh Cam Túc mà còn là nơi mua bán kỳ trân dược liệu, cũng như là nơi trồng dược liệu có số lượng nhiều và chất lượng tốt nhất nước.

Nhưng khi nàng đang ở trong được trang, mọi thứ lại không như nàng tưởng tượng.

Nơi này kiến trúc giản dị, tự nhiên lại cổ kính. Người hầu có hơn trăm người nhưng hơn phân nửa là phụ trách dược liệu, chọn mua, xử lý dược liệu như phơi nắng, cắt miếng, nhập kho chờ điều chế. Lại có kẻ lo việc mang dược liệu đi tẩy rửa ở nguồn nước cách đó gần hai mươi dặm ngoài. Bọn họ khi gặp nàng đều tràn đầy ý cười, hồ hởi một điều “Thiếu phu nhân hảo.” Hai điều “Tiểu thư hảo.”

Trong được trang không khí yên tĩnh, thanh tịch. Về phần nàng đang ở giữa Đông các, là nơi rộng rãi, đẹp nhất được trang. Rừng cột trạm trở tinh xảo, mai trúc trồng quanh uốn nắn rất công phu. Nhưng kỳ quái ở chỗ nguyên lai có một chỗ phía sâu bên trong, dây leo kín tường, kín cổng cao tường trông thật thần bí.

Quý Tinh Tinh còn đặc biệt dặn dò không thể đi vào nơi ấy. Đó là hậu viện thông với ngọn núi phía sau được trang. Bình thường nơi này chẳng có người, mỗi khi mưa xuống vào xuân hạ, sinh ra sương mù rất dễ lạc đường.

“Nhưng vì sao lại không được vào, còn muốn khóa lại?” Là người ai cũng có lúc tò mò.

“Đó là nơi gây nên đau khổ sâu sắc nhất cho ca ca, cho nên khi hấn đóng cửa hậu viện, người nhà ta cũng không có ý kiến.”

Quý Tinh Tinh đi đến thai đình ngồi xuống, đung đưa chân, vừa thấy tẩu tử cũng ngồi xuống bên cạnh, có vẻ muốn nói lại thôi. Nàng đã thông minh đoán ra tẩu tử có ý muốn hỏi gì. Tuy rằng tò mò chuyện riêng tư của người khác là không tốt nhưng nàng thực hiểu đó lại vốn là bản tính trời ban. “Ta nói cho người cũng được, nhưng tốt hơn hết là người đừng nói lại cùng ca ca.”

Khang Mộc Vân dùng sức gật gật đầu “Àn.”

Theo lời của Quý Tinh Tinh, Khang Mộc Vân biết được Quý Duy Lễ là có qua nơi này.

Trên thực tế, không chỉ một lần mà chuyện còn bao hàm cả một phần câu chuyện đời hấn.

Quý gia kinh doanh được liệu đã trăm năm bắt đầu từ đời ông cố. Quý Duy Lễ cũng theo nghiệp mà nổi. Các phương thuốc được truyền từ đời này sang đời khác, nhưng là vẫn không thể tinh luyện ra một loại được liệu chân chính cứu người chế xuất từ một loại được liệu quý hiếm là cây khoản đông.

Hết thể hệ này đến thể hệ khác của Quý gia bán được liệu nhưng cũng không ngừng suy nghĩ gieo trồng thể nào, tính toán khí hậu thổ nhưỡng ra sao để trồng được được liệu tốt. Vì thế phụ thân nghiên cứu nhiều sách cổ, tìm tới núi Không Động tìm thổ nhưỡng phù hợp kết hợp tìm tòi nguồn thảo được mới cho được trang. Quý Duy Lễ cùng gia gia mà hấn thương yêu nhất cùng nhau lên núi tìm kiếm khoản đông.

Một ngày Quý Duy Lễ không cẩn thận bị độc rắn cắn ngắt đi, trước chân ngã xuống núi. Nhưng là gia gia cố gắng cứu hấn ngoài ý muốn mà ngã nhào xuống triền núi.

Gia gia vì tuổi cao, không chịu nổi trọng thương mà qua đời. Quý Duy Lễ thoát chết nhưng chân bị chặt đứt, hơn nữa chân phải bị thương vì độc rắn cũng không tránh được sự phán tán của độc tố. Dù đã cố gắng chữa trị nhưng hấn cũng không tránh khỏi cảnh chân thấp chân cao, bước đi khó khăn.

Vì thế hấn hướng trời cao, thề với gia gia sẽ tìm bằng được khoản đông, hoàn thành tâm nguyện của gia gia.

Vì thế, hậu viện trở thành cấm địa. Hấn không đi vào cũng không cho người khác đi vào.

“Việc này xem ra trở thành một vọng tưởng mãi không đạt thành. Hoàn thành tiên được cứu người là không có khả năng bởi khoản đông mãi đến giờ vẫn chưa tìm được.” Quý Tinh Tinh nhịn không được thở dài.

Cho nên lúc này Quý Duy Lễ hậm hực lạnh lùng là do không thể đạt được nguyện vọng của gia gia. Không, là tự trách mình, áy náy ... Nghĩ đến đây, Khang Mộc Vân ói ra một ngụm khí dài. Thật khiến cho người ta sầu não. Hấn như vậy mà trong lòng cũng tràn đầy khổ tâm đi.

“Ta kế tiếp đây phải làm cái gì?” Khang Mộc Vân khó khăn mở miệng hỏi.

Quý Tinh Tinh mỉm cười nói “Người là thiếu phu nhân a, phạm việc gì cũng có người khác làm rồi. Người chỉ cần phụ trách việc sinh một tiểu oa nhi mũm mĩm là được rồi.”

Nói sinh liền sinh sao? Nàng thực bội phục Quý Tinh Tinh. Chồng nàng sẽ không chạm vào nàng, trong lòng hấn có Lý Ánh Tương a!

Như hiểu rõ ý nghĩ của nàng, Quý Tinh Tinh lại nói: “Nữ nhân kia không xứng với ca, người đừng để ý. Ta muốn đi luyện công, người muốn theo học không?” Nàng học công phu cũng là vì muốn thu thập khoản

đông. Nàng từng nghe nói khoản đông thường mọc ở núi cao, nhưng bởi không có cách để vượt núi nên chưa thể đi được.

Khang Mộc Vân trực tiếp lắc đầu. Nàng không nghĩ sẽ động tới đao kiếm lại càng không tưởng theo Quý Tinh Tinh học công phu nhảy lên nhảy xuống từ trên cây!

Quý Tinh Tinh không miễn cưỡng, trước khi rời đi còn dặn dò chị dâu mới. Lúc này bà nội cùng bà bà đều đang ở thiện phòng tụng kinh, đây là thói quen từ khi ca ca bị thương tới giờ của hai người, không cần đi tới quấy rầy.

Phụ thân phụ trách quản lý hiệu thuốc Đông y trong thành, có ý giao việc nhẹ nhàng cho con trai. Quý Duy Lễ hai năm nay chỉ hoạt động trong phạm vi dược trang. Không phải ở thư phòng, hữu viện thì tuần tra sườn núi tìm dược liệu. Không ai dám miễn cưỡng hấn làm bạn cùng kiêu thế.

Cho nên cơ hồ không có nửa điểm hoài nghi, Khang Mộc Vân liền đi tới thư phòng, cũng không gặp người. Nàng hỏi một gã sai vặt, biết Quý Duy Lễ đang ở sân phải dược trang trông coi hàng hóa dược liệu được dỡ xuống, điểm ghi.

Nghe tới có nhiều việc bề bộn, thật vừa vặn nàng là người ưa lao động, hấn có thể tìm cho nàng một việc để làm.

Gió lạnh vù vù thổi khoảng sân rộng, bãi sân tràn đầy âm thanh, tiếng huýt sao, tiếng cười nói. Trên sân đầy người, lại ngổn ngang dược liệu nào hoàng linh, thực dược, cam thảo, quế chi ... Mọi người chờ nhập dược liệu, xem xét chất lượng, ghi chép kiểm tra bận tới mảy tới mạt.

Theo hành lang dài đi tới, Khang Mộc Vân liếc mắt nhìn thấy Quý Duy Lễ cầm trong tay sổ sách cùng quần sự nói chuyện với nhau.

Mỗi lần thấy hấn, nàng liền cảm thấy hấn so với trước có phần anh tuấn hơn thế nhưng hấn như thế lại luôn có điểm đau lòng ...

Khó trách không thể ở chung với hấn, Khang Mộc Vân cảm thấy chua xót, trong lòng có chút đồng tình cùng hấn.

Mãi suy nghĩ, nàng hai mắt chỉ mãi nhìn hướng Quý Duy Lễ, không lưu ý tới bước đi, trực tiếp bước khỏi hàng lang xuống bậc thang vào sân, hướng hấn thẳng tiến. Thế nên nàng không chú ý dẫm phải vật gì đó vừa cứng vừa trơn. Nàng ngã ra, chưa kịp phản ứng gì thì gót chân đã theo đà mà trượt. Nàng sợ hãi vội vàng vung tay tìm cách giữ thăng bằng, cả người vẫn như vậy mà bổ nhào về phía Quý Duy Lễ.

Mặt nàng biến sắc, liền mình vung hai tay “Tránh ra, mau tránh ra.”

Nghe tiếng, Quý Duy Lễ không rõ cho nên xoay người lại

Xong rồi! Nàng vẻ mặt hoảng sợ lao cả người vào trong ngực hấn. Bởi vì chân không trụ vững, đập phải mớ thuốc Đông y bên dưới nàng không có biện pháp đứng thẳng lại đành mang theo cả hấn mà té ngã.

“Phanh” một tiếng. Quý Duy Lễ nằm thẳng trên nền đất cứng đau thấu mạng. Đã vậy hấn còn bị làm đệp thịt của nàng. Hấn nhếch miệng, nghe răng đau tới mức không kêu ra tiếng. Thế mà nàng còn dám mở miệng kêu đau trước hấn

“Nha!” Nàng hô một tiếng, cầm dưới hoàn toàn chôn trong ngực hấn.

Người hầu xung quanh ngừng hấn công việc đang làm, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

“Đứng lên!” Quý Duy Lễ cắn răng, tức giận rống.

Nàng kinh hoảng gật đầu “Là.” Giãy giụa hồi lâu mới nhắc mình lên được lại không nghĩ đến vừa chống chân xuống đất lại đập phải một vật trơn nhẵn khác làm nàng lại lần nữa mất cân bằng ngã trở lại người Quý Duy Lễ. Thảm hại hơn là môi của nàng liền đặt ở trên cánh môi cực nóng của hấn khiến nàng quần bách trừng lớn mắt.

Quần sự cùng người hầu xung quanh vừa có ý thẹn lại xấu hổ, làm bộ trở lại chuyên tâm vào công việc nhưng vẫn cố ý nén cười trộm nhìn hai vị chủ nhân.

“Đáng chết!”

Quý Duy Lễ không chút nào thương hương tiếc ngọc đẩy nàng ngã ngồi trên sàn đất cứng. Mông bị ngã đau nàng nhảy dựng lên nhưng lại thiếu chút nữa té ngã lần nữa.

Rốt cuộc là đang làm cái gì? Quý Duy Lễ tức giận đứng dậy, cầm tức kéo tay nàng, giúp nàng đang chặt vật ngã nghiêng đứng thẳng lên theo hắn.

Khang Mộc Vân lúc này phát hiện nam nhân cùng nữ nhân thật sự không giống nhau. Cho dù là chân của hắn không tốt nhưng đứng yên tại chỗ vẫn đủ lực định không giống nàng loay hoay mãi vẫn không đứng vững.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn mặt nàng đỏ lên không nói một lời.

Nàng nuốt mạnh nước miếng trong họng, liều mình xoay người “Xin lỗi, thực xin lỗi! Thực xin lỗi!”

Chương 2.2

“Người rốt cục tới đây làm gì?” Hắn khẩu khí thật không tốt.

“Cũng vì không biết phải làm cái gì.” Nàng bắt đầu dĩ nhiên nói.

Hắn hơi nhếch môi, đăm người xung quanh tuy rằng giả vờ làm việc nhưng kỳ thực là đang dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe lỏm. Hắn hướng bọn họ “Các người đều rời đi.”

“Vâng.”

Mọi người dừng công việc rời đi. Trước khi rời còn vụng trộm nhìn lại thiếu chủ. So với một người vừa mới kết hôn, vẻ mặt hắn thực không tốt, đây cũng là điều mà bọn họ đã đoán ra trước.

Trong viện rộng lớn như vậy, hiện tại chỉ còn lại hai người, không khí ngưng trọng, im ắng.

Quý Duy Lễ hít một hơi thật sâu, đề xuống lửa giận “Không biết làm cái gì? Ta xem tay người thì biết người quả thực đã từng rất vất vả. Hiện tại có thân phận tốt như vậy, còn nhất định tìm việc để làm?”

“Giống một phế nhân có cái gì tốt?” nàng vẻ mặt chịu không nổi nhìn hắn “Thiếu chủ ...”

“Phu quân.” Hắn lạnh lùng sửa lại cách xưng hô của nàng.

“Là, phu quân. Mời người tìm cho ta một việc để làm. Ta trời sinh thích làm việc. Muốn ta ngồi không, bắt chéo tay chân sai người này người kia hầu hạ, ta sẽ rỉ sắt!” Nàng không phải không biết hưởng phúc mà là không nghĩ mình muốn ngồi không.

Thấy vẻ mặt của nàng rất chân thật, tâm hắn có chút chần động “Người thật không sợ ta phải không?” Hắn đột nhiên có điểm bội phục dũng khí của nàng.

“Tin ta đi, người so với người hung ác còn khác xa, huống chi bộ dạng người tốt như vậy, xem ... ách ...” mặt nàng phước chốc đỏ lên, nàng nói như vậy khác nào kẻ háo sắc sao, ngu ngốc!

Hắn nghe xong sắc mặt không khỏi kinh ngạc, tay để lên ngực tự hỏi không biết có bao nhiêu cô nương vừa thấy thần sắc của hắn liền bị dọa cho phát run cả người. Vậy mà nàng ở đó, lại còn có thể định đạc mà khen ngợi bề ngoài của hắn?!

Bốn mắt giằng co, nàng hoang mang cúi đầu hắn mới nhận ra chính mình nhìn chằm chằm nàng này giờ. Hắn bỗng đứng xoay người, đi đến nơi ban nãy hai người cùng té ngã, cúi người nhặt sổ sách bị rơi vứt lên, xong xoay người một lần nữa nhìn chằm chằm Khang Mộc Vân, vẻ mặt nóng nảy: “Người không thể tự mình tìm việc, đừng làm phiền đến ta sao?”

“Đương nhiên là có thể, có điều nếu lỡ may lộ chuyện cũng không nên trách ta.” Nàng kỳ thật cũng rất biết thương lượng nha.

Hắn nhíu mày rậm, khó tin trừng mắt cười lạnh với Khang Mộc Vân: “Người, nữ nhân này lại uy hiếp ta?”

“Cái gì mà nữ nhân này? Khẩu khí không cần phải như vậy chứ? Người thì giỏi cái gì, cũng chẳng phải bị nữ nhân từ hôn sao ...”

“Câm miệng!” Quý Duy Lẽ sắc mặt xanh mét. Hấn hận nhất người khác ở trước mặt hấn nhắc tới chuyện này. Bởi vì bình thường, mọi người không phải đồng tình mà là thương hại hấn.

“Ta có thể câm miệng, nhưng thỉnh phu quân trước tìm cho ta một việc để làm. Ta bất kể việc gì cũng có thể làm, trừ bỏ nhân nhã vô tích sự.”

Hấn giận không thể tả, trừng mắt át nàng. Nàng cũng nhìn thẳng hấn. Hai người giằng co hồi lâu. “Người cũng không muốn ta lưu lại đây sao?” Nàng dừng cảm hứng hấn gật đầu hỏi.

Hấn phải thừa nhận nàng so với vẻ bề ngoài nhút nhát thì bạo gan hơn nhiều “Hảo, vậy ta tìm cho người một việc để làm, đừng tới làm phiền ta nữa.”

“Đương nhiên.” Nàng cười, đã nói là nàng rất biết thương lượng mà.

Hấn nhìn nàng một hồi lâu, giống như đang suy tư điều gì, tiếp theo đột nhiên xoay người “Người ở chỗ này chờ ta.”

Hấn thẳng tắp hướng phương môn, đi qua trung đình vào môn thính. Không khí ở đây tràn ngập mùi hương dược liệu. Đây là nơi cất giữ dược liệu cùng sách vở nghiên cứu. Phía trên gồm hai lầu, có một tầng hầm bên dưới. Nơi hấn đang đứng có rất nhiều kệ gỗ lớn. Kệ thì chứa toàn dược liệu, đan dược. Kệ thì lưu trữ nhiều sách Đông y quý giá. Hấn mặt không một chút thay đổi, tiêu sái bước về phía trước, liếc mắt một cái tìm thấy ngay một loạt tài liệu có liên quan tới cây khoản đông.

Hấn đoán chừng nửa tháng nữa lại là mùa khoản đông nở hoa, mà đường lên núi lại hiểm trở. Nàng nếu đã là người nhà Quý gia ít nhiều cũng nên biết thân đã là người trong nhà thì phải gánh vác trách nhiệm.

Không chút do dự, hấn rút ra một quyển sách thật dày liền đi ra ngoài.

Trong sân, quần sự vừa tiếp hai phụ tử nhà nọ. Không nghĩ tới không thấy thiếu chủ đâu, chỉ có thiếu phu nhân ngồi nhàm chán nghịch nghịch mấy thứ dược liệu vừa ban nãy làm nàng té ngã.

Khang Mộc Vân thấy ba người vừa đến vội vàng đứng dậy hướng bọn họ cười.

Quần sự cung kính chào, lại hướng hai phụ tử nói: “Đây là thiếu phu nhân của nhà ta.”

Hai phụ tử vừa nghe, vội vàng hành lễ “Phu nhân hảo.”

“Các người cũng tốt.”

Nàng cũng vội vàng đáp lễ. Quần sự thấy thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhin không được muốn cười.

“Các người muốn tìm thiếu chủ sao? Đợi lát nữa hấn sẽ trở lại ... Có gì cần ta giúp không?” Nàng nói liền lời đang suy nghĩ, nhìn đối phương ngạc nhiên ngại ngùng mà cười. Hai phụ tử này quần áo đều có chút điểm vá, giống như nàng trước đây vậy nên có cảm giác thật thân thiết.

Hai phụ tử nọ không nghĩ tới thiếu phu nhân xinh đẹp, thiên tiên như vậy lại đối với bọn họ cười tươi sáng lạn. Người con thẹn thùng cúi đầu trong khi người cha, đã ngoài ba mươi, kinh ngạc trả lời có chút sợ hãi “Chúng ta là đến cảm ơn riêng thiếu chủ, bệnh của con ta đã khỏe lên nhiều.”

Xen nàng không hiểu ra sao, quần sự thấp giọng giải thích cùng nàng.

Nguyên lại là có những người nghèo khổ không có tiền xem bệnh mua thuốc, thiếu chủ liền cho phép họ tới được đường trong thành mua thuốc, sau này có tiền thì trả lại.

Việc này là để cho những người nghèo khó có cơ hội được khám chữa bệnh. Thiếu chủ cũng không hỏi thúc họ hoàn trả tiền bạc, thậm chí qua một năm người lại chủ động hủy nợ cho họ, miễn cho họ phải thêm nhiều nợ không dám đi đâu.

Hấn thực sự là người tốt. Khó trách Quý Duy Lẽ nói ông trời còn thiếu hấn một cái công đạo. Hấn sống như vậy, hảo tâm tất sẽ có hảo báo thôi.

“Thiếu phu nhân, tiểu nhân là Trương Tam, là tiểu nhị ở quán trọ trong thành.” Hắn khốn quẫn cười “Tuy rằng ta chỉ là kẻ thô lỗ, vô học nhưng ta luôn nghĩ thiếu chủ là người thiện lương, thỉnh thiếu phu nhân nhất định phải hảo hảo đợi hắn. Nếu có thể, xin người cùng hắn vào thành. Hắn sẽ biết người trong thành không để ý hắn chân dị tật, ai cũng giống nhau tôn trọng hắn, cảm tạ hắn.” Có lẽ vì nàng tươi cười rất ấm áp nên Trương Tam vạn nhất trong đầu nghĩ gì đều đem nói ra tất cả.

Cách đó không xa, Quý Duy Lễ vừa đi tới cũng chỉ nghe được ba chữ “Cảm tạ hắn” liền dừng bước, nhìn Khang Mộc Vân hướng phụ tử Trương Tam ôn nhu cười.

“Cám ơn các người, ta sẽ chuyển lời tới thiếu chủ.”

“Chúng ta xin cáo từ.”

Quý Duy Lễ nhìn phụ tử Trương Tam rời đi. Họ vừa đi khỏi, nàng lập tức ngẩng đầu hỏi quản sự: “Thiếu chủ sau khi bị thương chân không xuất môn sao?”

“Có, nhưng chỉ là hướng ngọn núi mà đi một mình. Thời gian khác đều ở trong được trang. Ngẫm lại, lão thiên gia thật rất không công bằng, người tốt lại không được hảo báo, ai ...” Quản sự nhin không được thở dài.

Nghe vậy, Quý Duy Lễ hơi nhếch môi, tâm căng thẳng xem xét vẻ mặt của nàng. Không phải nàng cũng như những nữ nhân khác, ghét bỏ hắn chứ?

“Ta không biết là phu quân không được hảo báo hay không. Trừ bỏ một chân không tốt, thân thể đều khỏe mạnh, người nhà thương yêu hắn, quan tâm hắn, không lo no đói, hắn tích lũy thiện đức còn được người ta cảm tạ, như vậy còn không tốt!”

Hắn nhìn vào vẻ mặt của nàng bối rối, là do hắn không biết chừng sao? Đôi mắt hắn trong thoáng chốc trở nên mờ mịt. Quản sự liền thay hắn uất ức “Nhưng bị thương chân là điều đả kích rất lớn đối với thiếu chủ.”

“Mất chân là sự thật, nhưng hắn cũng không nên cứ giữ mãi thống khổ. Có những việc căn bản là nên quên đi, để mọi thứ trống trơn, có như vậy mới sống thanh thản, hạnh phúc.”

Nàng chính là mang ý nghĩ ấy mới có thể sống khoái hoạt tới giờ sao? Quý Duy Lễ nhíu mi.

“Như thế nào quên hết mọi chuyện để trống trơn là một loại hạnh phúc?” quản sự sờ đầu, thật sự không hiểu.

“Là đều quên trống trơn chứ còn như thế nào nữa quản sự?”

Nàng cười đến vui vẻ. Quý Duy Lễ lẳng lẳng nhìn nàng cười đến sáng lạn. Không thể không thừa nhận lời của nàng đã nhắc nhở hắn. Hắn có không quá đau xót cho bản thân mình mà quên mất mình đang có được những gì?

Hắn mím môi, nhìn pho sách trên tay, đột nhiên lương tâm cảm thấy không nên làm khó dễ nàng đi. Nàng dù sao cũng không biết chữ, việc này đối với nàng có chút ác độc a. Nghĩ vậy hắn tính quay lại ...

“Di, thiếu chủ, người đã trở lại.” quản sự nhìn thấy hắn vội gọi.

Khang Mộc Vân lập tức lại gần hắn. Một bên kể vắn tắt chuyện phụ tử Trương Tam, một bên nhìn pho sách trên tay hắn. Khối thư dày này, không phải là hắn kêu nàng phải đọc chứ?

Quản sự vừa thấy thiếu chủ trên tay cầm pho sách liền có điểm lo lắng “Tháng sau chính là kỳ khoản đồng nở hoa, thiếu chủ muốn lên núi sao?”

Khang Mộc Vân nhìn quản sự lo lắng, lại nhớ tới lời Quý Tinh Tinh đã kể, lập tức thốt ra “Tìm khoản đồng rất nguy hiểm, gia gia người cũng vì vậy chết ...”

“Thiếu phu nhân!” quản sự vội vàng đánh gãy lời của nàng, lão thái gia qua đời là nỗi đau lớn nhất trong lòng thiếu chủ, không nên đề cập đến

Quả nhiên sắc mặt Quý Duy Lễ biến sắc, hắn hung ác đem pho sách trên tay quăng sang nàng “Xem ra có kẻ lưỡi dài nói cho người không ít chuyện!”

Nàng nuốt một ngụm nước miếng, không biết nên trả lời như thế nào.

“Đem quyển sách này đọc qua, hiểu hết mọi thứ thì mới được tới tìm ta.” Nói xong hấn lạnh lùng bỏ đi mang theo quân sự lo lắng chạy theo hấn để lại nàng đứng trơ trọi trong sân.

Nàng cúi đầu nhìn pho sách dày, run rẩy. Trời ạ, nàng căn bản không biết chữ, hấn không phải là cố ý làm phiền toái nàng đi?

3. Chương 03

Chương 3.1

Gió thổi xào xạc cuốn tung những chiếc lá bay lất phất giữa trời, trong hoa viên tĩnh lặng của Quý gia, hai vợ chồng Quý Quân Hào, Tào Huyền cùng lão Cao Hồng ngồi uống trà.

Bọn họ vừa mới hỏi qua hạ nhân, Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân ở chung tình hình như thế nào. Nghe xong thì ba người cùng không được hài lòng.

Nhất là Cao Hồng. Bà hướng hai nha hoàn đang đứng hầu bên cạnh cùng đám người hầu đang quét lá trong sân vẫy vẫy tay mắt kiên nhẫn. Mọi người vội vàng hành lễ lui ra, còn lại ba người bọn họ nói chuyện với nhau.

“Thật sự ta muốn đem hai người chúng nó nhốt lại trong tân phòng, để xem khi nào bọn hấn mới chịu viên phòng!” Cao Hồng sắc mặt xanh mét, thật sự tức giận.

Quý Quân Hào cùng Tào Huyền nhìn nhau, buông chén trà trên tay. Cũng khó trách nương tức giận đến vậy. Con dâu mới mỗi ngày đều ở phòng ngủ nghiên cứu sách thuốc về khoản đông, con trai mới thành thân thì lúc nào cũng bận rộn chuyện trong dục trang. Nói tóm lại, trừ bỏ ngủ hay dùng bữa đôi vợ chồng son căn bản là không chạm mặt nhau.

Nếu có ngủ chung đi nữa thì cũng chẳng hề viên phòng. Tiểu nha đầu hàng ngày thu dọn sàng đan vẫn không thấy lạc hồng bên trên. Quý Quân Hào lựa lời nói thay con: “Lần trước nương lấy sinh tử ra bức, Duy Lễ mới đáp ứng cưới vợ. Nương lúc này có phải hay không không nên ép quá?”

“Đúng vậy, nương!” Tào Huyền ôn nhu phụ họa “Ít nhất, cháu dâu cũng mới cưới về, chúng ta tránh làm phiền để hai đứa tự nhiên tiến triển.”

“Tiến triển? Bọn hạ nhân nói hôm trước trên sân viện, cháu dâu không cẩn thận trượt chân té, lỡ đụng phải miệng hấn, hấn liền rống nàng.” Cao Hồng càng nói càng tức.

Chuyện này vợ chồng Quý Quân Hào cũng đã nghe nói, nhưng cũng không can thiệp. Con trai họ vốn là nam nhân nho nhã, bởi bị người tổn thương lòng tự trọng mà tính tình mới biến đổi như vậy.

“Người đâu, đi mời thiếu chủ lại đây cho ta.”

Cao Hồng không khỏi bực tức, vẻ mặt giận giữ ra lệnh cho nô bộc khiến vợ chồng Quý Quân Hào cũng không dám nhiều lời nữa.

Chỉ trong chốc lát kẻ lãnh đạm Quý Duy Lễ đã bị mời tới, hạ nhân lập tức lui ra.

Quý Duy Lễ hướng ba trưởng bối gật đầu, chú ý tới ánh mắt của mẫu thân rồi đi đến bên bà nội ngồi xuống.

“Thê tử của người cưới về là để làm kiếng, một chút cũng không buồn động sao?” Cao Hồng nổi trận lôi đình, lập tức chất vấn.

“Thỉnh gia gia can thiệp có chừng mực, đem ý trung nhân theo ý bà nội cưới về là ta đã cố gắng nhượng bộ hết mức rồi.” Quý Duy Lễ cũng nói thẳng ý nghĩ của chính mình ra.

“Người!” Cao Hồng cảm tức nhìn cháu nội.

Quý Quân Hào cùng vợ vội vàng lắc đầu với hắn, không nên lấy cương đối cương a.

“Bà nội không phải đã nói, lão thiên gia đối với mỗi người đều an bài có đạo lý. Như vậy sao người không buông tay, để ta xem nương tử này ta cưới về có năng lực gì có thể thay đổi nhân sinh của ta.”

Quý Duy Lễ trào phúng nói. Nhưng trưởng bối là biết hắn ý tại ngôn ngoại, chỉ có ý muốn thoái thác.

“Hôn nhân muốn hạnh phúc là phải cả hai người cùng cố gắng, người không đếm xỉa đến chính là không chịu phụ trách!” Cao Hồng phản bác không thèm để ý cháu nội có ý vạ vạ lời nói của bà.

Nhưng Quý Duy Lễ cũng không có hứng thú tiếp tục cùng bà nội tranh cãi, đứng dậy đi xuống “Quản sự cùng phòng thu chi đều ở môn thính chờ ta, có một số việc cần phân công trước.”

Lời này vừa nói ra, ba trưởng bối nhất thời trầm mặc, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn rời đi.

“Năm nay vẫn là không chịu buông tay sao?” Tào Huyền hốc mắt đỏ lên.

“Năm nay hay là để ta đi?”

Quý Quân Hào cần tay thế tử nhưng lại thấy nàng lắc đầu “Con sẽ không chịu, không người nào có thể thay đổi ý định của hắn hay ngăn cản được hắn.”

Cao Hồng cũng không nói tiếp, trong tâm của tôn tử lúc nào cũng muốn hoàn thành nguyện vọng của của gia gia hắn. Cứ mỗi năm hắn đều dùng chính sinh mệnh khiêu chiến để tìm đồng khảo. Lòng của bà khi nghĩ đến điều này không tránh khỏi đau đớn, nặng nề đứng dậy.

Trong khi Quý Duy Lễ cùng quản sự và phòng thu chi sắp xếp công việc vận chuyển, buôn bán của được trang thì Khang Mộc Vân cũng đang chiến đấu cùng pho sách kia. Cũng may còn có Quý Tinh Tinh tốt bụng giúp, không phiền hà mỗi lần lập lại giúp nàng nhận thức từng mặt chữ, thậm chí còn thay nàng uất ức.

“Ca thực là, người không biết chữ còn lấy bản thư được cho người đọc.”

“Hắn là coi trọng ta thôi, cho rằng ta có tiềm lực. Vả lại, nếu thân là được trang thiếu chủ phu nhân, cũng phải biết xem qua được thư chứ.”

Nói là nói vậy nhưng quyển sách này thật dày, lại đầy chữ thật khó cho nàng. Nàng xem lại nhiều lần, viết lại nhiều lần, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng, nhưng lật qua lật lại vẫn là không nhận ra mặt chữ, ai ...

Lúc này nàng đang gắt gao “nắm” bút, tập trung tinh thần cúi đầu, viết từng nét từng nét tựa như đang vẽ vậy, có điều vẽ hồ lô cũng không thành hồ lô.

Lão thiên gia! Quý Tinh Tinh ngồi bên, nhìn không được trọn mắt nhìn những nét chữ như gà bới trên tờ giấy trắng, màu mực lại có chút loang lổ, quả thực trông vô cùng thô thảm. Vì thế nàng hảo tâm đề nghị “Hay là chúng ta đổi sang sách thuốc đơn giản hơn?”

Khang Mộc Vân lắc đầu “Không được, đây là việc đầu tiên ca ca ngươi nhờ ta, chuyện này làm không tốt. Ngày sau việc thứ hai, thứ ba sẽ thế nào?” Nàng chấm lông bút trên nghiên mực, mỉm cười nhìn Quý Tinh Tinh “Tiếp tục dạy đi, ta sẽ cố gắng học.”

Thực sự nghị lực! Sách thuốc này rất cao siêu, thật chẳng khác nào tự chuốc lấy phiền phức. Nhưng nhìn ánh mắt tấu tử rạng rỡ, Quý Tinh Tinh gật gật đầu, vươn tay chỉ vào một đoạn trong bộ sách “Người hãy nghe cho kỹ ...” nàng đọc từng chữ, từng chữ “Bách thảo trung, duy thử bất cố băng tuyết, tối tiên xuân dã.”

Khang Mộc Vân gật gật đầu, một chữ lại một chữ đọc theo. Đọc xong Quý Tinh Tinh sẽ dạy viết. Đối với những chữ đơn giản này, nàng đọc đi đọc lại còn cảm thấy thật khó nhớ, không nghĩ đến đoạn sau còn khó hơn.

Quý Tinh Tinh chỉ vào sách, đọc tiếp ...

“Xuy vạn bất đồng, dương hú âm chung. Khoản đông chi sinh, trạc dĩnh kiên băng. Vật thể sở an, yên tri hoán ngưng.”

Khang Mộc Vân run rẩy khóe miệng, kiên trì đọc. Đọc một chữ lại quên ba chữ.

Sau nửa canh giờ, Quý Tinh Tinh cuối cùng cũng nhận ra đây là một loại khổ hình đối với kẻ hiếu động như nàng. Nàng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ!

Kế tiếp “Bi tai vu ta hề, tâm nội thiết tha. Khoản đông nhi sinh hề, điều bỉ diệp kha. Ngõa lịch tiến bảo hề, quyên khí tùy hòa. Duyên đao lệ ngự hề, đốn khí thái a.” (Kat: tóm ý là rất khó khăn khi tìm và thu hái cây khoản đông này)

“Này, này, này...” Khang Mộc Vân lúu cả lưỡi, mãi mới phun ra được ba chữ, nàng đành trừng mắt, căng lỗ tai nghe Quý Tinh Tinh sau khi ngáp một cái dài lại đọc lại.

Giống như là niệm kinh vậy! Rất giống a. Nhịp điệu cao thấp, trầm bổng, nàng thấy da đầu run lên, tim giông thẳng xuống, thật không biết có phải do học đến phát điên không!

Nàng đọc không được, bút lông đưa qua đưa lại cũng không viết được gì. Nàng rên rỉ sắp đầu hàng.

“Lão thiên gia, rốt cuộc là làm cái gì chứ?!”

“Làm cái gì? Khoản đông có thể nhuận phế trị ho, khử đàm, bình suyễn, trị nan y, là thượng đẳng dược thảo a.” Quý Tinh Tinh không nghĩ nàng đang khóc thét trong lòng, hoàn hảo thay nàng giải thích.

Khang Mộc Vân sững sốt bật cười.

“Tẩu tử cười cái gì?” Quý Tinh Tinh thật sự bội phục nàng nha. Nàng đã buồn ngủ lắm rồi, tinh thần tẩu tử còn tốt như vậy.

Khang Mộc Vân ghé vào người Quý Tinh Tinh cười, đột nhiên cảm thấy tinh thần thật phấn chấn “Không có gì, chính là đọc nhiều như vậy đều có liên quan tới khoản đông. Có hay không khả năng ta cũng cùng với ca người đi hái khoản đông?”

Quý Tinh Tinh phút chốc trừng lớn mắt, ngẩng đầu ngồi thẳng “Không có khả năng, ta luyện kinh công chính là muốn đi hỗ trợ. Nhưng ca nói rất nguy hiểm, khoản đông là thị tuyết khai hoa, người đi hái không cẩn thận có thể trượt chân ngã, còn có thể hại đến đóa hoa.”

“Thị tuyết khai hoa?”

“Đúng vậy, qua mười một tháng, nụ hoa bên lá cây mới thành, có thể dùng phá chế thuốc. Hơn nữa màu vàng của nụ hoa là do hoa nở trong băng tuyết, khi băng tan thì viên mãn cho nên cổ nhân xưng là tuyết trung xuất hoa.”

Nghe qua đã thấy đẹp, Quý Tinh Tinh tò mò nhìn lại cuốn sách, quả thực là hình hoa khoản đông. Tuy nét mực đã có chút phai nhạt nhưng trên nền giấy trắng vẫn hiện rõ hình bông hoa mảnh mai vàng óng cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng cái gì càng trân quý càng xinh đẹp thì càng phải trả giá nhiều. Khang Mộc Vân nhìn Quý Tinh Tinh “Hái khoản đông rất nguy hiểm. Cha, nương, bà nội không phản đối sao?”

“Ân, đó là truyền đơn dược của Quý gia. Huynh ấy lại là tôn tử duy nhất. Các trưởng bối đã thử các phương pháp bào chế khác để ca không phải mạo hiểm.” Quý Tinh Tinh thở dài, hai tay chống mạnh lên đầu “Ngay từ đầu ca vốn đã định thôi, nhưng sau khi bị từ hôn thì lời người nào nói cũng không nghe. Còn nói không muốn gia tăng âm hồn trên núi, chỉ muốn một mình mình hoàn thành nguyện vọng của gia gia, ai cũng không được đi cùng.”

“Hắn là sợ ta làm lộ ra chuyện, không mang theo ta không được.” Nàng giải thích.

“Nhưng là rất nguy hiểm.” Quý Tinh Tinh nhắc nhở.

“Ta không phải loại tiểu thư được nuông chiều. Hơn nữa so với việc đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của hắn và ở lại bị các trưởng bối vạch trần thân phận thì ta nguyện cùng hắn đi mạo hiểm.” nàng thật thà nói.

Quý Tinh Tinh cười khảnh khách nhìn tẩu tử. Mấy ngày nay, nàng cũng luôn luôn quan sát tẩu tử. Nàng ấy đối với hạ nhân vô cùng tốt, đối với trưởng bối lại lễ phép cung kính. Trên dưới được trang ai cũng yêu quý nàng trừ bỏ ca ca.

Nhưng không sao cả, nàng có dự cảm, nhiệt tình của tẩu tử sẽ xóa đi sự lạnh lùng, uất hận trong tâm của ca ca bởi vì nàng trời cho có một tính cách thật lạ quan, tâm hồn lại rất thiện lương làm cho người ta không tự chủ được mà thân thiết với nàng.

“Thiếu phu nhân, đại tiểu thư, đã đến giờ dùng cơm tối, lão phu nhân cùng gia đều đang chờ.

Nô bộc kê gỗ cửa, nhắc hai vị chủ nhân. Hai người nghe vậy song song thu dọn bút giấy ngổn ngang trên bàn vì Khang Mộc Vân tập viết chữ thật quá hao phí giấy.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Cao Hồng, hai vợ chồng Quý Quân Hào, Quý Duy Lễ, Khang Mộc Vân cùng Quý Tinh Tinh ngồi chung một bàn.

Cả ngày bận rộn, người của Quý gia chỉ tụ họp vào giờ cơm, cho nên bữa ăn đặc biệt phong phú, toàn là thức ăn ngon, rượu ngon. Khang Mộc Vân trước kia chỉ biết đến cháo rau, từ sau khi gã về Quý gia một ngày lại một ngày được ăn ngon, thật sự là hạnh phúc. Nàng trong lòng cũng không quên nhớ kỷ niệm “A di đà phật”, hy vọng Bồ Tát có thể phù hộ cho Hàn Chi Đồng bình an vô sự.

Nhưng Khang Mộc Vân không nghĩ đến vẻ mặt xanh xao vì học chữ của nàng còn có thể suy ra từ nguyên nhân khác a.

“Cháu dâu, người gầy như thế, làm sao hoài chất nội?” Cao Hồng nói vào trọng điểm, cháu nội không nghe bà chỉ có thể trông mong vào cháu dâu mà thôi.

“Chất nội sao?”

Bởi vì Quý Tinh Tinh lúc trước đã có nói qua, cho nên Khang Mộc Vân đã có lo chuẩn bị tâm lý. Nhưng là đang ở trên bàn ăn cơm, nói chuyện này thật khóm quẩn, nàng chỉ có thể đưa mắt nhìn Quý Duy Lễ, hy vọng hắn có thể thay nàng mà trả lời. Không ngờ hắn còn trừng mắt liếc lại nàng làm nàng sợ tới mức chỉ có thể lại cúi đầu, ngón tay lạng lẽ trở trở hắn.

Quý Duy Lễ nhướn mày, con người đen trùng nàng, nàng nghĩ hắn tàn tật chân thì mắt cũng mù, không thấy nàng đang làm gì sao?

Cảm thấy có cỗ khí lạnh phóng tới, Khang Mộc Vân nhíu mày, lặng lẽ ngẩng đầu liền bị đôi con người đen trầm hung ác của hắn dọa cho sợ tới mức lập tức cúi đầu lùi ra xa.

Hắn lúc này mới vừa lòng cúi đầu ăn cơm, cũng không có hưởng ứng gợi ý của bà nội, dù sao hắn đã nói là không thoả hiệp.

Tào Huyền thấy nương tức giận phát hỏa muốn mắng con trai thì chỉ biết lắc đầu, nhưng không nghĩ tới Quý Quân Hào lại là người lên tiếng.

“Duy Lễ, làm sao con có thể đối với con dâu hung như vậy?” Quý Quân Hào trách con, màn trừng mắt của hai vợ chồng con trai ông đều nhìn thấy toàn bộ.

“Ách, phu quân không hung, hẳn chính là trời sinh vẻ mặt ác nhân.” Khang Mộc Vân không chút suy nghĩ lập tức ngắt đầu, vội vã nói tốt thay hắn.

“Phốc, phốc ...” Quý Tinh Tinh nhin không được cười ha ha “Tẩu tử người càng miêu tả càng hay.”

Ôi. Mặt nàng hóa đỏ, cảm giác được Quý Duy Lễ lại bắn ánh mắt giết người về phía mình. Vẫn là khi ăn cơm tốt nhất nên ít nói, hảo hảo thưởng thức đồ ăn đi.

“Đây là tổ yến, vây cá, long can báo thai, người ăn nhiều một chút mới có thể khỏe mạnh, sinh được đứa nhỏ xinh đẹp, tuấn tú.” Tào Huyền đổi đề tài, cũng liếc con ý dặn hắn không được hung hãn với nương tử của mình.

Nhưng Khang Mộc Vân trợn tròn mắt, khó tin nhìn hướng bà bà, kẻ có tiền thường ăn những loại thức ăn này sao? Lại nhìn trên bàn đầy sơn hào hải vị, nhin không được thấp giọng nói “Tổ yến, vây cá là gì ta

không hiểu. Nhưng long can báo thai nghe thực dọa người, mới nghe thấy toàn là máu me đầm đìa, A di đà Phật!”

Người này! Quý Duy Lễ dùng ánh mắt “ngươi thực ngốc” trừng mắt nhìn nàng trong khi đó Quý Tinh Tinh ngồi bên chịu không nổi, cười đến chảy cả nước mắt.

“Chuyện gì tốt mà cười như vậy?” Tào Huyền buông đũa, tò mò nhìn nữ nhi đang cười hỏi.

Quý Tinh Tinh vội vàng lau nước mắt, cố nín cười hô “Không có việc gì.”

Bữa cơm này Khang Mộc Vân trong lòng đầy bất ổn nhưng Quý Duy Lễ hoàn toàn không để ý tới nàng. Nàng chỉ có thể một bên niệm a di đà Phật, một bên cố nuốt thứ đồ ăn đáng sợ kia vào bụng. Không ăn không được, đây là thành tâm của trưởng bối đối với nàng mà.

Chương 3.2

Đương nhiên các trưởng bối không có bụng tha dễ dàng như vậy, vẫn tiếp tục hỏi những câu hỏi quả thực sắc bén đi.

Như là lão bà nội hỏi Quý Duy Lễ “Ngươi đối với thế tử đều như thế nhìn mà không thấy sao?”

Lão gia lại hỏi: “Ngươi đều để con dâu lại Đông các, ngươi là trưởng phu, nên mang nàng vào thành, đến đường được một chút để ọi người biết nàng là thiếu phu nhân.”

Nương sẽ nói: “Nghe bọn hạ nhân nói, ngươi không cần con dâu hầu hạ. Nhưng một nữ tử gã về nhà chồng, chỉ có một việc là hầu hạ trưởng phu mà thôi, ngươi đừng cự tuyệt nàng, để cả hai có thể hảo ở chung.”

Quý Duy Lễ lăm lăm không trả lời vấn đề, nhưng cũng không quên lạnh lùng liếc nàng một cái khiến nàng sợ tới mức theo phản xạ vội vàng trả lời “Kỳ thật phu quân đối với ta rất tốt.”

“Kỳ thật phu quân chính là không nghĩ ta muốn xuất đầu lộ diện.”

“Kỳ thật phu quân là sợ ta mệt mỏi ...”

Nàng kỳ thực hiểu được, hết thảy là bởi vì chân tay nàng vốn thô ráp, lại còn không biết chữ, không muốn lộ ra dấu vết thân phận thật của mình nên không dám ra ngoài nhiều.

Quý Duy Lễ đối với những lời hoà giải của nàng luôn làm như không cho là đúng, hừ lạnh rồi lại tiếp tục ăn cơm làm cho nàng vô cùng xấu hổ.

Rốt cục cũng xong bữa cơm, vẫn bối chờ trưởng bối đi trước rồi mới theo sau, rồi về phòng. Quý Tinh Tinh lúc này mới giải thích cùng tẩu tử: “Kỳ thật vừa rồi nương nói tởm yếu, vậy cá, long can báo thai là ý nói những đồ ăn tốt, giúp tẩm bổ để ngươi mau hoài thai hài tử. Đây vốn là những nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng, vì tẩu gả vào được trang mà chúng ta mới ăn uống xa hoa như vậy.”

“Thì ra là thế.” Khang Mộc Vân cuối cùng mới ngộ ra. Tuy nhiên, Quý Duy Lễ hoàn toàn không để ý tới nàng, thẳng hướng đông các đi. Nàng vội vàng cùng Quý Tinh Tinh vẫy vẫy tay, đuổi theo bước trưởng phu “Ta có lời muốn nói với ngươi.”

Có chút vấn đề không thể trốn tránh, hướng chi trong bữa cơm vừa rồi các trưởng bối không phải là đã nói tường tận mong muốn của họ sao. Vấn đề này nàng thực khó mà tiêu hóa được.

Quý Duy Lễ làm như không nghe nàng nói, vẫn tiếp tục bước đi.

“Hảo, vậy ta cùng trưởng bối nói chuyện.” Thấy hắn không để ý tới nàng, nàng liền xoay người đi ngược lại.

Gặp quý! Hắn dừng chân, xoay mình, bước từng bước thật nhanh đuổi theo, tóm lấy cánh tay nàng, nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi: “Ngươi muốn gì nói mau!”

“Vấn đề sinh đứa nhỏ.”

Hắn nheo mắt nhìn “Quyền quyết định ở ta, ngươi có ý kiến?”

“Ta không có phản đối, nhưng xin lần tới đừng để một mình ta giải thích cùng trưởng bối.”

“Cái gì?” Nàng đang thềm oán hấn? Nhưng hấn không trách sự thẳng thắn của nàng.

Nhìn thấy con người đen mang ý châm chọc, nàng không thềm để ý “Người không thích người nhà can thiệp chuyện của mình, nhưng nếu người đáp ứng họ làm tốt, họ không phải sẽ không làm phiền người nữa?”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của người, cho nên người muốn đền bù đêm động phòng, mang thai sinh con, chăm sóc cho hấn?” Con người đen sáng lên đầy vẻ đùa cợt, nàng quả thật đang nói lời vô nghĩa!

“Không phải.” nàng vội vàng xua tay “Cho dù Hàn cô nương dữ nhiều lành ít ta vẫn hi vọng đem vị trí vốn của nàng trả lại cho nàng, ta không có lòng tham, không phải của ta ta sẽ không ham. Nhưng ít ra, trước mặt mọi người, chúng ta cũng nên giả bộ là một đôi vợ chồng thực đi.”

Hấn cười lạnh “Giả bộ? Ta làm không được, huống chi ta đã sớm được giáo huấn, nữ nhân là không thể tin tưởng.”

Lý Ánh Tương sau khi biết hấn bị thương, lúc nào cũng quan tâm, lời thề son sắt hội cùng hấn vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng vừa biết hấn không còn được trọn vẹn thân thể, liền tìm cơ thoái thác rời bỏ hấn.

Khang Mộc Vân vốn là người thông minh. Nàng hiểu rằng hấn vì vết thương lòng mà đối với nữ nhân không còn lòng tin, nhưng không thể mãi như vậy được ...

“Lão gia gia, nương, cùng Tinh Tinh không phải cũng nữ nhân sao? Người đừng vì gãy một gãy tre mà đánh nghiêng một cái thuyền chứ ...” Nàng đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, mắt bỗng sáng lên “Chúng ta đánh cược đi, để ta cùng người đi hái khoản đông, ta cam đoan với người nếu người lại lần xuống triền núi, ta tuyệt đối sẽ không để cho người ngã một mình, ta cũng sẽ ngã theo người ...”

Nàng phút chốc cảm khẫu, bởi vì hấn đang hướng cặp mắt đen âm trầm nhìn nàng trừng mắt. Sau đó nàng bất giác nhận ra mình thật kém cỏi, lại còn dám đưa ra so sánh ngu ngốc đến vậy.

Không thềm nói thêm nữa tiếng hấn lập tức phát áo bỏ đi.

Nàng thở dài, cúi đầu đổ người dựa vào tường.

“Tẩu tử, cố gắng lên, đừng bỏ cuộc.” Quý Tinh Tinh hóa ra từ nãy giờ ở phía sau nghe lên họ.

Nàng quay đầu, khẩu khí thực uể oải “Người đã nghe thấy hết.”

Quý Tinh Tinh gật gật đầu, thân mật kéo tay tẩu tử “Chúng ta tẩn bộ, người cũng nên giải đi sầu muộn, đối với ca ta cần có kiên nhẫn, tình yêu muốn thành phải có nghị lực.”

Nàng mặt có chút điểm hồng “Nói cái gì nha, ta chỉ là cảm thấy sống ở Quý gia thì phải làm được một việc gì đó. Nhất là ca người, hấn là một người tốt, cho nên ta hi vọng hấn sống thoải mái hơn một chút.”

Thật không biết là làm sao, nàng càng giải thích càng cảm thấy chột dạ. Đúng rồi, nhất định là tại Quý Tinh Tinh kia cứ nhìn nàng bằng đôi mắt trêu ghẹo khiến nàng cả người không được tự nhiên.

Ánh trăng mờ nhạt, hai người đi trên sân rụng đầy lá, hương cây cầu nhỏ đi qua, vừa qua đã thấy mấy nha đầu đang vây quanh một tiểu nha đầu đang khóc lóc mà trấn an.

Hai người nhìn nhau, đi tới gần để hỏi nguyên nhân.

“Tiểu Cúc muốn về thăm nhà, nương của nàng bệnh nặng.” Một nha hoàn trả lời.

“Vậy người mau trở về chiếu cố nàng.” Khang Mộc Vân lập tức hướng tiểu nha hoàn thanh tú đang khóc lóc sụt sùi nói. Nàng không muốn tiểu nha hoàn này cũng giống nàng vì một chút tiền bạc ngay mà cả lần cuối nhìn mặt cha cũng không kịp gặp.

Tiểu Cúc hai mắt đăm lẹ bỗng sáng ngời “Thiếu phu nhân, ta thật sự có thể chứ?”

Không xong, nàng đã quá vội đồng ý, liền không yên nhìn sang Quý Tinh Tinh “Ta có thể quyết định sao?”

Quý Tinh Tinh cười đến sáng lạn “Đương nhiên có thể, chính là ...” nàng nhưn mày “Bà nội rất nghiêm, nếu không có người hoàn thành công việc của Tiểu Cúc, quân sự báo lại bà nội sẽ chê trách.”

“Vậy để ta tới làm giúp ...” thấy Quý Tinh Tinh trợn mắt nhìn mình, Khang Mộc Vân vội vàng sửa “Ý ta là nói, ta là người trong sơn trang, Tiểu Cúc cũng đã ở đây làm việc, mọi người đều là người một nhà, cho nên hỗ trợ ...”

“Không, không có thể nào để cho thiếu phu nhân làm a!”

“Đúng vậy, mọi người chia nhau công việc của Tiểu Cúc là được rồi.”

Mọi người thi nhau nói, ta một câu, người một lời, đối với vị thiếu phu nhân thiện lương lại thân thiết vừa mừng vừa sợ. Tiểu Cúc không ngừng rơi lệ, hết cảm ơn Khang Mộc Vân lại cảm tạ mọi người đã có ý giúp đỡ.

“Đợi chút, nương người sinh bệnh, nhất định phải dùng đến bạc.”

Khang Mộc Vân sờ sờ trên người không có ngân lượng, nhưng trang sức lại không ít, định lấy vòng tay ra thì Quý Tinh vội vàng ngăn cản, đem túi ngân lượng trên người đưa cho nàng “Nguyên là nương cùng bà nội kêu ta đưa cho tẩu một ít ngân lượng để khi tẩu muốn mua gì hay thích ăn gì có thể dùng tới. Nhưng ta nghĩ người không có xuất môn, nếu có cũng đi theo ta nên tính không đưa. Hiện tại, người cầm lấy đi.”

Không nghĩ tới nàng còn chưa nói xong, Khang Mộc Vân đã như thần tài qua cửa, đem bao bạc nặng trĩu kia đưa tới tay Tiểu Cúc khiến mọi người xung quanh nhìn trân trối, ghen hòng.

Tiểu Cúc sợ hãi không dám lấy, đẩy lại “Thiếu phu nhân, như vậy nhiều lắm.”

“Người không nghe đại tiểu thư vừa mới nói sao? Ta xuất môn nhất định đi theo nàng cho nên ta không cần dùng tới, phải không Tinh Tinh?” nàng cười đến ngọt ngào nhìn Quý Tinh tinh đang ngậy ra như phồng.

Quý Tinh Tinh lúc này mới hoàn hồn, nghe răng cười “Là thiếu phu nhân cho người, người hãy nhận đi.”

“Cám ơn, cám ơn ...” Tiểu Cúc nước mắt như mưa, kích động quỳ xuống.

Khang Mộc Vân vội vàng nâng nàng dậy. Mọi người đều thay Tiểu Cúc cảm thấy may mắn. Cũng thực vui vẻ, chủ mẫu tương lai nhân từ như thế, đây chính là phúc của mọi người a!

Khang Mộc Vân làm người tốt thì làm đến cùng, nàng lần đầu tiên dùng đến địa vị thiếu phu nhân, sai người lái xe đưa Tiểu Cúc lên đường.

Quý Tinh tinh liền chạy tới thư phòng tìm ca ca, đem chuyện vừa rồi kể lại cùng hần, cuối cùng nàng nói “Tẩu tử cá tính quá tuyệt vời, người không biết bọn hạ nhân vui biết bao nhiêu, thân cận nàng thế nào đâu, lòng nàng thật thiện lương ...”

“Người nói nhiều không khát sao?” Quý Duy Lễ sắc mặt không chút đổi, đều đều cầm sổ sách ghi lại tên, số lượng được liệu để nắm giữ tốt lượng tồn kho, con mắt không hề liếc tới muội muội.

“Ta không khát a. Tẩu tử cuộc sống thực vất vả, nhưng nàng nói với ta khó khăn ấy coi như đồ ăn bổ vậy. Chúng tớ tẩu ấy rất kiên trì, chịu đựng. Nữ nhân như vậy rất thích hợp sinh con, dưỡng trẻ ...”

Hần ngẩng đầu, lạnh lùng trừng mắt với muội muội “Là bà nội muốn người tới làm thuyết khách sao? Nếu người muốn thì sinh cho bà nội một đứa ngoại tôn để bà cháu vui vẻ, ta có thể lập tức tìm bà mối ...”

“Được, được không đề cập tới chuyện sinh đứa nhỏ.” Quý Tinh Tinh gật đầu cho qua “Bất quá, còn một vấn đề cuối cùng, ca đối với tẩu tử thật sự một chút hảo cảm cũng không có?”

“Không có.” Hần đáp rõ ràng.

Không chút do dự! Quý Tinh Tinh xỉ mặt, ngoan ngoãn rời đi.

Làm sao bây giờ? Không cần nói tới sinh tiểu oa nhi, muốn đôi vợ chồng này tứ chi đụng chạm còn khó nữa là ...

4. Chương 04

Chương 4.1

Kỳ thật, cũng không phải là khó.

Đêm sâu, gió lạnh thổi vào Đông các, lặng lẽ tiến vào căn phòng ngủ tĩnh lặng.

Trên giường, một thân hình nhỏ nhỏ cuộn mình như sâu lông tìm hơi ấm. Tìm thấy nơi ấm áp, cả thân thể sát vào, thoải mái phát ra một tiếng thở dài thoải mái tán thưởng.

Nàng lại tới nữa!

Quý Duy Lễ mở bừng mắt, trừng mắt nhìn thân ảnh say ngủ trong lòng hắn, cố gắng đè nén tức giận đẩy nàng ra. Trong lòng vô cùng tức giận, hắn không phải chưa từng thử qua, nhưng nàng chỉ cần ngủ say liền lại lăn vào lòng hắn.

Chỉ là một nữ tử nhỏ bé gầy gò thế nhưng lại còn đòi cùng hắn đi hái khoán đông. Quả thật là người si nói mộng.

Nói chuyện như một đứa trẻ vậy. Nhưng là nàng như trẻ nhỏ hay hắn cố chấp như một lão già?

Hắn nhìn dung nhan say ngủ của nàng, nổi lòng cuộn cuộn hồi tưởng mấy ngày nay ở chung với nàng. Nàng so với hắn vẫn là tự tại hơn, có lẽ nàng vốn đã chấp nhận chuyện này, coi như đây là số mệnh không thể tránh khỏi.

Cho dù là hai người ngủ cùng giường mà như cách nhau cả hai thế giới, nàng cũng không nói gì.

Mặc kệ là nàng thức khuya hay phải dậy sớm cũng nhất định chờ cho hắn xử lý xong việc về phòng, nàng mới có thể lên giường, giống như là một hiền thê chờ đợi vậy.

Kỳ thật, vợ chồng vốn là cùng giường cùng chăn, nhưng nàng vẫn luôn dính vào chăn, lùi về một góc.

Trong phòng mặc dù đã có ấm lò giữ ấm nhưng ở đây không khí luôn lạnh hơn bình thường, nàng bản năng luôn tìm chỗ ấm nên trước chen vào ổ chăn ấm áp sau lại hướng trong ngực hắn mà dựa vào, trên mặt khe lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Có một đêm, hắn tổng hội bị động tác của nàng thức tỉnh. Nàng theo bản năng dựa vào lòng hắn, cách lớp quần áo, thân thể nữ tử mềm mại ôn nhu của nàng làm thức tỉnh dự vọng nam tính trong cơ thể hắn, khiến hạ khổ hắn có phản ứng. Không chút suy nghĩ, hắn đem nàng đẩy ra nhưng do quá hoảng hốt mà lực đạo quá mạnh làm nàng tỉnh giấc.

Khang Mộc Vân hấp háy đôi mắt buồn ngủ, lồm cồm ngồi dậy, nhìn Quý Duy Lễ nằm cách xa nàng một đoạn đang trừng mắt thật hung dữ “Làm gì trừng ta, gặp ác mộng sao?”

Hắn trừng mắt nhìn nữ nhân mắt nhắm mắt mở trước mặt mình. Hừ, hắn tỉnh không phải bởi vì nàng sao? “Mau ngủ đi.” Hắn cắn răng nói, xoay lưng về phía nàng.

“Không cần sẵn giọng như vậy, thời tiết đã đủ lạnh lắm rồi.”

Nàng than thở, ngáp dài một cái lại xoay người trườn vào chăn chuẩn bị ngủ lại, nhưng nam nhân đang xoay lưng lại với nàng đột nhiên lên tiếng ...

“Cùng một nam nhân ngủ chung giường, người một chút cũng không cảm thấy không được tự nhiên? Ngủ không được?”

“Dù sao trong lòng người đã có người khác, đối với ta không có hứng thú, ta tuyệt không lo lắng.” nàng cố gắng thanh tỉnh trả lời hắn, ban ngày ngồi học về khoán đông đầu của nàng choáng váng quá rồi.

“Trong lòng ta không có bất kỳ kẻ nào.” Hắn cả giận nói, mắt hứng xoay người, nhìn dáng lưng nàng chăm chú.

“Ừ, thì là không có thôi, dù sao ta cũng tạm thời ở đây làm thiếu phu nhân, không chọc giận người.”

“Người rất hiểu chuyện.”

Nàng cố nén buồn ngủ “Đó là bản năng sinh tồn của ta, mắt phải biết nhìn bốn phương, tai nên nghe tám hướng. Có đôi khi càng im lặng lại càng tốt. Mỗi người đều có tự tôn của riêng mình, đôi khi tự nhốt nỗi đau vào trong mình nhưng tốt hơn hết vẫn là nên thả nó đi.”

“Lời này là có ý gì?”

“Ai nha, cuộc sống của người rất hạnh phúc, không cần không ốm mà rên.” Nàng càng nói, mí mắt càng díp lại, lý trí cũng đã không còn thanh tỉnh nên mới không kiêng nể gì mà phê bình.

Hắn đang định mở miệng mắng nàng thì thấy giọng nàng càng lúc càng nhỏ dần thẳng đến khi im hẳn chỉ còn lại tiếng hít thở phập phồng. Hắn thật không dám tin nàng liền như vậy có thể ngủ?

Đáng chết, không phải là làm thiếu phu nhân, cái gì cũng không phải làm sao, như thế nào mỗi đêm đều có biện pháp ngủ sâu như vậy? Chẳng bù cho hắn mỗi đêm đều trần trọc khó ngủ.

Thật là! Hắn chung quy không phải Liễu Hạ Huệ, thân thể cơ bản là vẫn có nhu cầu tình dục, kiên nhẫn lại có hạn. Có khả năng hắn sẽ bị hạ đực trong trà, buộc hắn viên phòng không?

Nhưng hắn không nghĩ sẽ để cho người nhà hắn được toại nguyện, sẽ không sinh con lúc này.

Xem ra, đến lúc phải đi rồi.

“Cái gì? Hắn ngày mai sẽ lên núi hái khoán đông?!”

Sáng sớm Quý Tinh Tinh liền mang tin tức rúng động lòng người này báo cùng Khang Mộc Vân. Nàng sợ tới mức thông tay, buông khối văn thư đang cầm, vội chụp lại nhưng là đã không kịp.

“Đúng vậy, ta chính tai nghe được ca nói cùng cha mẹ” Quý Tinh Tinh mặt mày nhăn nhó, ngồi xổm xuống thay tẩu tử nhật mớ sách dày lên, sau đứng lên nhìn phía giường ngủ đã được thu dọn ngăn nắp “Tẩu tử, người không ngủ ở phòng ngoài mà cùng ca ta ngủ chung trên giường?”

Khang Mộc Vân gật đầu “Đương nhiên, thời tiết hảo lạnh, hướng chi ngủ chung cũng không có việc gì a.”

“Vì sao lại không có việc gì? Sao cái gì cũng không phát sinh?” Quý Tinh Tinh thật sự không hiểu nha.

Khang Mộc Vân tiếp nhận mớ sách trên tay nàng, đem đặt ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn nàng vẻ mặt ngạc nhiên “Chính là bởi vì sẽ không phát sinh chuyện gì ta mới yên tâm ngủ cùng giường với ca người, có gì kỳ quái?”

“Như thế nào không kỳ quái? Người là vợ của ca ta, chuyện vợ chồng, sinh con không phải là chuyện hiển nhiên?” Quý Tinh Tinh cũng ngồi xuống, cảm thấy hai người giống như là đang ông nói gà, bà nói vịt vậy.

Biết vậy, nhưng loại sự tình này sao có thể miễn cưỡng được? Nàng quần bách hỏi lại “Người không phải là muốn ta hối thúc ca người ... Di? Ai nha! Người như thế nào lại sờ loạn ta nha!”

Quý Tinh Tinh tay đột nhiên ở trên người nàng sờ loạn, làm nàng nhột chịu không nổi bỏ chạy, khanh khách cười không ngừng.

Nhưng vào lúc này, Quý Duy Lễ sau khi báo bà nội sẽ đi xa nhà, đang hướng phòng ngủ trở về thu xếp hành lý, hắn từ xa chợt nghe tiếng cười đùa của hai cô gái.

“Kỳ quái, tẩu tử người cái gì cũng có, bề ngoài lại rất được, như thế nào ca ta lại không chạm vào người? Ta có nghe qua nam nhân cùng nữ nhân mây mưa thất thường, không cần yêu thương thân thể cũng tự nhiên mà có phản ứng.” Quý Tinh Tinh nằm trên giường, cười cười nói.

“Ca người là vậy, hắn có nguyên tắc của hắn, ta chính là xem trọng điểm này ở hắn mới có thể yên tâm ngủ ngon.” Khang Mộc Vân cười khanh khách ngồi dậy.

Quý Tinh Tinh cũng nhồm dậy theo “Nhưng người không nghĩ giúp ca ta sinh một tiểu oa nhi sao? Bà nội, cha, nương rất mong chờ ở người đó, nếu mọi chuyện cứ thế này, Quý gia ta sẽ tuyệt tử tuyệt a.”

Nghe vậy, Khang Mộc Vân vỗ trán lại nằm xuống “Nói dối tông đường là quyết định của ca người thôi. Ta mỗi ngày lại phải học đọc, học viết về cây khoán đông kia, đầu đã muốn choáng váng, não trưởng lên, so

với người làm việc chân tay còn mệt hơn. Có đôi khi ta tự nhiên có thể ngủ ngay tại chỗ, thật là quá mệt. Người tạm tha cho ta đi.”

“Không được! Ca ta là người tốt, đáng để người phó thác cả đời, người không thể cả đời sống bên ca ta mà như một quả phụ!”

“Ta biết ca người là người tốt, nhưng là hẳn là người không biết hưởng phúc. Huống chi, ta không nhất thiết là ở bên cạnh hẳn cả đời.”

Vì sao không nhất thiết? Ở cạnh hẳn ủy khuất nàng sao? Quý Duy Lễ nheo mắt, nữ nhân này dù là giúp mặt hay ở sau lưng đều có thể phê bình hẳn! Hẳn đứng ở phía sau cửa, nghe thấu từng lời thì thầm của hai nữ nhân bên trong phòng.

“Xem, hẳn một thân một mình đi hái khoán đồng, không cho ai đi theo cùng, căn bản là dùng chính sinh mệnh của mình mà đùa giỡn.” Khang Mộc Vân thật sự không cho là đúng “Có lẽ hẳn tưởng đó là hoàng thành nguyện vọng của gia gia. Nhưng ta cảm thấy nếu gia gia còn sống cũng sẽ ngăn cản không cho hẳn đi. Theo ta, hẳn chính là muốn chứng minh mình mất một chân vẫn có thể làm được mọi việc, là vì muốn bảo vệ tự tôn xuất thân của mình.”

Lời nói này của nàng thật có ý sâu xa so với bản tính vô tư lự thường ngày làm Quý Tinh Tinh thoát nghe không hiểu “Có ý tứ gì?”

Khang Mộc Vân lấy tay chỉ vào mình “Lấy ta làm ví dụ, ta không nghĩ mình sẽ mơ tới địa vị cao sang. Cũng có người thường hay đã thương lòng tự trọng của ta, khinh miệt ta không biết chữ. Khi họ không đạt được mục đích thì càng lúc nói càng khó nghe, tìm cách làm ta tổn thương hơn. Nhưng ta vẫn là chính ta, không thể thay đổi, chỉ có thể tự nghĩ trong lòng rằng đối với những kẻ đó, miệng là của họ, muốn nói gì thì nói.”

Quý Tinh Tinh nghe hiểu, tán thưởng gật đầu “Nói vậy, ca ta hẳn sẽ cân nhắc lời người.”

Hẳn sẽ cân nhắc! Nhưng là vô cùng không bằng lòng! Quý Duy Lễ trầm nghĩ.

“Hẳn sẽ không cân nhắc, hẳn nghe xong lời ta, khẳng định sẽ không vui. Hẳn không giống ta, đơn giản mà sống, chỉ cần có niềm vui giản đơn là tốt rồi. Khổ sở liền khóc, không giống hẳn, tâm trạng u uất, cười cũng không được mà khóc cũng chẳng được, dễ dàng bị tổn thương.”

Quý Tinh Tinh cười một tiếng “Ca ta mà nghe lời này mới thực là bị tổn thương.”

Hẳn đã a! Quý Duy Lễ con mắt nheo lại, cắn chặt răng kìm nén tiếng rống tức giận.

“Tẩu tử, ta rất thích người a, người cho ta một loại cảm giác thật ấm áp, làm bất cứ việc cũng thật kiên trì, người cũng như vậy đối với ca của ta, làm cho hẳn chống đỡ không được mà yêu thương người.”

“Ta mới chạm qua hẳn, hẳn liền rống ta.” Nàng nở nụ cười trêu chọc.

“Tẩu tử nói thì ta mới nhớ, cảm giác môi kề môi với ca ta thế nào?” Quý Tinh tinh hưng phấn hỏi, còn làm bộ tinh quái chu miệng.

Khang Mộc Vân nhất thời đỏ bừng mặt, quần bách lắc đầu “Dọa chết người có thể có cảm giác gì chứ!” Kỳ thật môi hẳn thực mềm, lại ấm nhưng hồi tưởng tình cảnh lúc đó nàng vẫn là thực sợ hãi.

“Vậy thì thử thêm lần nữa, rồi lại lần nữa ...”

“Cái ý tưởng ngu ngốc gì vậy?”

Thanh âm thật lớn của Quý Duy Lễ đột nhiên ở cửa vang lên dọa hai người nhảy dựng, vội vàng ngồi bật dậy.

“Ách ... ca!” Quý Tinh Tinh sắc mặt trắng nhợt.

Khang Mộc Vân thì xấu hổ.

Hẳn tức giận trừng mắt nhìn nàng “Ta nghe được lời phê bình của người.”

“Cũng tốt, bằng không trước mặt người ta nào dám nói.” Nàng hi vọng hẳn nhận ra được đôi điều.

Sắc mặt hần hóa xanh mét, hoàn toàn không nghĩ tới phản ứng của nàng là như vậy.

“Chị dâu, người lá gan lớn còn ta thì không. Không thể cùng người trụ vững, ta đây muốn chạy a.” Quý Tinh Tinh nói xong liền nhanh thoát ra khỏi phòng. Ca một khi đã nổi giận thì thật đáng sợ. Bằng không, việc đi hái khoản đông một mình, hần sao có thể cố chấp mà không có người ngăn cản được.

Hai người bốn mặt nhìn nhau. Nàng nhìn hần, hần trừng nàng, không ai nói gì một lúc.

“Ta kỳ quái, ta hái khoản đông là để chứng minh mình mất chân nhưng vẫn có tương lai, là để bảo vệ lòng tự tôn xuẩn ngốc?” Con người đen lạnh lùng của hần tưởng có thể đông chết người.

“Đúng!” nàng thừa nhận “Cho nên để chứng minh là ta sai, người dẫn ta đi cùng.”

Con người đen của hần tròn tròn “Người nói cái gì?”

“Để ta ở lại, tới lúc người quay trở về ta có thể đã bị lộ, bị đuổi đi.” Nàng chấp hai tay lại “Còn sau đó? Hần cô nương hiện giờ sinh tử chưa rõ cho nên bà nội lại sẽ bắt người cưới vợ hoặc nạp thiếp, đến lúc đó, người lại một lần nữa bị bắt làm chú rể, phải không?”

Nàng vừa nói, vừa gật gật đầu hướng hần tỏ ý hỏi. Quý Duy Lễ không dám tin, nàng còn dám uy hiếp hần?! “Khang Mộc Vân!” Hần nghiêng răng, hai tròng mắt mãnh liệt phụt ra lửa giận.

Nàng lại thản nhiên cười “Ta chỉ là nói đoán trước chuyện xấu thôi.”

“Ta không biết là mình đã lấy một nữ nhân to gan lớn mật.”

“Đây chẳng phải là điều người cần sao? Không phải là một thiên kim tiểu thư mảnh mai mà là một người có thể cùng với người đồng cam cộng khổ.” Trên mặt hần, nét cười càng lúc càng rõ “Phu tướng phụ tỳ, theo phương diện tốt thì lỗi tai người sẽ được thanh tịnh, bớt phải gặp thêm những nữ nhân mà người chán ghét.”

Hần khẽ nhếch bạc môi, đối với lời của nàng cười nhạt “Bà nội muốn nạp thiếp ta cũng không quan tâm. Về phần người, không muốn làm chính thất phu nhân lại cứ mong nhận thân phận tiểu thiếp? Phải chăng là người không thể an phận hưởng phúc?”

“Người chẳng phải cũng không hảo hảo làm thiếu chủ mà muốn trèo non lội suối hái dược thảo sao?” nàng bác bỏ lại lời hần.

Hần chỉ biết ghen lời.

“Mặc kệ ta sẽ gặp chuyện gì, đó là mạng của ta.” Nàng ánh mắt kiên định “Là mệnh của ta, ta liền nhận, bất quá là dùng tâm mà đối đầu với mọi việc.”

Đây chính là tuyên ngôn sinh tồn của nàng. Hần ngóng nhìn đôi mắt mạnh mẽ của nàng, lòng không hiểu sao chùng xuống suy tư nhưng hần lại không tìm được lý do ngăn cản nàng. Nàng tuy là nữ nhân nhưng so với hần càng dũng cảm, càng rộng lượng hơn.

Hất hít thật sâu một ngụm khí dài “Người muốn đi, thì đi nhưng đừng hi vọng ta sẽ chiếu cố người.”

Hần đáp ứng rồi?! Nàng có chút khó tin, lúm đồng tiền xinh đẹp chậm rãi nở rộ trên mặt.

Chương 4.2

Nhưng tin Quý Duy Lễ muốn dẫn Khang Mộc Vân cùng nhau lên núi hái khoản đông vừa lọt ra lập tức bị người nhà phản đối.

Lên núi hái thuốc thật rất nguy hiểm. Núi cao trùng điệp, xe ngựa không đi được, thậm chí cưỡi ngựa thì nam nhân còn khó khăn đi lại huống chi tân nương tử mới gả về, là một tiểu thư khuê các, liễu yếu đào tơ.

Sau những lời phản đối, lo lắng đến ồn ào của người trong nhà, lão Cao Hồng hô to một tiếng khiến mọi người nhất thời im bặt.

“Nàng có thể đi, nhưng người phải cho ta một lý do chính đáng.” Cao Hồng nhìn cháu hỏi.

“Phu tướng phụ tùy, đồng cam cộng khổ, là nàng nói như vậy, cho dù ta muốn từ chối cũng không được.” Hần hồ hững đáp, ánh mắt trực tiếp dừng ở trên người Khang Mộc Vân.

Nha! Nàng trừng lớn mắt, hần lại đem vấn đề quăng lại cho nàng? Hần đổi ý sao?

Trên thực tế, Quý Duy Lễ thật đúng là đã đổi ý. Nhưng không cho nàng đi không phải là do như trước đây chán ghét nàng bên cạnh mà là giờ phút này hần nghĩ nàng vốn đã đủ vất vả, nên ở lại được trang hưởng thụ thì tốt hơn.

“Thật vậy, chỉ cần có thể làm bạn cùng phu quân, cho dù gió tuyết khắc nghiệt, đường đi gian khổ, ta cũng không sợ.” Khang Mộc Vân cố ý tạo nên vẻ thương tâm trong ánh mắt, trong lòng thầm nghĩ, hần tưởng lầm trận có thể đá nàng ra sao? Không có dễ dàng như vậy! Thấy hần đôi mắt bừng lửa giận, nàng chậm rãi cúi đầu, lấy tay chạm nhẹ vào khóe mắt, hốc mắt lập tức đỏ lên mới lại ngẩng đầu “Mong các người thành toàn cho ta, ta thật sự hy vọng có thể được ở bên cạnh phu quân.” Nói xong, mắt nàng ứa lệ, nghẹn ngào khóc thút thít.

Quý Duy Lễ khó tin trừng mắt nhìn nàng. Quý Tinh Tinh cố nén ý cười trong bụng, không dám cười thành tiếng. Cùng tẩu tử ở chung hơn một tháng, nàng biết Khang Mộc Vân không phải là người dễ khóc, lại không phải kẻ hay nói những lời ủy mị này. Nàng ấy tuyệt đối là cố ý chọc giận ca ca!

“Mới thành thân hơn một tháng, ngươi đã tình thâm ý trọng như thế, âu là phúc của Duy Lễ.” Cao Hồng cảm động, hốc mắt cũng hơi hơi phấp phấp “Có thể đi, nhưng Duy Lễ tính tình con lừa, vạn nhất gặp nguy hiểm mà hần vẫn khư khư cố chấp người cũng đừng theo hần, lấy an toàn chính mình làm trọng, đời người còn dài, các người phải cố gắng đi hết đoạn đường đó, hiểu chưa?”

“Cám ơn bà nội.”

Khang Mộc Vân vừa mừng vừa sợ, trộm nhìn sang thì thấy Quý Tinh Tinh đang hướng nàng giơ ngón tay cái, trong lòng không khỏi khen ngợi hành động của chính mình.

“Nương, không ổn.” Vợ chồng Quý Quân Hào trầm miệng một lời kêu lên.

“Hoạn nạn gặp chân tình, khó được cháu dâu có tâm như vậy. Có lẽ sau khi cùng hoạn nạn, Duy Lễ sẽ nhận ra trên đời này còn có nữ tử đáng để hần trân ái.” Cao Hồng nói lời thăm thía. Đương nhiên, bà cũng hiểu để ột cô gái vốn được nuông chiều đi theo lên núi sẽ có nhiều nguy hiểm, nhưng tôn tử ngoài lạnh lùng bên trong mềm mỏng, bà tuyệt đối tin tưởng hần sẽ bảo hộ thể tử của mình.

Quý Duy Lễ cau mày, lạnh lùng trừng mắt nhìn màn diễn xuất nước mắt của Khang Mộc Vân, siết chặt lấy tay của nữ nhân này.

“Tốt lắm, đi chuẩn bị đi.” Cao Hồng vỗ vỗ tay Khang Mộc Vân cười thúc dục.

Vợ chồng son vừa rời đi, Quý Quân Hào lập tức khó hiểu nói “Nương, người sao có thể đáp ứng chúng?”

“Đúng vậy, ta cũng không hiểu.” Quý Tinh Tinh cũng hỏi.

“Là để kiểm chế a. Chúng ta khuyên như thế nào, Duy Lễ cũng không cho ai đi cùng lên núi, cho dù chúng ta cho người hầu âm thầm đi theo bảo hộ, nhưng trên núi tuyết phủ trắng, rất khó theo kịp.” Cao Hồng lắc đầu “Nhưng đứa nhỏ Chi Đồng này có một đôi mắt rất kiên định, nàng biết mình đang làm gì.”

“Có ý tứ gì?” mỗi người không hiểu được cùng hỏi.

Cao Hồng mỉm cười “Nàng cùng Duy Lễ là muốn theo thủ hộ hần. Duy Lễ có thể không quý trọng sinh mạng hần nhưng sẽ không không để ý tới tính mạng của nàng. Để cho nàng đi theo không phải là chuyện xấu.”

Tào Huyền cũng đã hiểu, nàng gật đầu nhìn trượng phu “Đúng vậy, hai năm nay, chúng ta ai cũng muốn đi cùng hần, nhưng hần nói cái gì cũng không chịu. Vậy mà con dâu muốn đồng hành,, hần lại không cự tuyệt.”

“Đúng vậy, ta sao lại không nghĩ tới!” Quý Quân Hào khóe miệng giương lên, tâm trạng vui vẻ hần lên. Có lẽ, đứa con trai tự phong bế bản thân rất cục cựa cũng nguyện ý rộng mở lòng dạ cho người khác cơ hội tiến vào.

Mọi người hân hoan vui mừng, chỉ riêng Quý Tinh Tinh âm thầm cười khoái trá, chỉ có nàng rõ, chắc chắn là do ca ca bị tẩu tử uy hiếp.

Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân trở lại phòng cùng hai nha hoàn sữa sang, chuẩn bị hành lý.

Tiếp theo ở cửa lớn, người hầu chuẩn bị xe ngựa, lương khô cùng dược liệu, thậm chí hỏa đạn dùng khi cần phải cầu cứu.

Bọn họ sẽ theo hai vị chủ nhân tới Mạch Tích Sơn, đến ngọn ngọn núi mà Quý gia nhiều năm nay thường lên tìm khoáng đồng. Vì thường lui tới, Quý gia ở đây đã dựng lên một sơn trang nhỏ, bao phủ trong mây trắng nơi lưng núi.

Đến lúc đó, Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân sẽ đi tiếp lên núi, những người khác sẽ ở lại sơn trang đợi lệnh. Nếu bọn họ quá ngày dự định không về, quản sự sẽ lập tức dẫn người cùng hai chiếc xe ngựa lên núi tìm kiếm.

Thăng đến giờ Khang Mộc Vân mới biết Quý Duy Lễ một mình đi hái khoáng đồng là bắt đầu độc hành từ sơn trang kia.

Trước khi đi, Quý Tinh Tinh đem cho nàng một cái áo choàng màu phấn trắng mà bà nội cấp, mặc vào vừa đẹp lại vừa có thể giữ ấm. Người nhà Quý gia còn giữ lại cẩn thận dặn dò mãi xe ngựa mới lên đường được.

“Người đóng kịch như thật, cho dù không làm tiểu thiếp cũng có thể đi hát tuồng.” Quý Duy Lễ châm biếm nhìn nàng.

“Đúng vậy, đáng tiếc đóng tuồng không thể nhanh kiếm tiền nên Nhị nương không thể kiên nhẫn, đành gả bán ta đi vậy.” nàng thản nhiên nhận sự trào phúng của hắn.

“Người da mặt rất dày.” Hắn nói.

“Vừa vặn mà thôi.” Nàng lại mỉm cười.

Hắn giận không thể trừng mắt nạt nàng. Không nghĩ tới nàng lại thản nhiên cười. Thân thủ không động, khuôn mặt tươi cười, nàng là đang đem lời này phát huy đến cực hạn. Hắn hơi nhếch môi, không hề nói chuyện cùng nàng.

Không nghĩ tới, suốt dọc đường, hai người đi chung nhưng nàng cơ hồ như hũ nút, không hề cùng hắn trò chuyện, chỉ quan sát phong cảnh bên đường.

Bọn họ đi liên tục mấy ngày càng lúc càng tới gần vùng núi. Tuyết bắt đầu rơi nhiều. Sau tám ngày thì tới được sơn trang ở lưng núi Mạch Tích Sơn. Đoàn người dừng lại, dỡ hành trang xuống trên xe ngựa xuống.

Đoàn người nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm hôm sau, phong tuyết vẫn vù vù thổi đến.

Quản sự lập cập chuẩn bị hai con ngựa, trang bị vật dụng, lương thực, lại nhìn hai chủ tử, sắc mặt ngưng trọng.

Khang Mộc Vân đương nhiên biết họ lo lắng cái gì, nàng nhìn Quý Duy Lễ “Không thể cho họ cùng lên núi sao? Nhiều người làm việc cũng tốt.”

“Nếu người sợ, có thể ở lại nơi này cùng họ.” Hắn lạnh giọng trả lời.

“Nếu ta sợ đã không theo tới đây. Chính là vì sao nhất định phải một mình phần đầu, dùng chính sinh mệnh mình đánh đổi?” Điểm này nàng như thế nào cũng không nghĩ ra.

Hắn không có trả lời, biết hai người đã ở khá xa mọi người, hắn mới nói “Khoản đồng đã khó tìm, hơn nữa lại mọc nơi gió tuyết hoang dã, nụ hoa lại mọc trong tuyết, nếu không cẩn thận phá hư sẽ rất uổng phí, mang nhiều người như vậy lên núi hóa chuyện xấu.” Hắn dừng một chút, lại hỏi “Đưa sách cho người, không đọc thấy sao?”

“Đương nhiên có đọc.” nàng dùng sức gật đầu “Còn cố gắng luyện tập viết, chỉ là không giỏi lên nhanh được. Bất quá, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm, ta đi theo người, tận mắt thấy không phải rất tốt sao?”

Nói như thế nào nàng cũng nói được. Hấn nhìn xuống lửa giận đang sôi trào, dẫn nàng dọc theo con đường phủ tuyết phía trước.

“Nơi này chỉ có ta với ngươi, ta có thể xin hỏi ngươi, ngươi yêu nàng có phải hay không thành yêu đến bất tri?” Trước mắt mờ mịt, trước mắt chỉ toàn tuyết trắng, Khang Mộc Vân tâm huyết đang trào, tò mò hỏi.

Nghe vậy, Quý Duy Lễ cảm thấy chịu không nổi, chỉ muốn quay lại trừng mắt với nàng. Hai người đi trong phong tuyết, lông tơ dựng đứng, răng va đập vào nhau run cầm cập, nữ nhân này thế nhưng vẫn còn tâm trạng cùng hấn tranh cãi?

Hấn không đáp, nàng chỉ có thể tự hỏi tự trả lời “Vậy ngươi trong lòng vì nàng mà chịu thương tổn. Thật sự không thể khép lại vết thương lòng này?”

Lúc này đây, hấn ngay cả trừng mắt với nàng cũng lười, ngược lại chuyên tâm giục ngựa đi tới, khi nào cảm thấy đi vào nơi tuyết muốn sạt lở, hấn lại một phen điều khiển ngựa đi tránh vào, một đường qua được con đường nguy hiểm ven theo vách núi. Nàng theo ở phía sau, hiểu được vì sao hấn không cho những người khác lên núi.

Đêm đó, bọn họ vào trong một sơn động qua đêm. Nàng ngơ ngác nhìn hấn rất quen thuộc đi lại trong hang, lấy ra một bó củi, càn kinh ngạc hơn khi thấy bên trong còn có nước uống và lương khô.

“Ta một mình lên núi không phải là muốn tìm cái chết. Cho nên địa điểm, lộ tuyến nào có thể nghỉ ngơi tránh gió tuyết, ta so với bất luận kẻ nào cũng rõ hơn hết thảy..”

Bên đồng lửa sáng, khuôn mặt cứng rắn lạnh lùng của hấn bị ánh lửa chiếu lên, tăng thêm phần mỉa mai.

Gió tuyết trên núi tạm nghỉ, bầu trời đê, sáng rực ánh sao lấp lánh nhưng hơi lạnh thấm tới tận xương tủy.

Nơi này, gió đêm lạnh thấu thấu vào, Khang Mộc Vân sau khi ngủ say, lại cuộn tròn như sâu lông hươu hấn dựa vào. Hấn thở dài, lại như những đêm khác, miên man thức trắng ...

Hấn đã quên khi nào thì nhắm mắt lại, lúc choàng mở mắt trời đã gần sáng. Nàng vẫn nằm trong lòng hấn, mà hấn dường như cũng không ý thức được, bàn tay to nắm lấy eo nhỏ của nàng, làm cho nàng dính sát vào chính mình.

Lúc này đây, hấn không đẩy nàng ra, chỉ là lẳng lặng chờ nàng thức tỉnh.

5. Chương 05

Chương 5.1

Rốt cục, nàng cũng thức giấc, đôi mắt mở to nhìn hàng rìa trên chiếc cạm cương nghị của tuần nhan trước mặt, cảm nhận được mùi hương của nam nhân phảng phất quanh mình. Nàng ngơ ngác. Hấn nói câu sớm, nàng cũng theo bản năng lên tiếng “Sớm.”

Lời vừa dứt, nàng liền phút chốc trừng lớn mắt, hoàn toàn thanh tỉnh. Nàng hoảng hốt đẩy hấn ra, sắc mặt nhanh chóng đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Lúc này, trông nàng thật mê người, hấn cảm giác được khổ tiết nhanh chóng phản ứng, đối với nàng đột nhiên phát sinh dục vọng. Nhưng hấn cảm thấy thật không cao hứng tí nào, cảm thấy tự tức giận chính mình “Ngươi không lo lắng ta mạo phạm ngươi vì ngươi không nghĩ ta cũng là nam nhân.”

Thái độ hấn có phần ương ngạnh, bưng bưng bốc lên lửa giận, nàng khó hiểu trả lời “Ta chỉ là tin tưởng ở ngươi mà thôi.”

Tín nhiệm?! Đối với hắn, đó là chuyện quá xa xôi vọng tưởng. Hắn vốn là không để ý tới nữ nhân, nhưng nàng dường như lại là trường hợp đặc biệt.

“Có phải hay không đã tới lúc phải đi?” Đối diện với đôi mắt đen lại sáng quắc của của hắn, nàng không nhìn được lại đỏ mặt, tim giộng thình thịch trong lồng ngực.

Qua một đêm, tuyết lại bắt đầu rơi, bên ngoài gió tuyết gào thét. Nhưng bên trong sơn động nhiệt độ lại đang tăng cao. Hắn nhìn nàng đứng dậy sửa sang quần áo, chỉ có thể chậm chạp quay đi, tìm cách trấn tĩnh lại tinh thần.

Trời đông lạnh giá rét, hai người lên núi rất chậm, liên tục hai ngày vì gió tuyết quá lớn mà phải trì hoãn tiến độ, trú lại trong động.

Bởi hôm trước không để ý mà thân mật ôm nàng ngủ, lo sợ dục vọng nổi lên, Quý Duy Lễ không hề ngủ ở gần nàng.

Khang Mộc Vân nằm trên đất, đặt tay lên ngực cảm thấy có một cảm giác thật khó hiểu, giống như là mất mát vậy.

Rốt cục sau hai ngày, ánh trăng cũng xuất hiện tuy rằng thỉnh thoảng vẫn bị mây đen che phủ, nhưng vẫn có thể xem là thời tiết tốt.

Quý Duy Lễ giờ ngọn đuốc sáng đi trước. Bọn họ trì hoãn cũng đã lâu, không khéo sẽ không theo kịp thời gian đã định.

Nàng thật bội phục hắn, cho dù ở trong đêm tối, địa hình thoạt nhìn vô cùng giống nhau, hắn vẫn xác định phương hướng chính xác mà đi.

Hắn cũng bội phục nàng không kém, nàng không có cản trở hắn, chỉ lặng lẽ theo kịp hắn.

Trên thực tế, suốt đường đi, nàng không hề kêu khổ, luôn tự lập khiến hắn bắt đầu có cảm giác kỳ quái trong lòng.

Trời đã sáng, càng lên cao, không khí càng loãng, đường đi đầy tuyết, gập gềnh. Có vài đoạn, không thể cưỡi ngựa, mà còn phải cẩn thận dắt chúng đi, thậm chí phải dùng cả tứ chi mới có thể di chuyển tiếp lên triền núi. Dấu chân trên tuyết ngày một in sâu hơn.

Thời tiết tốt đến không ngờ, trên đỉnh núi cao ngất, hết thấy là một màu trắng xóa. Ánh mặt trời chiếu xuống, phản chiếu những tia sáng lấp lánh trên mặt băng tuyết, trên những băng trụ bám trên vách núi, cành cây. Mắt Khang Mộc Vân sáng lên khi mơ hồ nhìn thấy một điểm vàng phía không xa sườn núi kia, có thể nào là khoản đồng chăng?

Quý Duy Lễ mắt sớm đã chăm chú nhìn thấy điểm vàng, con người đen phẳng phát ý cười. “Người ở trong này.” Để tránh làm hắn mất tập trung và đảm bảo an toàn cho nàng, nên để nàng lại đây. Nói xong, hắn đi ra.

Nàng gật đầu, nhìn hắn cẩn thận tiến về sườn núi bên kia. Kỳ thật nàng cũng muốn đi theo, tận mắt nhìn cái gọi là tuyết trung ra hoa kia. Nhưng nàng tự biết thân thể yếu đuối lại nhìn hắn khó khăn đi lại trên tuyết, chân phải khó khăn lắm mới rút ra khỏi lòng tuyết. Nàng đi theo không giúp được thêm gì, có khi lại gây trở ngại cho hắn.

Nàng ở lại cùng hai chú ngựa, không biết làm gì chỉ cảm thấy gió càng lúc thổi càng lạnh, mỗi hơi thở ra đều biến thành khói trắng, rất là lạnh!

Trên núi tĩnh lặng bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh kỳ lạ. Khắp nơi bỗng vang lên thanh âm âm âm vang vọng khiến nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn quanh tìm nguồn gốc của âm thanh đó. Nhưng sao tuyết dưới chân nàng lại đang chấn động?

Quý Duy Lễ đang đến gần cây khoản đồng cũng nghe thấy mới ngẩng đầu nhìn quanh, sắc mặt phút chốc biến đổi.

Cũng lúc này nàng thấy thế, vội vàng hướng hắn kêu to “Chạy mau!”

Tuyết lở! Không biết từ đâu, dòng thác tuyết âm âm đổ xuống mang theo âm thanh long trời càng lúc càng tới gần. Quý Duy Lễ muốn chạy nhưng tuyết quá dày, không thể nhanh chóng rời đi được.

Nháy mắt tuyết trắng chụp xuống, lực cuốn mạnh nhổ bật cả cây cối, cuốn theo Quý Duy Lễ, hắn cảm thấy có gì đâm vào chân mình giữa dòng cuốn của tuyết. Hắn thét lên đau, muốn giãy dụa nhưng không được, lượng tuyết quá lớn, cuốn hắn một đường xuống sườn dốc.

Gió bên tai hắn gào thét không ngừng, hắn thậm chí cảm nhận được phong vị của tuyết trong miệng mình. Thế giới xoay tròn, thiên địa chao đảo, không bao lâu, hắn liền ngất đi.

“Phu quân, Quý Duy Lễ!”

Mặt trời mất dạng dưới những lớp mây dày, Khang Mộc Vân sắc mặt trắng bệch lo lắng chạy xuống hướng triền núi, kêu to tên của Quý Duy Lễ. Rốt cuộc, nàng tìm thấy hắn bị ngã dưới một gốc thân cây.

Nước mắt của nàng nhất thời tràn ra, nàng quỳ xuống bên người hắn. Lúc này nàng mới nhận ra mình bị dọa đến toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lòng tràn đầy kinh hoàng.

Bình tĩnh! Khang Mộc Vân! Nàng tự trấn an bản thân, chạm tay vào mũi hắn. Cũng may, hắn còn thở, cảm tạ lão thiên gia. Hắn còn sống nhưng khẳng định là đã bị thương bởi trên tuyết nơi hắn nằm máu đang thấm đỏ nền trắng.

“Quý Duy Lễ, phu quân!” Nàng vội vàng kêu to, cố gắng mang đôi chân đang bị tuyết vùi lấp của hắn lôi ra. Mặt nàng trắng bệch khi nhìn thấy chân hắn bị nhánh cây cắt ngang, miệng vết thương thoát nhìn thật lớn, máu tươi ồ ồ chảy.

Nàng vội vàng xé một mảnh vải dưới váy, thay hắn buộc chặt phía trên vết thương, lại hà hơi vào hai tay, sau không ngừng xoa lên gò má lạnh lẽo của Quý Duy Lễ. Rốt cuộc một lúc sau hắn mở mắt ra.

“Người có khỏe không?” Nàng nóng vội hỏi.

Hắn giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng lập tức cảm thấy một trận đau nhức từ chân truyền lên, hắn thở hắt ra khí lạnh, trừng con ngươi nhìn về phía chân hắn.

“Chân của người bị thương, nhưng hai con ngựa cũng không thấy đâu, mà đồ ăn, thuốc men, đạn hỏa đều bỏ lại ở chỗ chúng.” Nàng càng nói càng uể oải.

“Người có việc gì không?” hắn thấp giọng hỏi.

Nước mắt của nàng thiếu chút nữa lại bật ra, nhưng nàng nhịn xuống. Giờ không phải lúc để khóc lóc “Không có việc gì ...” nàng vội vàng nhìn xung quanh, thấy ở xa xa mơ hồ hình ảnh một tòa đạo quan “Người ở đây, ta đi cầu cứu.”

“Người đi? Không được, rất nguy hiểm, ta còn có thể đi.” Hắn lại lần nữa cố giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng miệng vết thương chân trái khá sâu, làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt, toát mồ hôi lạnh, hơn nữa chân phải hoàn toàn không thể dùng, hắn căn bản là không thể đứng lên được.

“Người không thể, nhưng ta có thể. Ta đi rồi lập tức quay lại. Người không cần lộn xộn, miễn cho vết thương lại chảy máu.”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng quay đi, đáng chết! Hắn cúi đầu nhìn chân bị thương của mình, thử động đây, xác định là không tổn thương xương cốt, chỉ là vết thương ngoài da thịt.

Mau! Nàng nhất định mau chóng đi cầu cứu, chân hắn đang chảy máu không ngừng a!

Rốt cuộc, nàng thở hổn hển như ngư đi vào trong đạo quan liền tiếp kêu người cầu cứu nhưng lại phát hiện đạo quan này đã bị bỏ trống, khắp nơi đầy mạng nhện.

Làm sao bây giờ, nếu lại đi xuống núi, miệng vết thương của hắn sẽ khiến hắn phát sốt, khi đem xuống tình hình sẽ càng tệ hơn. Lòng nóng như lửa đốt, nàng tìm quanh đạo quan, rốt cuộc tìm được một chiếc xe đẩy, lại lấy thêm được một cuộn dây thừng. Sau đó nàng nhanh chóng chạy đẩy xe xuống, thở hồng hộc trở lại bên Quý Duy Lễ.

Quý Duy Lễ chịu đau, để nàng nâng lên ngồi trên xe đẩy. Nhưng ở đây cách chân núi quá xa, mặt đường đầy tuyết, hẳn không thể chấp nhận ý tưởng của nàng “Không có khả năng!”

Nàng biết việc này cũng có điểm miễn cưỡng, nhưng đây là kế sách duy nhất lúc này, càng cố gắng tươi cười “Có thể, nó có bánh xe, mà ta đã làm rất nhiều việc nặng nhọc, nên rất khỏe. Ta lại còn xác định phương hướng không kém người, người có thể yên tâm.” Nàng một bên thao thao nói, một bên đem áo choàng cởi ra phủ trên người hắn.

“Người mặc vào cho ta, người lạnh thì sao.”

“Ta dùng sức, dư thừa nhiệt lượng, lãng phí làm gì?”

Nghe vậy, một cổ ấm áp xông thẳng vào ngực hắn, cảm động tới mức thấy yết hầu chua xót “Người là đứa ngốc.”

“Ừ, là người cười sai một đứa ngốc. Bất quá hiện giờ ta để người muốn nói gì thì nói, mắng gì thì mắng, chỉ cần người bảo trì thanh tĩnh.”

Nàng hiện tại cái gì cũng không sợ, chỉ sợ hắn mất đi ý thức. Nàng lấy dây thừng, cột hắn chặt chẽ vào trên xe “Phòng ngừa vạn nhất, miễn cho người không ngã khỏi xe đẩy.”

Hắn đồng ý với nàng điều này, nhưng hành động tiếp theo của nàng làm hắn tức giận quát lớn “Người điên rồi sao?”

Nàng lắc đầu “Ta đem dây thừng cột vào người mình, bởi vì ta tuyệt đối sẽ không để người một mình ngã xuống. Người ngã ta liền ngã.” Nàng không quên muốn hắn một lần nữa tin vào nữ nhân.

“Lúc xe đi xuống, nếu trượt dốc, người sẽ bị kéo theo.” Nàng rút cuộc là có đầu óc hay không vậy?

“Nhiều lắm chỉ bị vùi trong tuyết, sẽ không bị thương.” Nàng cố gắng là cho hắn không lo lắng nhưng hiển nhiên là không trấn an được.

“Khang Mộc Vân!” hắn trừng mắt, mặc cho thân mình không khỏe ánh mắt vẫn tràn đầy lửa giận dọa người.

“Người có thể tiếp tục tức giận, vậy người sẽ không thấy lạnh nữa. Điểm này ta có rất nhiều kinh nghiệm, đây gọi là phương pháp làm ấm tự nhiên.” Nàng nở nụ cười.

Ngủ ngốc! Nàng đang cố tình đánh trống lảng. Hắn chua xót thở sâu nhìn cái chân bị thương “Người bỏ lại ta, đi cầu cứu còn có cơ hội sống sót.”

“Nhưng không có người ta biết dựa vào ai, vị trí hiện tại ở được trang khó mà trụ nổi.”

“Người có thể quay lại làm tiểu thiếp Phùng gia.” Hắn bắt đầu cảm thấy khó thở, hít vào khí quá lạnh làm đau cả phổi hắn. Hắn tin chắc rằng nàng cũng cảm thấy giống như hắn vậy.

“Ta sẽ áy náy.” Trời ạ, không khí này thực sự là muốn đông chết người mà.

Hai người liền như vậy người một lời, ta một lời. Cả hai đều biết đây là vì làm cho Quý Duy Lễ duy trì thanh tĩnh. Nhưng không chỉ chân hắn bị thương, trời lại cũng bắt đầu đổ tuyết. Ý thức Quý Duy Lễ dần dần tan biết, cứ mặc cho Khang Mộc Vân kéo mình trên chiếc xe đẩy, vừa đẩy vừa kêu to, nhưng thanh âm hắn đáp lại càng lúc càng nhỏ, cuối cùng là tắt hẳn.

Nàng vội vàng dừng xe lại, quay lại xem xét.

Hắn chính là đã mê man mất rồi. Nàng lại hướng tay mình xem. Bàn tay nàng đã đông cứng lại, do dùng sức quá nhiều mà sưng đỏ, nơi thì tẩy bọt nước, có nơi thì trầy cả da, đỏ máu đến nỗi nàng đau chảy cả nước mắt nước mũi.

Nàng bôn ba trong gió tuyết, từng bước từng bước vất vả. Gió lạnh không chút khách khí mà mãnh quát bên tai nàng, đông lạnh đôi má hồng hào của nàng. Nàng thở hồng hộc, hai chân đau đốn, hai bàn tay đông lạnh đến buốt nhưng vẫn kiên trì tiến bước, không buồn lau đi giọt mồ hôi vất vả trên trán.

Đột nhiên xe đẩy vấp vào một móm đất, làm cho xe đẩy xóc lên, lao về trước, đụng vào người nàng, đẩy nàng nằm úp sấp trên mặt tuyết, vừa quay đầu thì toàn bộ thân xe nghiêng qua thân thể của nàng khiến nàng đau hụt hơi, đang muốn đứng dậy thì tốc độ chiếc xe quá nhanh kéo theo cả người nàng lao theo nó. Nàng theo bản năng nắm chặt dây thừng quyết không bỏ lại Quý Duy Lễ.

Đau! Tay nàng! Nàng đau đến thở không ra hơi, máu từ tay nàng trào ra, thấm ra cả dây thừng, chảy thành dòng trên cuống dây.

Xe vẫn tiếp tục lao xuống dù nàng cố gắng chống đỡ. Nàng loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy róc rách. Vậy là họ cách sườn núi không xa, nếu còn trên đỉnh núi, mọi vật phải kết thành băng tuyết, sao có thể nghe được thanh âm nước chảy!

Nhưng lúc này sức lực nàng đã cạn kiệt không thể chống cự lại lực trượt của xe nữa, chỉ có thể tùy ý để xe kéo xuống, nàng gất gao nắm chặt dây thừng rớm máu, chỉ sợ chính mình cùng Quý Duy Lễ bị tách ra.

Thật đau quá ... Gió lạnh ở bên tai nàng tiếp tục gào thét, nàng nhất thời tối sầm hai mắt, ngất đi.

Không lâu sau, xe đẩy nghiêng bánh hướng một gốc cây đại thụ đâm vào, lực đạo quá lớn khiến cho xe đẩy làm bằng gỗ thô vỡ ra từng mảnh, Quý Duy Lễ vì thế mà rơi xuống tuyết, bưng tỉnh dậy.

Hắn kéo dây thừng đã hơi lỏng trên người mình, nhìn vết máu ở vết thương, cắn răng chịu đựng đau đớn đứng dậy tìm Khang Mộc Vân.

Bỗng dưng hắn thấy được nàng, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch. Hắn khập khiễng đi đến bên nàng. Nhưng vì tuyết trơn, chân hắn lại bị thương, mỗi bước chân là mỗi một cơn đau trào lên. Hắn cứ thế từng bước từng bước tìm đến bên nàng.

Bởi vì chân đau đớn, hơn nữa lại đang khẩn trương lo lắng, hắn hô hấp dồn dập. Hắn từ xa, nhìn thấy một thân ảnh mềm nhũn nằm trên tuyết, Khang Mộc Vân. Chỗ tuyết quanh tay nàng nhuốm một màu đỏ, nàng bị thương.

“Là bên này, vừa nghe được âm thanh va đập rất lớn hướng này!”

Chương 5.2

Trên núi tĩnh lặng bỗng nhiên vang lên âm thanh tiếng người nói, hơn nữa thanh âm này rất quen thuộc, là quân sự!

“Nơi này có dấu vết gỗ vụn, nhanh đến tìm xem!”

Được cứu trợ! Quý Duy Lễ vừa nghĩ, vừa cố gắng đi đến bên Khang Mộc Vân.

“Thiếu chủ? Trời ạ, là thiếu chủ. Mọi người mau tới đây, ta nhìn thấy thiếu chủ!”

Sau tiếng kinh hô, gần mười người trong Quý gia xuất hiện, họ rất nhanh đến bên cạnh chủ tử “Thiếu chủ, người bị thương?”

Vài người đến bên cạnh thiếu phu nhân. Họ nhìn thấy những mảnh vỡ của chiếc xe đẩy bên cạnh, vài mảnh còn lưu lại một đầu dây thừng đã đứt đoạn. Phần còn lại của dây thừng đang được thiếu phu nhân gất gao nắm lấy, máu tuôn trào từ tay nàng thấm xuống tuyết. Mỗi người đều lộ ra biểu tình khó tin.

“Là thiếu phu nhân kéo thiếu chủ xuống núi?”

Bọn họ vô cùng cảm động, nàng chỉ là một nữ tử a. Mỗi người hốt mắt đều phiến lệ. Quý Duy Lễ nhìn thấy cảnh nàng nằm trên tuyết, trong đầu lại hiện ra câu nói ...

“Ta tuyệt sẽ không để cho người một mình ngã xuống, người ngã ta cũng ngã ...”

Hắn nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, kích động kêu to “Mau, mau đưa nàng về sơn trang!” Tiếp theo vội vàng cởi áo choàng mà nàng đã phủ thêm cho hắn.

“Vâng, thiếu chủ! Xe ngựa đến gần đây.” Quản sự quay đầu hô to, một bên ngồi xổm xuống, thật cẩn thận gỡ tay thiếu phu nhân khỏi đoạn dây thừng, nhưng nàng mất đi ý thức mà vẫn gắt gao nắm chặt, không thể lay chuyển, hấn ngẩng đầu nhìn thiếu chủ “Thiếu phu nhân không buông tay, làm sao bây giờ?”

Đứa ngốc! Quý Duy Lễ hốc mắt đau đớn, hít một hơi thật sâu, hấn cúi người chịu đựng chân đau ôm lấy nàng đồng thời ra lệnh cho đám người phía sau dọn tuyết lấy đường cho xe ngựa nhanh đến gần phía sau hai người bị thương.

Quý Duy Lễ thở phì phò nhìn Khang Mộc Vân. Trên mặt của nàng vẫn còn tuyết đọng, mái tóc ướt đẫm vì tuyết, khuôn mặt xạm xám vì ma sát với tuyết, cái mũi vì rét lạnh mà đỏ hồng lên. Thế nhưng hấn sống hai mươi lăm năm qua, chưa từng chứng kiến qua dung nhan nào xinh đẹp như nàng lúc này.

Hấn nghẹn ngào “Ta an toàn, người buông tay đi!”

Lời nói trầm thấp vừa dứt, Khang Mộc Vân không hề có ý thức, chậm rãi buông hai tay đang nắm dây thừng ra.

Vết thương trên hai bàn tay nàng vô cùng thâm. Vừa sâu lại đỏ hồng vì máu, vết dây thừng ăn sâu vào trên da thịt, tưởng như hở cả xương. Hốc mắt hấn nóng lên, cổ họng đau xót. Trời ạ, nàng sao có thể chịu đựng đau đớn kịch liệt như vậy?

Trên đường trở về sơn trang, con người đen của hấn vốn luôn hờ hững giờ lại hiện lên tia ôn nhu, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt của nàng.

Đoàn người trở về sơn trang, vào đến cửa liền tắt bật bật rộn.

Quý Duy Lễ vì vết thương ở chân có chút phát sốt. Nhưng hấn chính là đại phu, trong sơn trang lại có sẵn dược liệu. Hấn uống thuốc, chân cũng đắp qua thuốc, sức khỏe mau chóng hồi phục. Hấn cũng theo lời quản sự mà biết, hai con ngựa vì lở tuyết mà bỏ chạy trở về sơn trang nên mọi người mới biết được hai người đã xảy ra chuyện, vội vàng lên núi tìm kiếm.

Từ lúc trở về, Quý Duy Lễ một lòng cũng chỉ lo lắng cho Khang Mộc Vân.

Mặc cho hạ nhân ra vào rồi ren trong phòng, nàng vẫn như trước mê man. Chỉ khi có nha hoàn giúp nàng tẩy rửa thân thể, nàng vì đau mà tỉnh lại trong phút chốc nhưng lại ngay lập tức mê man trở lại.

Lúc này, đêm đã khuya, nàng vẫn như cũ, nặng nề ngủ. Quý Duy Lễ ngồi ở cạnh giường, trên tay bưng chén thuốc nha hoàn vừa đưa tới. Thuốc này phải uống nóng, hấn hấn phải đánh thức nàng dậy nhưng nàng ngủ thực ngon, hấn không nỡ đánh thức.

Sợi tóc như tơ lụa mềm mại vướng trên khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm trầy trụa của nàng. Hấn lẳng lẳng ngắm nhìn nàng, nhớ đến nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối lại muốn cứu hấn xuống núi, thật chấn động lòng người.

“Đau ...” Nàng khẽ rên nhẹ, tiếp theo nhíu mày một chút rồi mở mắt.

“Đau không?” Hấn vội vàng đem thuốc đi tới, ngồi xuống giường. Thấy nàng muốn ngồi dậy, hấn lập tức thật cẩn thận giúp nàng, một bên nhẹ nhàng nói “Tay “nàng” đang đắp thuốc, tạm thời lấy băng gạc bó lại để miệng vết thương mau khép.”

Nàng có chút mờ mịt, mặt nhăn mày liếc nhìn hai tay mình. Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nàng sốt ruột hỏi “Chân của người bị thương thế nào?”

Không nghĩ tới nàng khi tỉnh lại điều đầu tiên nghĩ tới lại là hấn. Hấn thở sâu, cảm thấy trong lòng dâng tràn cảm động “Không có gì trở ngại, là tay nàng có vẻ phiền toái.”

Nàng nén đau, tươi cười chọc mình “Làm sao có thể phiền toái, ta giờ được giả làm thiếu phu nhân, chuyện gì cũng đâu cần làm.”

“Nàng vốn chính là thiếu phu nhân.”

“Ta là giả ...”

“Nên uống thuốc!” Hấn đột nhiên ngắt lời của nàng, bưng chén thuốc tới, cẩn thận thổi thổi, đem một thìa đưa đến bên môi của nàng.

Nàng lùi lại, lắc đầu “Không cần người đút, thật kỳ quái!” Nàng cảm thấy hấn có điểm không giống thường ngày. Nhưng tay nàng thật sự rất đau, đến mức toát cả mồ hôi lạnh trên trán, quấy rầy đến suy nghĩ nhất thời của nàng.

Hấn nghiêm mặt nói “Nàng là thê tử của ta, có gì kỳ quái? Uống!”

Như thế nào lại đột nhiên trở nên bá đạo như vậy? “Chân bị thương làm ảnh hưởng đầu óc sao?” Nàng thấp giọng nói thầm, quên mất khoảng cách hai người rất gần, lời của nàng tất cả đều bị hấn nghe thấy hết.

Quý Duy Lễ phát hiện mình cứ nhiên lại muốn cười, nhưng hấn nhìn xuống, một lần nữa mức một muỗng thuốc nóng lên thổi thổi.

Hấn thế nhưng lại tự tay đút thuốc cho nàng uống, nàng chỉ biết mở to đôi mắt long lanh nhìn hấn, há mồm to uống hớp thuốc, vừa nuốt vào liền ... “Nóng, nóng, nóng ...”

“Có sao không?” Hấn vội vàng bưng chén thuốc lại gần nàng, không chút suy nghĩ đến gần miệng nàng thổi nhẹ.

“Không có việc gì, chỉ là đầu lưỡi hơi bị nóng mà thôi ...”

Nàng nóng quá đưa lưỡi ra, mà hấn lại dựa vào gần như vậy giúp nàng thổi ... Tư thế này của hai người ... là có chút quá mức thân mật nha! Nàng bình tĩnh vội lùi cái lưỡi nhỏ lại nhưng hấn lại nhanh chóng cướp lấy đôi môi phần nộn của nàng khiến nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn, miệng không tự chủ được mà hé ra ...

Nàng không nghĩ tới, hấn thấy vậy lại thừa cơ hội, tham lam đưa lưỡi tiến vào miệng nàng, không ngừng dây dưa. Nàng trừng mắt, hai tay nhanh chóng mềm nhũn ra như người thiếu dưỡng khí, nhưng lại không dám chạm vào hấn vì tay nàng còn rất đau. Nhưng, bọn họ, hành vi này là không đúng a!

Bọn họ không phải là vợ chồng chân chính, không thể ...

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng nàng cũng không thể tự kiềm chế được bản thân mà bắt đầu thở dốc, nhỏ tiếng rên rỉ, bị hấn hôn tới thất điên bát đảo, hoàn toàn đã quên trời quên đất, chỉ có thể ngây ngốc mặc cho hấn hôn.

Thật ra là nàng tuyệt đối không chán ghét hấn hôn nàng. Lần trước, nàng vô tình chạm qua môi hấn, không hề có cảm giác gì nhiều. Nhưng, lần này thì thật khác a.

Hóa ra, nam nhân có hương vị như thế này sao, môi hấn vừa mềm mại lại cũng có chút cứng rắn. Tuy rằng, hàm ria của hấn lúc này chà xát lên da thịt non mềm của nàng nhưng tuyệt đối không làm nàng đau, ngược lại gây nên một cảm giác tê dại đối với nàng ...

Hấn hôn nàng thật sâu. Trời ạ, nàng thật ngọt ngào. Hấn mê luyến hôn lên cánh môi ấm áp ngọt ngào của thê tử. Tư vị ngọt ngào ấm áp này của nàng đã phá tan khối băng giá trong tâm tưởng hấn.

Ngoài cửa, bên cửa sổ, mọi người đứng chụm đầu vào nhau, hí hửng nhìn nhau không dám cười ra tiếng, chỉ sợ phá hư chuyện tốt đẹp của hai chủ nhân. Quần sự và đám nha hoàn nguyên bản là muốn bưng bữa ăn khuya tới cho hai vị chủ tử, nhưng hiện tại xem ra bọn họ hấn là không đói bụng.

Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân vì thương thế nên ở lại sơn trang nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, mối quan hệ giữa hai người so với lúc mới thành hôn có gần gũi, dung hòa hơn.

Quý Duy Lễ thay đổi rõ ràng nhất. Hấn vốn là kẻ chán ghét nữ nhân nhưng giờ đây đối với Khang Mộc Vân vô cùng tốt. Vì nàng hai tay đau, không thể làm được gì nên phạm là ăn, uống hấn đều tự tay giúp nàng ăn uống. Nàng bởi vì sự ôn nhu lạ thường của hấn mà chân tay luôn có chút luống cuống.

Về nụ hôn bất ngờ hôm đó, nàng xấu hổ không dám nhắc đến, mà hấn cũng chưa từng nói qua, cũng chưa phát sinh thêm điều gì.

Chỉ là đám người hầu hạ mỗi lần thấy nàng, đều tùm tùm cười, ánh mắt trêu chọc đầy ái muội hướng nàng, làm cho nàng càng xấu hổ.

Việc hai người bị thương cũng đã được quản sự báo về được trang.

Nhưng xem ra việc đem khoản đông về vẫn là giấc mộng trước mắt. Cơ hội lần này đã bị bỏ qua. Tuyết lở khẳng định đã đem nụ hoa vùi chôn thành điêu tàn, ngay cả lá cây cũng không thấy được.

Khi thương thế của hai người giảm bớt, đoàn người trở lại Ngọc Tuyền được trang. Dọc theo đường đi, ánh mắt Quý Duy Lễ nhìn Khang Mộc Vân không biết có bao nhiêu là ôn nhu, nồng ấm. Không chỉ có ánh mắt mà lòng hần cũng đã nảy sinh một ý tưởng.

Sau một thời gian suy tư, đắn đo, hần quyết định hướng người nhà hần nói rõ sự việc.

Vừa tiến vào được trang, các trưởng bối cùng Quý Tinh Tinh đã ào tới, hốc mắt người nào cũng phiếm hồng, lo lắng nhìn cái chân bị thương của Quý Duy Lễ, lại càng để ý tới bàn tay bị thương của Khang Mộc Vân. Bọn họ không dám đụng vào bàn tay vẫn còn băng đầy gạc của nàng. Được quản sự kể lại mọi chuyện, Quý gia trên dưới mỗi người đều hết lòng cảm tạ nàng, mắt ai cũng ứa lệ, nhìn bộ dáng bị thương của nàng mà vô cùng cảm động.

“Cám ơn người, thật vất vả cho người, mệt không? Mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cao Hồng vừa lau lệ trên khóa mắt, vừa nhìn Quý Tinh Tinh ra hiệu. Quý Tinh Tinh hiểu ý, kéo cánh tay tấu tử nhưng lại sợ làm nàng đau nên vội vàng lùi lại.

Kỳ thật là có điểm đau, nhưng Khang Mộc Vân thấy nàng sợ hãi nhẹn không được bật cười “Ta cũng không phải là quá đau, không việc gì.”

“Còn nói không việc gì, có lúc đau tới mức chảy cả nước mắt.”

Hần, kể luôn hờ hững Quý Duy Lễ đang cười nhạt nàng sao? Mọi người vừa mừng vừa sợ khi phát hiện ánh mắt hần nhìn nàng thật khác trước, lại nghe hần không hung với thê tử, ngược lại còn nói đùa cùng nàng, mọi người ngạc nhiên tới mức tròn mắt thiếu điều lọt cả tròng mắt ra.

“Hảo hảo, cháu dâu mau trở về phòng nghỉ ngơi.” Cao Hồng cười toe toét, vui mừng hết sức.

“Đúng rồi, quản sự mau chuẩn bị được liệu bổ giúp vết thương mau lành cho đôi vợ chồng mới trở về này hảo hảo tắm bổ.”

Nữ nhân vốn rất nhạy cảm, hướng chi đây lại là con trai của nàng, Tào Huyền vui mừng đến mức muốn khóc.

Vì thế Quý Tinh Tinh mang theo tấu tử trở về đông các nghỉ ngơi, Quý Duy Lễ về mặt nghiêm túc cho người hầu lui ra, còn dặn quản sự ở ngoài canh giữ, không để cho bất luận kẻ nào đến gần.

Sau đó, rất khác thường, Quý Duy Lễ mời các trưởng bối dùng trà, chuẩn bị tâm lý thật tốt bởi vì chuyện hần muốn nói sẽ làm mọi người kinh ngạc.

Các trưởng bối Quý gia lo lắng nhìn nhau, không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

6. Chương 06

Chương 6.1

Quả thực, không thể tưởng tượng.

Quý Duy Lễ chủ động thẳng thắn đem thân phận thật của Khang Mộc Vân và chuyện nàng vì lên nhầm kiệu hoa mà báỉ đường cùng hần nói cho người nhà. Mọi người kinh ngạc, im lặng nghe hần nói.

“Mặc kệ như thế nào, nếu không có nàng, ta cũng không có cơ hội trở về gặp mọi người, ta cũng thật cảm tạ nàng cho nên không muốn nàng mỗi ngày đều lo sợ vì vạch trần thân phận, ta mong mọi người nhận nàng.”

Mọi người im lặng nhìn nhau, biểu tình mỗi người một vẻ, kinh ngạc có, bưng tỉnh hiểu ra mọi việc có, thậm chí là bội phục nàng cũng có.

Thật ra, khi họ nghe quản sự kể lại mọi chuyện, trong lòng đã có điểm nghi hoặc, một thiên kim tiểu thư sao có thể có đủ sức kéo Quý Duy Lễ xuống núi?

Quý Duy Lễ để cho người nhà có thời gian tiêu hóa điều hắn vừa nói. Chỉ cần nhớ tới nàng hàng động của nàng, tâm hắn lại rung động, cảm thấy thật ám áp đến cảm động. Nàng có thể bỏ lại hắn, hắn sẽ không hề trách cứ nàng nhưng nàng lại đem hết tâm sức cố gắng đưa hắn xuống núi an toàn.

“Đứa nhỏ này có lẽ do sint ra trong cảnh khổ cực nên so với những cô nương tầm thường khác có dũng khí, có nghĩa khí hơn nhiều.” Sau một lúc, lão Cao Hồng rốt cục cất tiếng, trong giọng nói lộ vẻ bội phục.

Tào Huyền cũng cảm động nói “Không cần nương nói, chỉ vì nàng kiên trì đồng hành cùng Duy Lễ, muốn theo bảo hộ bên hắn là nàng đã cho thấy nàng rất tốt rồi. Đứa nhỏ này thật sự khó được, ta cũng không thể trách gì.”

Quý Quân Hào liên tục gật đầu “Tuy là một nữ tử, nhưng nàng biểu hiện tuyệt không thua một đại nam nhân.”

“Đây là phúc của Quý gia, ta nghĩ việc người nói cho chúng ta mọi chuyện cũng đã nói lên thái độ của người rồi.” Cao Hồng tán thưởng gật đầu “Người yên tâm, chúng ta hiểu nàng, nhưng vì giảm bớt phiền hà, chuyện nàng tự lực cứu người xuống núi nên lệnh cho bọn hạ nhân không lan tin ra quá nhiều.”

“Nương lo lắng đúng.” Quý Quân Hào phụ họa “Một khi Phùng Quý Phúc biết tiểu thiếp thứ tư hắn muốn kết hôn lại là con dâu của chúng ta, hắn chắc chắn sẽ đến tận cửa quấy rầy. Cho nên đem tin tức phong tỏa bớt là điều tất yếu.”

“Ta hiểu được.” Tăng đá đè nặng trong lòng Quý Duy Lễ cuối cùng cũng rơi xuống.

Ba trường bối nhìn nhau cười, cuối cùng ông trời cũng có mắt, mang đến cho Duy Lễ một cô nương thật tốt.

“Người đi thăm nàng đi, cũng nói cho nàng biết chúng ta đều đã biết chuyện của nàng, nàng không cần phải sợ, cứ yên tâm ở lại. Ông trời đem nàng đến với người cũng xem như là giúp người hóa nguy thành an.”

Quý Duy Lễ mỉm cười, lùi xuống, về đông các tìm Khang Mộc Vân. Thấy ca ca về, Quý Tinh Tinh lập tức thức thời mà lui ra để cho ca ca ở riêng cùng tiểu tử.

Khang Mộc Vân vừa thấy hắn đến, mặt phút chốc lại thoáng ửng hồng. Bởi dạo gần đây, chỉ cần chỉ có hai người ở một chỗ, hắn đều nhẹ nhàng ôm nàng. Có lẽ là do chính nàng trong tâm tưởng cũng có điểm mong chờ nên mắt không tự chủ được mà đỏ lên.

“Có khỏe không?” Hắn từng bước, từng bước đến bên cạnh giường ngồi xuống, nhìn tay nàng.

Nàng dùng sức gật đầu “Tốt lắm, người có nói cùng các trường bối tay của ta bất quá chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, vết thương ở chân người còn nghiêm trọng hơn.”

“Ta là nam nhân, thương tích ấy đáng gì.” Hắn cười, đem nàng nhẹ nhàng ủng vào trong ngực “Mọi người đều hảo cảm tạ nàng, còn không ngừng bái phục nàng, nàng thực sự là rất giỏi.”

Hắn lại ôm nàng nha! Làm sao bây giờ, nàng càng lúc sẽ cảm thấy quen với cảm giác này mất, sẽ lại mong chờ hắn ôn hòa hiền hậu ôm nàng như lúc này đây.

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng, sợ chạm vào tay đang đau của nàng, tựa nhẹ trán vào trán của nàng, nhìn vẻ thẹn thùng trên khuôn mặt của nàng “Bà nội, cha, nương đều đã biết thân phận thật của nàng rồi, cũng nhận định nàng cho dù là ai, cũng chính là con dâu Quý gia. Nhưng vì hiềm khích của Phùng gia, nàng cứ tiếp tục lấy thân phận Hàn Chi Đồng sống tại đây. Ta cam đoan với nàng, ta sẽ nhanh chóng để nàng quay trở lại là Khang Mộc Vân.”

Hắn nói cái gì? Nàng chân kinh, lúng ta lúng túng nói không nên lời.

“Cho nên, chờ nàng lành vết thương, chúng ta làm một đôi vợ chồng chân chính đi.”

Nàng phớt phơ trông lớn mắt, khó tin nhìn hắn, lắp bắp đứng lên “Ngươi, ngươi là nói giỡn phải không?”

“Ta giống sao?” Con ngươi đen của hắn nhất thời sáng rực.

Nàng cảm thấy choáng váng, đầu óc ong ong cả lên, bởi vì nàng cứu hắn, cho nên hắn muốn đền đáp nàng bằng thân phận chân chính sao? “Nhưng, vì sao? Bởi vì ta đã cứu ngươi? Thật ra, bất kỳ ai cũng ...”

“Sẽ không!” Quý Duy Lễ nói thẳng giọng, tuy rằng hắn còn chưa xác định được tình cảm giành cho nàng có phải là tình yêu nam nữ hay không. Nhưng không sao, ít nhất nàng đã chiếm được lòng tin nhiệm của hắn, đã giúp hắn muốn có được một cuộc sống bình lặng, ấm áp bên nàng mà trước kia hắn không bao giờ nghĩ tới.

Mỗi ngày, mỗi người trong Quý gia đều vì yêu mến Khang Mộc Vân từ tận sâu trong tấm lòng mà hết sức quan tâm đến nàng. Mọi người đều hết sức “giúp đỡ” để Quý Duy Lễ có cơ hội ở bên cạnh chăm sóc nàng, luôn vì thiếu phu nhân mà tận lực sắc thuốc, bồi bổ cho nàng mau lành vết thương.

Bọn họ coi nàng như người một nhà, so với Nhị nương còn tốt hơn bao nhiêu lần, thậm chí ngay cả khi họ đã biết thân phận của nàng chỉ là một tiểu nha đầu không thân không phận ...

Trời ạ, rốt cuộc nàng không biết tại sao, lão thiên gia lại chiếu cố nàng đến vậy?

Nhưng ở Bạch Kim thị, Phùng Quý Phúc chỉ cảm thấy lão thiên gia thật là không công bằng với hắn.

Nhưng có thật sự là không công bằng không? Phùng gia nguyên bản là những kẻ ăn không ngồi rồi, vốn sở hữu đất đai rộng lớn nhưng đa phần cần cỗi, lại thiếu người canh tác. Thế nhưng phía dưới mặt đất cần cỗi lại ẩn dấu nguồn khoáng sản bạc nhiều vô kể. Thế là, Phùng gia, một gia tộc vốn chẳng có tiếng tăm gì bất ngờ đổi đời, trở thành vị tài chủ giàu có.

Gia tộc phát lên, Phùng gia xây nhà xây phủ, nô tỳ đông thành đàn, con trai độc nhất đời thứ ba là Phùng Quý Phúc sống trong cảnh giàu sang phú quý. Thế nhưng, dạo gần đây hắn không được vui cho lắm.

Ngăn cách giữa phố phường giản dị bên ngoài và vẻ huy hoàng, kim bích của Phùng phủ là bức tường vây cao ngất của Phùng gia. Phía bên trong bức tường là phủ đình trải rộng, lầu các xa hoa, sơn son thiếp vàng nhìn vào trông thật rực rỡ. Lúc này, Phùng Quý Phúc gương mặt béo tròn, ôm ba thê thiếp như hoa như ngọc, đôi mắt đùng đùng trừng mắt nhìn chăm chăm vào chỗ trống thứ tư bên cạnh hắn. Chết tiệt, tiểu thiếp này hắn bỏ ra trăm lượng cưới về mà cuối cùng xem như mất trắng.

Bọn thổ phỉ khốn khiếp cướp bóc, tiểu tử thiếp của hắn đến giờ vẫn toàn toàn không có tin tức gì.

Mà lũ người Quý gia chết tiệt ấy sao lại cao số như vậy trong khi vận khí của hắn lại biến xấu? Hai cỗ kiệu như nhau, vậy mà tân nương của hắn lại gặp họa. Mỗi ngày, cứ nghĩ đến việc này là bụng hắn lại giận sôi lên.

Nhìn thấy hai con mắt tràn tức giận, ba mỹ nhân vội vã ân cần gấp thức ăn và rót rượu trên bàn dâng lên tận miệng Phùng Quý Phúc.

“Phùng gia có gì là không tốt đâu, Quý gia thời gian này cũng không được bình an a. Nghe nói thiếu chủ bọn họ lên núi tìm khoáng đồng bị thương.” Một trong hai tiểu thiếp đem tin tức nghe được nói lại cho Phùng Quý Phúc.

“Đã chết sao?” Ánh mắt hắn nhất thời sáng lên.

Tiểu mỹ nhân có chút xấu hổ “Không có, chỉ là bị thương, nhưng nghe nói đôi vợ chồng son cảm tình rất tốt.

Vẻ mặt của hắn nhất thời trầm xuống “Đây chẳng phải là tin tức tốt gì! Dì tứ của ta giờ cũng không có.”

Một mỹ nhân khác mỉm cười “Còn tin tức khác.” Nàng ta đứng dậy, lấy trong ngăn tủ ra một cuộn giấy, đó là một bức phác họa, đem trải lên bàn.

Bức họa có hình một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nét mặt kiều diễm, cả người toát ra vẻ kiều mỹ. Mỹ nhân này Phùng Quý Ptúc biết rất rõ, hần nhíu mày “Đây không phải là Lý Ánh Tương sao?”

Hai năm trước, nàng vì chê Quý Duy Lễ tàn phế mà giải trừ tôn ước, tấn liền phái bà mối tới tận cửa nhà nàng làm mai, nhưng nữ nhân này mắt cao hơn đỉnh chên hần không được giàu có, chỉ là gã tài chủ mấy bao cỏ, không muốn gả cho hần.

Tiểu mỹ nhân cười nịnh nọt “Đúng vậy, hai năm trước, Phùng gia muốn nàng làm chính thất, nàng liền từ chối. Nhưng theo ta biết, Lý gia giờ đã tán gia bại sản, nàng ta phải lưu lạc bên ngoài, lúc này nếu được làm di tứ Phùng gia, nàng hần cũng nguyện ý.” Nàng vừa nói xong, hai vị muội muội vụng trộm cắp nàng một cái nhìn tán thưởng.

Phùng Quý Phúc tuy là phu quân của các nàng, nhưng mỗi khi hầu hạ hần, các nàng nếu không dùng chút xuân được thì sẽ không thể tự nguyện mà hầu hạ được. Bọn họ chính là cũng rất ghê tởm hần. Vì thế các nàng không ngại tìm thêm vài tiểu mỹ nhân để ứng phó với nhu cầu của hần, giúp các nàng có chút thời gian thoải mái. (Kat: ghê tởm, ghê tởm ah)

Nghe vậy, con người đen thâm độc của Phùng Quý Phúc ánh lên tia sáng tà ác. Lúc trước hần muốn lấy Lý Ánh Tương làm chính thất chính là muốn làm nhục Quý gia mà thôi, hiện tại ...

Người mà Quý Duy Lễ yêu lại thành thiếp của hần, Quý Duy Lễ khẳng định thật tức giận. Nghĩ vậy, Phùng Quý Phúc liền nhin không được đắc ý cười ha ha “Hảo, thực sự là tin tức tốt, mau phái người đi thu xếp.”

Ngọc Tuyền sơn trang cũng có tin tốt.

Khang Mộc Vân nhờ Quý gia tạm tình chăm sóc, vết thương đã lành. Chân của Quý Duy Lễ cũng đã hồi phục như cũ.

“Trời ạ, người xem, vết thương của ta lành lại, những vết thô ráp trước kia đều biến mất, bây giờ tay ta trông vừa trắng vừa mịn.” Khang Mộc Vân vừa sợ lại vừa kinh hỉ lật lật xem tay của chính mình, không ngừng ha ha cười “Đây không phải là như người ta thường nói: cái cũ không đi sao cái mới có thể đến?”

Quý Duy Lễ nhìn nàng, trong lúc dưỡng thương, nàng thực sự không nhà rồi, lúc thì theo Quý Tinh Tinh giúp nàng học chữ viết, ngay cả lúc hần rãnh cũng cầm sách vở hỏi hần, xem ra là đã có thành quả.

“Ừ, là cái cũ không đi sao cái mới có thể đến.” hần cười trả lời, thật sự bội phục sự vui vẻ của nàng.

Các trưởng bối thấy vết thương của hai người đã lành, thúc giục bọn họ vào trong thành một chút.

Trong thành sao? Đối với Quý Duy Lễ có điểm miễn cưỡng. Từ sau khi mất một chân, hần đều đi vòng qua thành ra phần đất bên ngoài, đối với những cảnh vật, con người quen thuộc trước kia, hần không muốn gặp lại.

Lúc ấy, hần không nghĩ tới những người sẽ đồng tình với mình, nhưng hiện tại ... Hần thở sâu nhìn về mặt hưng phấn của Khang Mộc Vân, lại chần chờ.

Cao Hồng, vợ chồng Quý Quân Hào cùng Quý Tinh Tinh vừa thấy hần nghe tới vào trong thành nét mặt lại biến sắc như trước đây không khỏi nhìn nhau sau đó nhất loạt nhìn về phía Khang Mộc Vân “Người khuyên nhủ hần đi.”

Mọi người rời khỏi phòng để đôi vợ chồng son nói chuyện.

“Người sợ nhưng người quen thuộc chỉ trở, nói sau lưng mình, vẫn là sợ có người chê người là người tàn phế?”

Lời này quả thật nhất châm kiến huyết (Kat: lời nói như kim châm áh), sắc mặt hần có chút khó coi “Cũng không hoàn toàn là như thế.”

Nàng nhướn mày “Chỉ có người nông cạn mới chỉ để bên ngoài, hướng chỉ ai cũng có điểm không trọn vẹn, miễn tâm không tàn là được. Ta tự sự không nghĩ rằng người vì mất một chân mà tự ti.”

“Ta cũng không có, thật sự là vợ vắn!” Hần đánh chết cũng không thừa nhận hần có tự ti.

“Vậy ta nói sai rồi, ta xin lỗi. Xem nư vì ta đã cứu người một mạng, người miễn cưỡng một chút theo giúp ta vào thành, được không?” nàng cười cười nhìn hần.

Quý Duy Lễ đơ mặt, nhưng ánh mắt nhìn không được nhìn xuống chân mình. Thân là nam nhân, lá gan chẳng lẽ lại nhỏ hơn nữ nhân, không có dũng khí đối mặt với lời dèm pha bên ngoài sao? Tàn phế chính là tàn phế, đây là sự thật không thể thay đổi được.

“Đi mà ...” Nàng chấp tay thỉnh cầu “Ta là giả thê đi ra ngoài, để tránh người khác phát hiện phiền toái người đi cùng ta, giúp ta có thêm can đảm, nếu có gặp chuyện gì phiền toái, dù sao cũng sẽ có người bảo hộ cho ta, được không?”

Hắn nhú mày, ngẩng đầu nhìn ánh mắt sáng trong của nàng, bỗng nhiên lại muốn cười, thật là, vì muốn nói tấn xuất môn mà nàng bày ra đủ tư thế, lời lẽ. Nếu hắn không cố lấy dũng khí vào thành, ngay cả chính hắn cũng sẽ phải nhỏ bản thân mình “Được, chúng ta vào thành.”

“Thật tốt quá.”

Chỉ chốc lát sau, hai người lên xe ngựa rời đi, trường bối Quý gia đứng ở cửa lớn nhìn theo, người nào người nấy hốc mắt rưng rưng. Trừ bỏ Quý Tinh Tinh vì nàng vốn định đi theo nhưng bị người lớn trong nhà giữ lại, sợ nàng quấy rầy. Bất quá nàng không thể không thừa nhận tẩu tử thật sự là quý nhân của Quý gia. Chuyện sinh con hắn là không còn xa.

Sau nửa canh giờ, Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân xuống xe, đi giữa phố phường náo nhiệt. Bên đường san sát những quầy bán hàng rong, người qua lại nhộm nhộm, cũng có không ít những tiểu thương qua lại trong đám người, có người bán hàng diêm tâm, kẹo hồ lô, nhưng mặc kệ là ai, chỉ cần vừa thấy Quý Duy Lễ liền kinh hỉ vạn phần, vô cùng thân thiện đón tiếp.

“Thiếu chủ, đã lâu không gặp.”

“Đây là thiếu phu nhân sao, nhã hảo.”

“Nam tài nữ mạo, thực xứng đôi.”

“Nghe nói vết thương khi đi hái khoán đông đã lành ... thật tốt quá.”

Trước những khuôn mặt tươi cười chân thành, luôn miệng chúc phúc những lời thật ấm áp, gương mặt nguyên bản cứng nhắc của Quý Duy Lễ càng lúc càng nhu hòa, không tự chủ được cũng mang theo ý cười. Khang Mộc Vân vui vẻ đi theo hắn, mỗi lần hắn nhìn về phía nàng, nàng luôn cười tươi cổ vũ cho hắn.

Nàng luôn chân thành như thế. Thế giới tù túng chật hẹp trong lòng hắn cũng bởi vì nàng mà ngày càng mở rộng, trở nên thật rộng lớn. Hắn tựa hồ là đã hiểu được tại sao lão thiên gia lại để nàng xuất hiện bên cạnh hắn.

Sau đó, bọn họ đi tới Ngọc Tuyền được đường trong thành. Bọn người quản sự, tiểu nhị bận rộn, vừa thấy thiếu chủ xuất hiện liền liền lau nước mắt, chỉ sợ là chính mình hoa mắt, có vài gã nô bộc nhìn không được hốc mắt phiếm hồng, thiếu chủ suốt hai năm phong bế chính mình cuối cùng cũng nguyện ý đi ra, thật tốt quá.

Mà dân chúng quanh thành cũng liên tục hướng tẩn cú đầu cảm tạ, về sau, mọi người miệng truyền miệng, càng kéo tới đông đảo cảm tạ hắn.

Nguyên lai, hắn được lòng mọi người nhiều như vậy sao!

Quý Duy Lễ nhắc từng bước, nắm tay thê tử đi ra khỏi được đường, hắn đi ngoài đường tư thái không giống kẻ tàn phế, tinh thần sáng khoái đã quên hết khó chịu.

“Nàng muốn mua gì, ta mua cho.”

“Cái gì cũng có thể?” Nàng không hề khách khí, bởi vì hắn vui vẻ như vậy là do công lao của nàng nha!

Hắn gật đầu một cái, tay nàng liền cỡi về tướng một trạm bán thịt cách đó không xa. Ở đó có mấy con dê nhỏ bị nhốt trong lồng sắt, ánh mắt đầy đáng thương nhìn nàng.

Hắn nhú đôi mày rậm “Dê ư?”

“Ừ.” Nàng cười gật đầu.

Hai người đi lại gần mới biết, nơi này tập trung các tiểu thương buôn bán các loại gia súc khác nhau. Người rao hàng, người thết giá, tiện tay làm thịt tại chỗ các gia súc nhằm cam đoan thịt còn rất tươi mới.

Quý Duy Lễ vì nàng phật tâm mà mua đôi dê nhỏ nhưng không nghĩ tới nàng vừa thấy còn rất nhiều gia súc đợi bị làm thịt liền dùng ánh mắt đáng thương nhìn hấn làm hấn quên mất lý trí mua thêm cho nàng hai con lừa, hai con heo nhỏ, hai chú thỏ, thậm chí còn có hai tiểu hồ ly thiếu chút nữa là bị lột da.

Nàng thật có lòng, muốn mua một đôi, để chúng có bạn với nhau.

Hấn đưa bạc cho tiểu thương, dặn họ đem tất cả tiểu động vật này đến Ngọc Tuyền được trang.

Khi hai người lên xe ngựa, nàng thực sự vui vẻ nhưng cũng ngượng ngùng nhìn hấn “Tốn rất nhiều bạc phải không?”

Nàng không nghĩ tới, hấn lại lấy trong áo ra một tờ ngân phiếu đặt vào tay nàng “Nàng cầm lấy, giữ trong người, lần tới vào thành cùng Tinh Tinh, muốn mua cái gì, muốn ăn gì đều có thể ... nhưng gia súc thì đừng mua nữa, trong nhà không cũng không phải trang trại.”

Nàng bật cười “Đã biết, nhưng ta không dùng đến bạc.”

Nhưng chẳng để ý lời nàng nói, Quý Duy Lễ vẫn bá đạo đưa nàng, khó có được không khí hòa hợp thế này, nàng không muốn tranh chấp cùng hấn, liền nhận.

Xe ngựa vừa rời khỏi, dân chúng bắt đầu châu đầu ghé tai nhau bàn luận ...

“Thiếu chủ thật sủng ái thiếu phu nhân, nàng muốn cái gì, tẩn liền mua cái đó.”

“Đúng vậy, thiếu chủ phu nhân thật tốt, trên mặt thiếu chủ tản ra hạnh phúc, vui vẻ, hai người đứng chung một chỗ trông thật xứng đôi ...”

“Thiếu chủ xem ra đã lấy lại thần thái sáng sủa, quên đi chuyện cũ rồi, thật tốt.”

Chương 6.2

Trường bối Quý gia thấy đôi vợ chồng son đi ra ngoài nhưng lại chỉ mua về toàn gia súc, ngạc nhiên đến tròn mắt.

Quý Tinh Tinh không nghĩ tới có ngày trong đồng các lại có tiểu trụ, tiểu dương, hồ ly cùng tiểu bạch tở. Nàng tròn tròn mắt, há hốc mồm. Sau một hồi mới hoàn hồn, nàng chớp mắt, nhìn tẩu tử cười cười nhìn đám gia súc lại nghiêm mặt nhìn ca ca “Người có phải còn bị thương, thần trí không được bình thường? Không mua tơ lụa, trang sức cho tẩu tử lại mua mấy tiểu súc vật này?”

Hấn trừng mắt liếc muội muội.

Không đâu, là ca người dung túng ta đó. Hơn nữa vừa nãy ở trên xe, hấn còn cho phép ta dùng hậu viện không dùng tới để nuôi dưỡng đám tiểu súc vật đáng yêu này!” Khang Mộc Vân mặt mày hớn hở nhìn Quý Tinh Tinh.

Quý Tinh Tinh không dám tin nhìn ca ca “Thật sao?”

“Dù sao cũng phải có nơi để nuôi đám gia súc này, nàng muốn tự tay chăm sóc chúng. Hậu viện bỏ hoang đó, ta sẽ cho người sửa sang lại, Mộc Vân có thể nuôi chúng ở đó.”

“Vậy là ca hoàn toàn buông tha theo đuổi nguyện vọng của gia gia, không tìm khoản đồng nữa?”

Sắc mặt hấn lập tức biến đổi, tối tăm mà nói “Gia gia bỏ ra cả đời, thậm chí đánh mất mệnh vì tâm nguyện đó. Ta thậm chí cũng đã tàn chân, có thể từ bỏ sao?” Khẩu khí này cho thấy hấn trong lòng vẫn không hề cam tâm.

Nghe vậy, Khang Mộc Vân đang chơi cùng chú dê nở hướng Quý Tinh Tinh vụng trộm nháy mắt, ý bảo nàng sẽ tìm thời gian khuyên nhủ nàng. Quý Tinh Tinh gật đầu, không tiếp tục truy vấn.

Buổi tối, mọi người cùng nhau dùng bữa, tán gẫu cùng nhau, đồng thời cũng đề cập Quý Duy Lễ vài ngày sau sẽ tới Giang Nam, đây là chuyện đã định từ nhiều tháng trước.

“Ta cũng có thể đi theo sao?” Khang Mộc Vân thốt ra.

“Tẩu tử thật dính ca nhanh nha, quả thực yêu ca ta vậy sao?” Quý Tinh Tinh nhin không được nói đùa.

Khang Mộc Vân vừa nghe, mặt phút chốc đỏ lên, vội vàng phủ nhận “Chính là lễ thượng vãng lai, hần hôm nay đưa ta đi nhiều như vậy, ta nghĩ cùng đi như vậy cũng có thể hầu hạ hần.”

“Chuyến này ta đi là muốn trao đổi với các được thương, mỗi ngày đều bận rộn tới khuya, nàng vẫn là ở lại nhà đi” Quý Duy Lễ dừng lại một chút lại nói “Còn có, nàng không cần hầu hạ ta, nàng là thiếu phu nhân.”

“Ta không phải, chỉ là tạm thời ở vị trí này, cho nên ta muốn phải làm một cái gì đó. Nhưng ta luôn có tuấn bị tâm lý cho thời điểm phải rời đi.” Nàng cười trừ nói.

Nhưng vẻ thoải mái của nàng làm Quý Duy Lễ không khỏi giận, hần tăng trừng mắt với nàng “Ta nói nàng là.”

“Nhưng là ...”

“Mộc Vân, chúng ta cũng không phải người vô tình.” Cao Hồng cười nhìn nàng đang bất an “Chúng ta có phái người đi tìm Hàn cô nương, nghe nói đã tìm thấy đỉnh kiêu hoa rơi ở vực sâu, nàng sợ là đã gặp bất trắc. Về phần con, nghe nói chỉ được làm qua loa một mộ phần chôn quần áo và di vật. Phùng gia ngay cả phái người đi an ủi người thân cũng không có.”

Khang Mộc Vân chẳng hề nghĩ ngợi gì về việc an ủi đó, nàng đối với Nhị nương đã không còn giá trị lợi dụng gì nữa “Nhưng ta ít nhất còn có một chôn quần áo và di vật, nhưng Hàn cô nương ...”

“Có lẽ nàng cũng có được tự do.” Quý Tinh Tinh nói thêm vào “Nghe nói cha Hàn cô nương quá độ cương chiều tiểu thiếp, mẫu thân lại đau ốm thường xuyên. Vì muốn gây chú ý với cha mà nàng hay tỏ ra bốc đồng, cá tính kiêu căng. Việc bị gã tới đây cũng là do tiểu thiếp của cha nàng giết dấy, nghe nói nàng cũng xuất giá trong nước mắt.”

Trên đời này sao có thể có những chuyện thương tâm đến vậy? Khang Mộc Vân càng nghe, trong tâm càng thấy trầm trọng.

“Mộc Vân, lão thiên gia đã an bài như thế ắt có đạo lý, người cứ yên tâm ở lại đây làm thiếu phu nhân. Chúng ta đều đã hảo hảo quý trọng người, bởi vì với chúng ta mà nói, người chính là bảo bối thiên lương a.” Cao Hồng chân thành nói, mọi người liên tiếp gật đầu phụ họa.

Bữa cơm này, mọi người thật hào hứng, chỉ riêng Khang Mộc Vân một mình một tâm sự, không ngừng tự hỏi một vấn đề trọng yếu.

Hai người cùng nhau trở lại cửa phòng, Quý Duy Lễ trước hết đến thư phòng sửa sang lại một ít sổ liệu, nàng nhìn hần đi phía trước, chần chờ một chút mới dám nói ...

“Ta biết người không thích nghe, nhưng ta không thể cùng với người là một đôi vợ chồng danh phù kỳ thực, trong khoảng thời gian người rời xa nhà, ta sẽ cùng bà nội nói chuyện, chúng ta hãy phân phòng ngủ.”

Hần dừng cước bộ, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt chuyển lãnh.

Nàng dũng cảm giải thích “Ta dù sao cũng không phải Hàn Chi Đồng, mà là tứ tiểu thiếp Ptùng Quý Phúc, ta không muốn vì ta mà khoét sâu thêm cừ hận giữa hai nhà, nếu hần phát hiện mọi việc thì ít ra ta vẫn còn toàn bích.”

“Nàng cho là nàng vẫn còn toàn bích, hần liền sẽ không truy cứu việc ta chiếm tứ tiểu thiếp của hần?”

“Ít nhất có thể đem xích mích giảm thiểu đến thấp nhất.” nàng ngập ngừng nói.

Nàng chỉ lo lắng đến cừ hận hai nhà, nhưng lại không có bận tâm đến cảm nhận của hần sao? Hần lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, trừng đến mức nàng không dám nói gì thêm mới mặt mày xám xịt bỏ đi về hướng thư phòng.

Quý Duy Lễ chuẩn bị giấy tờ cto chuyến đi Giang Nam xong, liền cho quản sự lui về nghỉ ngơi, nhưng chính mình lại chậm chạp, chần chừ không trở về phòng.

Hắn cẩn thận suy nghĩ về chuyện Khang Mộc Vân.

Hắn biết nàng không dám nhận làm thiếu phu nhân của hắn tất cả đều bởi vì Hàn Chi Đồng. Nàng không đủ ỉt kỷ để cho phén bản thân mình thay thế thân phận của người khác, hưởng hạnh phúc của người khác.

Hắn thậm chí tin rằng, một khi nàng không thể thuyết phục được bà nội, cha và nương, nàng chắc chắn sẽ tự dâng mình lên miệng hổ, sẽ không làm phiền tới Quý gia.

Nàng rất thiện lương, thậm chí hy sinh cho người khác mà xuẩn ngốc không nghĩ cho bản thân ...

Quý Duy Lễ nghĩ tới gã đầu heo Phùng Quý Phúc ý thế hiếp người, háo sắc tàn bạo, lại tưởng đến hình ảnh hắn ôm lấy thân ảnh nàng liền khó chịu vô cùng. Hắn rất thô bỉ gian nịnh, căn bản không xứng với sự thiện lương ấm áp của nàng.

Lòng đố kỵ sôi trào cho làm tăng thêm dũng khí cho hắn, hắn quyết không cho phép Phùng Quý Phúc khinh bạc giữ lấy nàng!

Đúng vậy, hắn muốn ngăn cản nàng! Con người đen kiên định chớp động ánh quang, hắn lập tức đi ra khỏi thư phòng, hướng tắm phòng mà đi đến.

Ánh nến trong phòng hắt ánh sáng ra bên ngoài bởi nàng chưa ngủ sớm, như mọi khi đợi hắn vào phòng tắm rửa thay quần áo ở phòng phía sau.

Quý Duy Lễ đi vào phòng liền nhìn thấy nàng ngồi trên ghế, vẻ mặt cô đơn, hắn hơi nhếch môi, lướt đến bên nàng, cứng rắn nói “Chuyện Phùng Quý Phúc, ta sẽ xử lý, nàng trước hết đừng cùng bà nội nói chuyện phân phòng.”

Nàng không khỏi sửng sốt, không nghĩ tới hắn sắp xa nhà vẫn nghĩ đến chuyện của nàng, nàng thực sự cảm động, hốt mất từng đở “Mặc kệ về sau chia cách thế nào, trong lòng ta sẽ luôn nghĩ tới người, cảm ơn người đã để ý tới ta.”

Nàng hít sâu một hơi, nén xuống tiếng khóc xúc động. Nàng cũng biết mọi người tốt với nàng như vậy, càng ở lâu nàng sẽ càng chìm ngập trong hạnh phúc ấm áp. Nhưng thật đáng buồn là nàng có khả năng mang đến phiền toái lớn ọi người, nàng sao có thể không đi được đây?

Nàng muốn rời khỏi! Quý Duy Lễ rất nhanh hiểu được ý đồ của nàng. Xem ra trắng đêm thao thức nghĩ chuyện tương lại không chỉ mình hắn. Hắn mặt không chút thay đổi, đi đến phòng phía sau tắm rửa, sau lại trở về phòng ngủ.

Lúc này ánh nến đã mờ nhạt dần, hắn nằm trên giường, nàng cũng trầm mặc theo tản nằm trên giường, xoay lưng về nhau, làm cho không gian yên tĩnh vậy quanh cả hai.

Không lâu, Khang Mộc Vân chợt nghe tiếng hít thở vững vàng của Quý Duy Lễ.

Nàng thở ra một hơi hài muộn phiền, mỗi đêm đều chờ hắn ngủ, nàng mới yên tâm ngủ. Nhưng đêm nay, nàng vẫn còn luyến tiếc mà chưa ngủ. Nàng thoáng đã hạ quyết định phải rời khỏi nhưng cảm giác buồn bã cứ không ngừng nảy lên trong tâm khảm nàng, chọc nàng muốn khóc.

Nàng nhắm mắt lại, bức chính mình ngủ nhưng đầu óc lại tinh tường nhớ ra một sự tình, nàng phải nhắc nhở bà nội không nên đem gánh nặng truyền thừa hương khói dòng họ lên vai hắn, trên người hắn đã mang đủ trọng trách. Hắn là một người xuất sắc, Lý Ánh Tương không cần hắn là tổn thất của nàng ấy. Còn có, hắn vì nàng mua gia súc, nàng chỉ có thể hướng hắn cầu xin hắn chiếu cố nàng thả chúng đi ...

Ai, càng nghĩ càng không thể ngủ được, nhưng đồng thời kể đồng giường cộng miên với nàng Quý Duy Lễ đột nhiên trong lúc ngủ càng lúc càng tới gần nàng, còn đột nhiên xoay người, một tay túm lấy nàng vấp vào trong lòng hắn.

Nàng kinh ngạc chớp mắt, cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, tim đập như nổi trống. Muốn dẫy dựa nhưng lại sợ đánh thức hắn, cả ngày nay hắn đã rất mệt, ngày mai lại còn rất nhiều việc phải xử lý.

Nhưng thân thể rắn chắc của hắn liền đè nặng lên thân thể mềm mại của nàng, bị hơi thở kích tình của hắn bao quanh, nàng không biết làm sao. Nàng đang hoang mang suy nghĩ thì giật thót mình khi hắn lại chôn mặt vào gáy nàng, tay cũng không an phận mà dời đến nơi không nên đến, là ngực của nàng nha ...

Nàng xấu hổ cúi đầu nhìn vào gương mặt hắn, dưới ánh sáng mỏng manh, hắn càng lộ thêm vẻ tuấn mỹ. Hơi thở của hắn nhẹ nhàng chạm vào cái cổ mẫn cảm của nàng, rất ngứa, khiến nàng không chế không được muốn ... cười ...

Nàng trong hoàn cảnh này lại muốn cười? Kỳ thật Quý Duy Lễ căn bản không ngủ, nhưng hắn không nghĩ hắn tiếp cận nàng như vậy lại khiến nàng muốn cười, thoáng tức giận, hắ đột nhiên há miệng, khẽ cắn lên cổ của nàng.

A! Lòng của nàng nhảy dựng. Hắn, hắn, hắn lại cắn nàng đau quá ... Ô ô ô ... hắn là đang trải qua dực mộng, làm sao bây giờ? Mà nàng hiện là thể tử của hắn, không thể la lên hắn là sắc lang a!

Quý Duy Lễ chậm rãi khẽ cắn cắn cổ phần nộn của nàng, hương vị thật khiến người ta muốn ăn sạch sẽ, hắn tiếp tục hướng lên trên, kễ cắn lên cảm của nàng khiến mặt nàng đỏ hồng, cảm thấy một trận tê dại đột nhiên chạy lên từ lòng bàn chân.

Thấy nàng không có phản kháng, hắn càng được một tác lại càng muốn tiến mộ thước, hướng lên trên cướp lấy đôi môi anh đào đang khẽ héch của nàng. Nàng hoảng hốt hít mạnh trũng lớn mắt nhưng lại vội vàng nhắm chặt mắt lại, càng không ngừng trong lòng tự an ủi chính mình, hắn chính là năm mơ ... là dực mộng ... Không phải cố ý ...

Nhưng hắn càng hôn càng sâu, còn xoay người đặt mình trên cơ thể nàng, bắt đầu thoát quần áo của nàng khỏi người, nàng có phải hay không nên ngăn hắn lại?! Nhưng là hắn ở trên người nàng không ngừng dao động, cùng nàng dây dưa tôn khiến nàng không tự chủ được mà phát ra tiếng rên rỉ kiều mị. Nàng không biết nam nữ lại có thể thân mật đến vậy ...

Nàng bất lực, không có khả năng chống trả hắn, chỉ có thể thở dốc, vắn vẹo thân thể mềm mại, bị cảm giác kích tình nhục dực xa lạ làm cho chìm vào mảng sương mù hôn trầm, không nhận thấy cả cơ thể Quý Duy Lễ đang căng cứng như cánh cung, cố gắng ktác chế ntu cầu mãnh liệt của bản thân vì sợ làm kinh sợ đến nàng.

Toàn thân hắn đổ mồ hôi, không thể kiềm chế được dực vọng ở hạ khổ, hắn rất nhanh rút đi xiêm y trên người mình, nhiệt tình động thân tiến vào.

Con người tối lại vì tình dực của nàng nhất lời mở lớn, ngập tràn nước mắt “Đau ... ngô ...”

Hắn cúi người hôn trụ nàng, đem toàn bộ tiếng khóc lóc của nàng nuốt vào, lấy tay, dùng môi âu yếm cực kỳ ôn nhu làm cho nàng thả lỏng. Chờ nàng hoàn toàn thích ứng với sự tồn tại của hắn, hắn một lần, lại một lần dẫn nàng dâng trào trong biển đam mê khoái lạc.

Thẳng đến khi nàng bị hắn đòi hỏi nhiều đến mức mệt mỏi mà rơi vào mộng đẹp, hắn mới ôm nàng vào lồng ngực còn nhuộm từng giọt mồ hôi của mình, hôn nhẹ lên hai má ửng hồng của nàng. Tuy rằng dùng phương pháp này ngăn nàng bị Phùng Quý Phúc giữ lại là có chút ti tiện, nhưng hắn tuyệt đối không hối hận. Ít nhất, nàng sẽ không rời đi, ít nhất, kiếp này nàng chỉ có thể là nữ nhân của hắn.

7. Chương 07

Chương 7.1

Trong không khí buổi sớm, ánh mặt trời vàng ảm áp len qua cửa sổ vào phòng.

Khang Mộc Vân chậm rãi tỉnh dậy. Đầu tiên, truyền đến bên tai là tiếng tim đập trầm ồm. Nàng hoang mang trừng mắt nhìn cơ ngực bóng loáng trước mắt, lại phát hiện cả người mình đang trần như nhộng, nàng trợn mắt, thở hổn hển. Trời ạ, tối hôm qua ...

Không xong! Nàng mơ mơ màng màng như thế nào lại cùng hắn phát sinh quan hệ! Sự việc xảy ra như thế này, nàng làm sao có thể đi tìm Phùng Quý Phúc, vấn đề thế nào càng lúc càng trở nên phức tạp?

Không được, nàng tốt nhất nên rời khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo vào, làm bộ như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Quý Duy Lễ cũng là mơ mơ màng màng mà cùng nàng viên phòng, hắn sẽ không nhớ ra.

Nhưng nàng không thể giúp hắn mặc lại quần áo, như vậy nhất định sẽ đánh thức hắn. Nhất là lúc này, tay hắn đang vong qua eo nàng dán chặt sau lưng nàng. Cái chân mạnh mẽ của hắn đang đè lên chân nàng. Có thể nói là hắn đang cuốn lấy hết người nàng vào trong lòng, nàng căn bản không thể động đậy!

Làm sao bây giờ? Nàng ảo não ngẩng đầu nhìn mặt hắn, lông mi hắn thật dài, mềm mại. Đột nhiên cảm giác hắn có chút cử động, nàng sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại. Nàng không biết đối mặt với hắn như thế nào, bọn họ đã trở thành vợ chồng danh phù kỳ thực!

Quý Duy Lễ đã tỉnh, đồng thời cũng cảm giác được thân thể của nàng trong lòng hắn cứng ngắc, hơi thở dồn dập, hai má còn trướng hồng, rõ ràng đã tỉnh nhưng lại nhắm hai mắt lại, nàng giả ngốc giả bộ ngủ sao?

Hắn không khỏi nóng giận, lạnh lùng mở miệng “Chúng ta viên phòng.”

Nàng nuốt một ngụm nước miếng, không dám mở mắt, không ngừng thầm nghĩ, nàng còn đang ngủ, không có biết, không có nghe ...

Làm rùa đen rụt đầu sao? Con người đen của Quý Duy Lễ hơi trừng lên. Tay hắn ở trên người nàng bắt đầu dao động, thân mình nàng nhanh chóng chấn động, xong rồi, xong rồi, như thế nào mà mới sáng tinh mơ hắn lại bắt đầu muốn ăn nàng?

Hắn nóng nảy nâng cằm nàng lên, cướp lấy đôi môi của nàng, nhẹ nhàng hút vào. Thấy nàng hơi hơi run rẩy, còn chưa có phản ứng sao? Tiếp đó, tay hắn ngày càng vô cùng thân thiết vỗ về da thịt nàng, âu yếm thăm dò nơi mẫn cảm của nàng, khiến nàng lại bắt đầu mơ mơ màng màng, thân thể không không chế được run run, miệng khẽ phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều cho đến khi hắn phong tỏa miệng nàng.

Sau một hồi quay cuồng trong biển triều dâng kịch liệt, nàng thở dốc dồn dập, lý trí chậm rãi quay trở lại, nàng nhận ra, nàng trốn không được!

Nhìn vào đôi mắt đen ôn nhu của hắn, mặt nàng phút chốc đỏ hồng, không khí tình dục lại bùng lên mãnh liệt, thân thể hai người cứ như thế giao triền. Hắn bình tĩnh nhìn nàng, ngữ khí chuyên chế “Nàng là thê tử của ta, danh phù kỳ thực, tuyệt không thể rời đi.”

Nàng sửng sốt, đột nhiên hiểu được là hắn cố ý, “Nhưng là ...”

“Trong bụng của nàng không chừng đã có hài tử của ta, ta xuất môn mấy ngày, nàng tốt nhất ở lại, hảo hảo chiếu cố bầu gia súc đã cứu về, đừng suy nghĩ miên man.” Con người đen lợi hại nhìn thẳng vào hai mắt nàng, nói xong, hắn cực kỳ ôn nhu hôn lên trán nàng một chút rồi mới rời giường.

Cảm người Khang Mộc Vân hoàn toàn không thể phản ứng. Đứa nhỏ?! Mãi cho đến khi hắn rời đi, đại thẩm chuyên lo việc dọn dẹp đến, cười tà mị mang sàng đang nhiễm huyết đi ra khỏi phòng, nàng mới rốt cục hồi phục tình thân lại.

Rửa mặt chải đầu xong, nàng có chút hoảng sợ khi đi thỉnh an các trưởng bối.

Không nghĩ tới Quý Duy Lễ đã rời nhà đi trước khi nàng tới. Mà các trưởng bối nhìn nàng như ám chỉ, rốt cục nàng cùng Duy Lễ đã hoàn thành nghi thức nhân sinh trọng đại.

Thật là xấu hổ, loại sự tình này, Quý Duy Lễ tuyệt đối không thể chủ động nói ra, cho nên nhất định là do đại thẩm mang sàng đang đi giặt đã nói, khó trách mọi người nhìn nàng đều cười tưởng như không khép miệng lại được.

Lúc nàng ở cùng Quý Tinh Tinh, nàng ta liền nhin không được hỏi thẳng “Thành vợ chồng chân chính có điểm gì không tốt? Như vậy người sẽ không phải lo đông lo tây.”

“Chỉ là, ca người nói trong bụng ta có lẽ đã có đứa nhỏ, nhất quyết không thể mang theo đứa nhỏ đi làm tiểu tứ thiếp của người ta ...” Nàng buồn rầu trả lời.

Quý Tinh tinh hai mắt tỏa sáng, cười ngọt ngào “Trời ạ, ta đây không phải đã làm cô cô?”

Khang Mộc Vân xấu hổ đỏ mặt “Ta đi đến hậu viện xem sao.”

Làm ơn buông tha cho nàng đi, mỗi người trong Quý gia này muốn cá tiểu oa nhi đến vậy sao! Nàng bắt đắc dĩ đi đến hậu viện phía sau Đông các. Vài người hầu đang ở đó, người cầm cào sắt, kẻ cầm cuốc, người thì dùng chổi quét tước, sửa sang lại hậu viện, bận rộn không ngừng. Nàng mỉm cười nhìn bọn họ, gật đầu cảm ơn liền phát hiện có cả Tiểu Cúc ở đây.

“Thiếu phu nhân, nương của nô tỳ thân thể đã khỏe lại, còn có thể đến quán trọ làm việc trở lại, đều là nhờ ơn của người.” Tiểu Cúc liên tục cảm ơn, hai tròng mắt đầm lệ.

Hoàn cảnh này khiến nàng không được tự nhiên, nàng căn bản là đâu có giúp đỡ gì nhiều ... “Người đừng khách khí, đúng rồi, ta cũng rất khỏe mạnh, để ta giúp các người một tay” Mặc kệ bọn họ ngăn lại, nàng vẫn vui vẻ theo chân họ nhỏ cỏ, tưới nước.

Nơi này bùn đất không giống những chỗ khác trong được trang, có màu đỏ, nguyên bản là được dành riêng để trồng khoai đông, cho nên đất được đắp riêng, có hẳn một gian đình riêng cất giữ hàng hóa.

Nhưng vì làm cho gia súc có thể sống thoải mái mà không phiền tới vương trồng được, bọn họ làm thêm vài hàng rào có cửa khóa.

Về phần mấy khối đất chuyen dùng kia, nàng cho lưu lại kho, hi vọng một ngày nào đó có thể tìm được khoai đông.

Liên tục mấy ngày, trừ bỏ học bài, thời gian còn lại nàng đều cùng người hầu trong nhà làm việc, chăm sóc gia súc. Trưởng bối Quý gia biết nàng vẫn còn đang ngưng ngưng nên không có ý kiến, chỉ nghĩ nên hảo chờ đợi, rồi sẽ có ngày có đáp án ...

Quý Tinh Tinh đột nhiên thần bí đi vào hậu viện, nhìn thấy nơi này không còn tràn ngập cỏ dại mà trông tràn ngập sức sống, hai con thỏ tùy ý nhảy nhót, cắn cắn cà rốt. Con lừa ở cạnh hàng rào bước thong thả, còn có hồ ly, dê và heo con xem rất tự do tự tại, nhất là chúng dường như không sợ người.

Quý Tinh Tinh một bên quan sát sự biến hóa của nơi này, một bên vụng trộm nói cùng Khang Mộc Vân “Tiểu tẩu tử, ca xuất môn, dặn cha, nương cùng ba nội nói người muốn làm chuyện gì thì làm, trừ bỏ việc rời đi.”

Khang Mộc Vân vừa nghe khó nén vẻ kinh ngạc.

“Thật dọa người đi? Ca ca để cho người có việc để làm, trong đầu không phải loạn nghĩ lung tung, trời ạ, hẳn thật là ca ca vốn lạnh như băng của ta sao?” Quý Tinh Tinh hay nói giỡn, khê lắc đầu.

Hắn thật sự không muốn để nàng đi! Khang Mộc Vân đột nhiên cảm thấy dâng trào tư vị ngọt ngào trong tim, vẻ hạnh phúc dường như phản ánh lên trên cả khuôn mặt nàng nên Quý Tinh Tinh mới nhìn nàng cười, húng thú trêu chọc: “Thật là hạnh phúc nha, buổi tối cô đơn ngủ một mình, nhất định là rất nhớ ca ta nha?”

“Người cười ta!”

Hai cô gái cười đùa rượt đuổi nhau, không nghĩ tới hai con thỏ cũng chạy theo, lũ dê và lừa con thấy vậy cũng chạy loạn lên, người hầu xung quanh cười đến vui vẻ. Hai người cuối cùng mỗi người ôm một con thỏ, nằm trên cỏ không ngừng mỉm cười.

Ban đêm, Khang Mộc Vân nằm ở trên giường, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, nhớ tới khi hai người mãnh liệt bên nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhin được mà đỏ bừng lên. Nhưng nàng không chỉ tưởng niệm khi hai người thân mật, nàng còn nhớ hết thấy mọi điều về hắn, tức giận, hậm hực, nặng nề, khoái hoạt, nhớ hắn, Quý Duy Lễ.

Chuyến đi xa này của hắn thật sự đã lâu a.

Thật sự là đã tách ra khá lâu! Ngay cả Quý Duy Lễ cũng không đoán được mình lại nghĩ về Khang Mộc Vân nhiều như vậy, thậm chí là vì nhớ nàng mà hắn không tự giác đẩy nhanh tốc độ mua bán để có thể sớm trở về tìm nàng.

Đọc theo đường đi, hắn luôn nghĩ tới nàng, nghĩ tới tính cách hơn người của nàng, gan dạ sáng suốt, nhớ tới đôi mắt nàng luôn thẳng thắn nhìn hắn, luôn dũng cảm nói ra suy nghĩ ... Hắn rốt cuộc hiểu được, cảm giác của hắn đối với nàng đã khác lúc trước, rõ ràng là càng lúc càng không thể kháng cự được.

Rời xa gần một tháng, hắn thật sự nhớ đôi mắt to tròn sáng ngời của nàng, nhớ cái miệng cười đến sáng lạn của nàng.

Rốt cuộc, một ngày, hắn ra lệnh cho đoàn xe mang được liệu mua được trở về từ phía nam. Trở về được trang, hắn vốn đã cho người báo tin trở về, nên về tới nơi đã thấy trưởng bối Quý gia cùng Quý Tinh Tinh ra đón, nhưng sao không thấy thê tử mà hắn mong nhớ?

Trưởng bối Quý gia cùng Quý Tinh Tinh nhìn thấy hắn nhìn quanh, đều nhin không được ý cười trong lòng.

Vẫn là người làm mẹ dễ mềm lòng, Tào Huyền mỉm cười nói: “Nàng ở hậu viện Đông các, kêu Tinh Tinh đi gọi nàng nhưng nha đầu kia dối nàng, cố ý không chịu đi.”

“Dối?” Quý Duy Lễ không hiểu.

“Ta cười nói nàng nhớ ca, nàng nói ta cười nàng, đuổi theo muốn đánh ta, ta làm thế nào biết được đám gia súc bênh vực chủ, thấy vậy bắt chước nàng công kích ta nha!” Quý Tinh Tinh chỉ vào đầu gối “Hại ta ngã thật đau.”

“Đừng nghe nha đầu này nói bừa, Tinh Tinh là có ý chọc quê tẩu tử.” Cao Hồng tươi cười rạng rỡ nhìn tôn tử “Đi tìm nàng đi, xem tâm của người bay loạn đi cả rồi!”

Mọi người bật cười, Quý Duy Lễ lần đầu tiên bị người nhà nói đùa như vậy, quần bách không nói nên lời đáp trả lại.

Không cần người hầu đi trước thông báo, hắn một mình đi tới hậu viện Đông các, nơi này trước kia khóa cửa, điều tàn. Hắn nghe quần sự nói, mấy ngày nay, ngoại trừ thời gian đọc sách, phần lớn thời gian nàng đều ở trong này, không phiền đến người hầu, tự mình phụ trách công việc trong hậu viện.

Nơi trong ấn tượng của hắn vốn hoang vắng, cỏ dại sinh sôi nay đã đổi khác, tràn đầy sức sống, cây cỏ bắt đầu sinh sôi nơi đây. Giờ đang là mùa thu, lá cây khô cứng, có chút điểm vàng, thậm chí có nơi đã chuyển đỏ thắm, chuẩn bị tiến vào mùa đông.

“Đợi đã.”

Một âm thanh tiếng nói thanh thúy cất lên, hắn nhìn thấy Khang Mộc Vân từ trong phòng nhỏ đi ra, ánh mắt lại nhìn xuống tới chú dê nhỏ đang chạy phía trước nàng. Nàng đuổi theo, ôm lấy nó, khiến nó tựa đầu trong lòng nàng mà nhẹ nhàng cọ xát, nhưng hắn có chút khó chịu, bởi con dê nhỏ đang dụi đầu vào nơi không nên dụi nha ...

Hắn nhíu đôi mày rậm, chợt ý thức được mình sao lại đi ghen tỵ cùng một con dê non? Hắn lắc đầu, nhìn nàng cho nó uống nước, ánh mắt thật ôn nhu khiến cho ánh mắt hắn nhìn nàng cũng vì vậy mà trở nên nhu thuận hiền hòa.

Khang Mộc Vân cảm giác được có người nhìn mình, nàng hoang mang ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ anh tuấn cao ngất của Quý Duy Lễ!

Thiên hạ nhưng nhớ trong lòng hơn một tháng nay đã trở về, nàng không chút do dự, buông chú dê nhỏ ra, quỳnh quang chạy đến bên hắn ““Chàng” đã trở lại!”

Nhìn nàng vừa mừng vừa sợ, hắn nghĩ nàng cũng yêu thương nhưng nhớ hắn. Nhưng hắn không nghĩ tới, ngay lúc hắn định ôm nàng thì nàng liền dừng bước, dường như nhận ra mình quá khẩn trương mà đỏ mặt, đứng ở gần hắn xoa xoa hay bần tay mình, ngượng ngùng nói “Chàng vất vả rồi.”

Nữ nhân này! Hấn nhướng mày nhìn nàng bằng đôi mắt đen láy, một phen chộp lấy cánh tay nàng, dùng sức đem nàng ôm vào trong lòng.

Mặt nàng nhất thời nóng lên, ngậy ngốc nói không nên lời, bởi vì hấn đem nàng ôm vào lòng thật nhanh!

“Nhớ ta không?”

“Không ...” cảm giác được vòng tay của hấn đột nhiên căng thẳng, nàng vội vàng sửa lại “Có.”

“Rất cuộc có hay không?” Khẩu khí của hấn thực bá đạo.

“Có, có, có.” Nàng ngẩng đầu, vội vàng trả lời “Chàng thả ta ra, không thể thả nổi!”

Hấn rút cục buông nàng ra, nhưng chỉ trong chốc lát, môi hấn một khắc liền đoạt lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, đôi môi hấn ngày đêm mong nhớ. Hấn duyên hôn đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, lại tham lam tiến lưỡi vào bên trong khoang miệng, nhắm nháp hương vị ngọt ngào của nàng.

Rốt cục, khi nàng bị hấn hôn đến không thở nổi hấn mới chậm rãi buông nàng ra, để cho nàng có thể hít thở bình thường trở lại.

“Một tháng qua, có thấy gì không thoải mái không?”

Thấy ánh mắt hấn bá đạo hướng cái bụng bằng phẳng của nàng nhìn, nàng đỏ mặt “Không có việc gì, thủy nguyệt của ta vừa mới qua khỏi.”

Hấn không nói gì, đột nhiên ôm lấy nàng hướng tấm phòng mà tiến bước, nàng sợ hãi lấp bắp, ngăn cản “Đợi chút ... Ban ngày ban mặt, hơn nữa, chàng mới trở về, còn có nhiều việc phải làm, sao có thể vào phòng? Thật xấu hổ nha!”

Nhưng mặc kệ nàng nói gì vẫn là bị hấn cứng rắn mang về phòng.

Nàng ngượng ngùng, chân tay luống cuống “Chàng đừng làm cho vấn đề càng thêm phức tạp, ta không mang thai là chuyện tốt, miễn cho đến lúc Phùng Quý Phúc đến đòi người, ta không phải mang thai tiểu oa nhi, rất phiền toái?”

“Không cho phép nhắc tới ba chữ kia! Ta với nàng mới là vợ chồng!”

Lời của nàng chọc giận hấn. Trực tiếp ôm nàng lên giường, hấn lấy hành động nhắc nhở nàng ai mới chính là nam nhân của nàng.

Mà hết thấy đều là chuyện đương nhiên. Vận mệnh đã đem nàng đưa đến bên cạnh hấn, làm cho hấn một lần nữa tin tưởng vào nữ nhân. Cho nên, đứa con nàng mang nhất định phải là của hấn. Nếu chỉ có mang thai mới có thể làm cho nàng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện rời đi nữa, hấn cũng không khách khí mà thực hiện.

Đêm khuya trầm tĩnh, Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân nằm trên giường, dựa sát vào nhau.

Quý Duy Lễ nhìn nữ nhân cuộn mình trong lòng hấn, sớm đã quên đây là đêm thứ mấy triền miên cùng nàng ... Từ lúc từ Giang Nam trở về đến nay, ít nhất cũng hơn nửa tháng, hấn đã không nghe nàng đề cập đến vấn đề đáng ghét kia nữa, nhưng hấn biết, nàng vẫn là lo sợ Quý gia gặp phiền toái.

Mà hấn cũng đối với nàng giấu một chuyện.

Cách đây không lâu, hấn vào thành liền nghe được tin đồn nói Phùng Quý Phúc đã phái người mai mối tìm gặp người nhà Lý Ánh Tương, khai ra năm ngàn lượng bạc muốn nạp nàng làm tiểu tứ thiếp. Lý gia vì gia đạo sa sút như nắng hạn gặp mưa, liền nhận lời Phùng gia. Dân chúng trong thành đối với chuyện này của Phùng gia không hề đánh giá tốt. Bởi trước kia Lý gia đã từng từ hôn Phùng gia, nay nhân cơ hội gia cảnh Lý gia sút kém liền đặt cọc hôn.

Lý Ánh Tương vốn là nữ tử trước kia hấn để trong lòng, Quý Duy Lễ tin Phùng Quý Phúc muốn nàng, bắt quá là muốn hấn khó coi, hấn luôn tự hỏi không biết có nên giúp đỡ hay không ...

“Tình?”

Khang Mộc Vân ở trong lòng hần, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào chuyển tỉnh. Tuy rằng nửa tháng nay, hai người như vợ chồng tân hôn, hàng đêm cùng nhau triền miên, thân thể của nhau đối đã quen thuộc, nhưng mỗi khi sớm tỉnh dậy, cảm giác được hai thân thể không manh áo quần quýt bên nhau, nàng liền không thể cùng hần tự nhiên, vội vàng kéo chăn che kín người.

Hần mỉm cười, xuống giường cầm quần áo mặc vào, rồi trở lại giường cầm theo quần áo đưa nàng. Nhìn nàng bối rối tránh ở trong chăn mặc quần áo, hần đơn giản ngồi trên giường, đem nàng kéo ngồi dậy, thay nàng thắt lại cái yếm, mặc nội sam cho nàng cùng áo quần tơ lụa, áo choàng cũng được hần khoác lên người nàng. Mà nàng từ đầu đến cuối cũng không dám chống lại, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn nóng lên cơ hồ muốn bốc hơi nước.

“Ta vẫn nghĩ nàng rất lớn gan.” Hần bỡn cợt nói.

“Trong đó cũng không bao hàm loại chuyện để trượng phu mặc quần áo ình.” Nàng thấp giọng nói thầm.

“Có thể từ từ bồi dưỡng.” Hần nhìn nàng sủng nịnh, thân mật hôn lên môi nàng một chút.

Nàng cắn môi nhìn khuôn mặt tươi cười của hần “Chàng rất vui sao?”

“Nàng không vui vẻ?” hần hỏi lại nàng.

Nàng vội vàng lắc đầu, “Đương nhiên không phải, thực ra là không nên ... Nha, chàng, chàng, chàng làm sao lại áp ta lên giường, ..., như thế nào, như thế nào, ... Không được, ..., không, chàng, chàng sao lại thoát quần áo của ta ra thế?”

“Chỉ có khi triền miên cùng nàng, làm nàng vội vàng thở gấp nàng mới không suy nghĩ miên man nữa.”

Nói xong, môi hần lại hôn nhẹ lên cổ nàng làm nàng làm nàng sợ tới mức vội vàng xin khoan dung “Ta sai rồi, ta không nghĩ nữa, ta chỉ nhớ chàng, nghĩ tới chàng.” (Kat: hớ hớ, Lẽ ca, ca thật vô sỉ. Lẽ ca: Không vô sỉ thì làm sao giữ được vợ? Kat: im lun.)

Hần nghe vậy mới buông nàng ra, cười cười nhìn mặt nàng ửng hồng, cầm quần áo sửa sang lại.

Nàng nhẹn không được trừng liếc hần một cái, từ sai khi trở về hần tựa hồ ngày càng bá đạo hơn.

Hần cũng biết mình có chút cường thế, cũng đoán ra ý nghĩ của nàng, nhưng chỉ vì hần không thể chịu đựng được nàng vẫn còn giữ ý niệm rời đi trong đầu. “Hảo nghe ta, ta sẽ làm một người trượng phu có trách nhiệm, mà nàng, cũng nên tự giác ngẫm xem phải làm thế nào thành một vị hiền thê lương mẫu.” Hần hi vọng, nàng đem tâm tư tất cả đặt vào lời hần nói bởi vì hần đã muốn thay nàng an bài một việc, làm cho nàng ngày sau có thể trở lại làm Khang Mộc Vân.

Chương 7.2

Hiền thê lương mẫu?!

Ở trong phòng phía sau hậu viện, Khang Mộc Vân một bên cầm bút lông, một bên đọc “Thần Nông thảo mộc”, đây là một quyển sách giới thiệu ba trăm sáu mươi lăm loại dược vật cùng đặc tính của chúng, nàng vừa đọc, lại tự ghi lại, nhưng chữ vẫn rất xấu, chạy loạn trên giấy. Thật sự là gặp quỷ, Quý Duy Lẽ có bệnh sao? Khi không lại cứ bắt nàng làm thế này.

“Đây là cát hồi căn, có thể bổ ngũ tạng, tốt cho gân cốt ...” Quý Duy Lẽ ngồi bên cạnh, đem dược liệu tới trước mặt nàng, giúp nàng ghi nhớ hình dạng dược liệu.

Những ngày gần đây, hần luôn giúp nàng học thêm về sách thuốc, mặt khác cũng mang theo nàng đi chọn mua nguyên liệu, dân chúng ai cũng nhìn họ hâm mộ “Vợ chồng tình cảm thật tốt ...” Hần đưa nàng đi khắp phố, từ đầu đường đến cuối ngõ như “Đạo phố thị chúng” vậy, làm như sợ có ai đó không biết nàng là thê tử của hần.

Trưởng bối trong Quý gia nhìn thấy tình cảm hai người tiến triển, vui mừng cười không ngớt.

Ngược lại, chỉ có Quý Tinh Tinh là tỏ vẻ nghi ngờ, sao ca ca lại mang theo tẩu tử, để cho khách được trang và dân chúng trong thành đều biết đến tẩu tử, động cơ của việc này là gì

“Ta có dụng ý của ta.” Quý Duy Lẽ úp úp mở mở, không thêm giải thích nghi hoặc của nàng.

Nhưng đối với trưởng bối Quý gia mà nói đây là chuyện đáng mừng, Quý Duy Lễ vốn tàn tật luôn để ý ánh mắt của mọi người mà chủ động mang thê tử ra ngoài, cùng nàng tiếp đón thương dục, kiên nhẫn dạy nàng kiến thức về dục liễu, giúp nàng tập viết, thậm chí còn để nàng tham gia vào những giao dịch trong dục đường với các dục thương khác. Bọn họ không những không lo lắng gì, ngược lại còn rất yên tâm, hài lòng.

Một ngày, Cao Hồng cố ý gọi đôi vợ chồng son đến trước mặt.

“Kỳ thật, hai năm trước, bà nội có đến một miếu thờ cầu khẩn cùng hứa nguyện ...” Bà nói.

Tào Huyền ở bên cạnh cũng nói thêm vào: “Bà nội cầu cho con có thể yên vui sống, hạnh phúc khoái hoạt, cho nên người cảm thấy nên đi lễ tạ thần linh, ta với cha con cũng muốn đi cùng người”

“Chúng con cũng đi.” Khang Mộc Vân lập tức nói thêm vào, gần đây nàng bị Quý Duy Lễ ám đến thê thảm. Kỳ thật làm chuyện gì nàng cũng không thấy mệt, duy chỉ có việc tập viết là khiến nàng mệt đến phát điên.

Quý Quân Hào lắc đầu cười, “Con dâu, con ở lại với Duy Lễ đi.”

“Chuyến đi này đường xá xa xôi, đi lại cũng hơn một tháng, ta muốn xem lúc trở về có tin tức tốt hay không.”

Cao Hồng nói ý, đôi mắt mang ý cười nhìn đôi vợ chồng son. Cháu dâu thời gian gần đây tiến bộ không ít, lại được tôn tử chỉ bảo thêm nhiều, đã bắt đầu có khí chất của một vị tiểu thư khuê các.

Lại là sinh tiểu oa nhi sao? Mặt Khang Mộc Vân thoáng ửng hồng, Quý Duy Lễ bên cạnh, ôn nhu nhìn về mặt nàng.

“Bà nội, con cũng muốn đi theo, ở lại không khéo sẽ nhàm chán mà chết mất.” Quý Tinh Tinh cũng kháng nghị, nàng nhìn ca ca cùng tẩu tử tình cảm ngày một tốt, nùng tình mật ý, thật khiến người ta bất giác thấy cô đơn.

“Đi đâu? Con ở lại, có việc trong trang lý cần giúp thì sao?” Quý Quân Hào lập tức phủ quyết.

“Con đến Lâm trấn gặp bằng hữu cách đây hai ngày đường. Từ khi ca gặp chuyện, con rất ít được xuất môn.” Mặt Quý Tinh Tinh biến sắc, nàng lại nhanh miệng nhanh mồm không đúng chỗ, lại chạm vào chỗ đau của ca ca.

“Cho nàng đi thôi, ở nhà cũng đã lâu, cũng nên thoái cũi sổ lồng một phen.” Quý Duy Lễ hiểu lòng mọi người.

Người trong Quý Gia thấy Quý Duy Lễ đối với việc vừa rồi thản nhiên, mặt không hề biến sắc thì vui mừng đến rơi lệ, điều này chứng tỏ hẳn đã cho qua mặc cảm trước đây, tất cả là nhờ vào công lao của Khang Mộc Vân.

Quý Tinh Tinh vui mừng đến phát khóc “Cám ơn ca, nhưng ta muốn cảm ơn nhất là tẩu tử nha, ta yêu tẩu quá đi.” Nàng nhiệt tình cầm tay Khang Mộc Vân, hốc mắt đã nóng lên.

Khang Mộc Vân bị ánh mắt cảm ơn của mọi người vây quanh, cả người bỗng chốc cảm thấy không được tự nhiên.

Quý Tinh Tinh mừng như điên, dường như sợ người nhà đổi ý liền ngay buổi chiều sửa sang chuẩn bị lên đường rất nhanh, nhanh chóng rời khỏi bầu không khí tràn đầy ngọt ngào trong Ngọc Tuyền dục trang.

Mà trưởng bối trong nhà trưa hôm sau cũng lên đường, Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân đứng mãi ngoài cổng nhìn theo các trưởng bối.

Bên trong xe, các trưởng bối cũng vui vẻ vén rèm, tươi cười vẫy chào lại. Ngay trước khi buông rèm, Cao Hồng thoáng thấy một thân ảnh nữ tử tập tễnh bước đi, nhưng màn đã buông nên lão Cao Hồng cũng chưa kịp nhìn kỹ lại.

“Có chuyện gì vậy, nương?” Quý Quân Hào nhìn mẫu thân vẻ khó hiểu.

“Hình như ta vừa thấy ...” Cao Hồng nghiêng đầu suy nghĩ, lại lắc đầu “Không có khả năng, nhất định là ta nhìn lầm, thiên kim tiểu thư nhà ấy, dù gia cảnh thất thế cũng không thể nào đi bộ từ Thiểm Tây đến đây được.”

“Ý mẹ là Lý cô nương?” Tào Huyền hỏi.

“Đúng vậy, chính là đang nghĩ tới cô ấy, nếu không phải nàng từ hôn ...”

Cứ như vậy, xe ngựa chở Quý gia càng lúc càng xa.

Trong gió lạnh, Lý Ánh Tương ôm lấy thân mình, nhìn chiếc xe ngựa xa hoa đi ngang qua, nàng cố nén nước mắt, cúi đầu nhìn đôi giày vải tả tơi, đi về hướng Ngọc Tuyền được trang.

Quý Duy Lễ đã quên nàng sao? Trong đầu nàng nhất thời lại nhớ đến lời dân chúng trong thành truyền miệng

Quý Duy Lễ cùng tân nương của hắn thực ân ái, thiếu phu nhân tâm địa thiện lương, muốn cứu bầy gia súc nhỏ, hắn liền vì nàng mua chúng mang về được trang. Hắn rất yêu thương thiếu phu nhân, bất kì yêu cầu nào của nàng đều chấp nhận, hơn nữa lúc nào cũng đối với thiếu phu nhân vạn phần ôn nhu.

Hai người bọn họ lúc nào cũng cận kề bên nhau, một khắc tách rời cũng luyến tiếc, khi Quý Duy Lễ vào thành mua bán dược liệu, thiếu phu nhân đều theo bên người hắn, làm cho người ta nhìn không được mà hâm mộ.

Thật đáng giận! Nàng thật sai lầm, trước đây khi hắn vẫn còn lảnh lặn mà nàng cũng chưa từ hôn, hắn vốn đã là một nam nhân ôn nhu, thâm tình. Cho nên lúc này, nàng muốn tới gặp hắn, nói cùng hắn là nàng hối hận nhường nào, cho dù chỉ có thể làm tiểu thiếp của hắn, nàng cũng cam tâm tình nguyện, chỉ mong được ở bên hắn như trước đây.

Thân mình run rẩy trong gió lạnh, Lý Ánh Tương rốt cục cũng đi đến cổng lớn của được trang. Nàng liền nhìn thấy hắn!

Quý Duy Lễ đang đứng bên cổng, thân mặc quần áo tơ lụa, vẻ mặt tuấn mỹ, toát ra khí khái bất phàm. Hắn trông thế nhưng đôi mắt đen lại đang nhìn nữ tử xinh đẹp bên cạnh vô cùng ôn nhu, động lòng người.

Trước đây, hắn cũng từng nhìn nàng như vậy.

Lúc này, Khang Mộc Vân đang than thở cùng Quý Duy Lễ về chú dê nhỏ không ngoan ngoãn, lúc nào cũng muốn vượt qua hàng rào, chạy loanh quanh sau núi, làm phiền người hầu trong được trang phải tìm nó đem trở về. Chuyện này khiến nàng rất phiền lòng bởi chăm sóc nhóm tiểu gia súc đó là trách nhiệm của nàng mà lại cứ phải phiền đến mọi người.

“Ta thử dạy nó biết nghe lời một chút, muốn nó cẩn thận nếu không cũng có ngày bị bắt trở lại, biến thành món ăn trên bàn mất.” Nàng hậm hực nói.

Hắn lắc đầu cười “Nàng thật là, nàng sao có thể nói ột con dê hiểu chuyện được chứ?”

Nàng che miệng cười trộm, kiễng mũi chân, thì thầm bên tai hắn “Đúng vậy, ta nói thế này”

Hắn nghe không nổi nữa, nhú mày cười “Ta thật sự không hiểu nổi nàng.”

Lý Ánh Tương đứng ở một bên, nhìn đôi vợ chồng vui vẻ cười đùa trò chuyện, rốt cục nhìn không được, bước tới giọng nghẹn ngào gọi: “Duy ... Duy ... Lễ ...”

Quý Duy Lễ vừa nghe tiếng, liền quay đầu, Khang Mộc Vân cũng quay lại theo. Cả hai ngạc nhiên nhìn thân ảnh lão đạo đang đi vào được trang. Vị cô nương này tuy rằng sắc mặt tiêu tụy nhưng vẫn tỏa ra vẻ đẹp khuyhnh thành.

“Cứu, cứu ta ...” Lý Ánh Tương nước mắt nhanh chóng rơi xuống như mưa, nàng ta cũng đã mấy ngày nay không ăn gì, đi mãi miết nhiều ngày, hai chân nàng ta giờ phút này cũng đã mất hết sức lực. Lý Ánh Tương run rẩy ngã vào lòng Quý Duy Lễ, khấp mắt lại giả bộ ngất đi.

Quý Duy Lễ cúi đầu nhìn chân của nàng ta, đôi giày thêu tả tơi, nhuộm vài vết đỏ như máu, mặt hắn biến sắc, rất mau ôm lấy nàng ta, kêu khẩn sự “Mau lấy hòm thuốc tới đây.”

“Ách ... vâng.” Quân sự cùng người hầu vẻ mặt xấu hổ nhìn thiếu phu nhân, tình cảnh này thật bối rối nha!

Quản sự nhanh chóng cầm hòm thuốc đi nhanh theo thiếu chủ, những người còn lại, vội vã hướng thiếu phu nhân đang còn sững sốt giải thích “Thiếu chủ vốn phật tâm, mặc kệ là ai đều lo lắng như vậy.”

“Đúng vậy, huống chi Lý cô nương từng là vị hôn thê của thiếu gia ...”

“Câm miệng! Người nói việc này làm gì? Không nói không ai nghĩ người câm điếc đâu!”

Bọn người hầu đột nhiên tranh cãi với nhau, xúm lại phen phán kẻ lẽ lời vừa rồi.

Thì ra, nàng chính là Lý Ánh Tương ... Khang Mộc Vân cúi đầu, rất nhanh xoay người chạy về phía sân sau.

Thấy thế, đám người hầu không khỏi lo lắng cho nàng. Không may là tiểu thư Tinh Tinh lại không có ở nhà.

Khang Mộc Vân hỏi qua một vài nô tài biết được Quý Duy Lễ ôm Lý Ánh Tương về Tây Sương phòng, nơi dành cho khách ở. Nàng cũng vội vàng đuổi theo kịp. Đến phía trước cửa sổ, nàng nhón chân, len lén nhìn vào.

Lý Ánh Tương đã tỉnh lại, nằm ở trên giường, Quý Duy Lễ ngồi ở bên cạnh, bôi thuốc lên chân nàng ta.

Nhưng hắn quay lưng về phía nàng, nên nàng không thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng nàng khẳng định hắn sẽ thực rất đau lòng ... Nghĩ đến đây, lòng nàng nhất thời cảm thấy nhức nhối đau đớn, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Duy Lễ, ta đã không còn chốn nào nương tựa, ô ô ô ...” Tiếng khóc thút thít của Lý Ánh Tương đều đều truyền ra

Có chút buồn phảng phất trên gương mặt tuấn tú của Quý Duy Lễ, hắn im lặng không nói.

“Cha mẹ ta vốn muốn tới phía nam ở cùng người thân, ai ngờ Phùng gia lại cho người tới nói muốn nạp ta làm thiếp, bỏ ra rất nhiều sính lễ, tiền bạc, đủ cho nhà ta khôi phục lại gia thế, cha mẹ ta liền thu tiền, ta ... ta thấy vậy liền bỏ trốn ...”

Hắn bình tĩnh nhìn nàng “Vì sao trốn?”

“Bởi vì ta vẫn nghĩ tới chàng ... Mặc kệ chàng có tin hay không, chuyện từ hôn là do cha mẹ ta quyết, ta không hề muốn ... ô ô ô...” Nàng ta lại khóc òa, gất gao ôm lấy hắn.

Khang Mộc Vân cũng không muốn nhìn nữa, vội vã trở về Đông các.

Nên tỉnh lại thôi! Nên thoát ra khỏi ảo giác hạnh phúc thời gian qua thôi! Nguyên bản trong lòng hắn chỉ có Lý Ánh Tương!

Đêm ấy, ngay cả bữa tối hắn cũng cho người mang tới phòng khách. Khang Mộc Vân lẳng lặng ngồi chờ hắn ở trong phòng, nhưng đợi mãi, suốt cả đêm hắn cũng không trở về phòng khiến nàng một đêm thức trắng không ngủ.

8. Chương 08

Chương 8.1

Sáng sớm hôm sau Quý Duy Lễ mới vội vàng trở về phòng, nhìn thấy Khang Mộc Vân cuộn mình trong chăn ở một góc giường say ngủ, nàng chắc là đã vì mệt mỏi chờ đợi hắn mà thiếp đi.

Hắn ngồi vào cạnh giường, vốn định giúp nàng kéo lại chăn, không ngờ lại khiến nàng tỉnh giấc.

“Chàng đã trở lại.” Khang Mộc Vân vội vàng dậy, hấp háy đôi mắt buồn ngủ “Lý cô nương đã khỏe lại chưa?”

Hắn khựng lại nhìn nàng “Có người nói cho nàng biết thân thế của nàng ta?”

Nàng gật đầu, hắn nhìn nàng thật lâu, thấy nàng không có biểu hiện nào khác lạ mới nói: “Nàng ấy đã khỏe hơn, cả đêm qua nàng ấy sốt cao nên ta mới phải ở lại phòng khách, không về được.”

“À ... ừm.” Nàng miễn cưỡng cười.

Nhưng Quý Duy Lễ vẫn chưa nói thực hết, chính là Lý Ánh Tương cảm xúc đang có phần hơi kích động, bất an, nàng ta luôn cứ nắm chặt tay hắn khiến hắn không rời được. Và lại, nhìn gương mặt vốn được nuông chiều từ bé nay lại hiện ra vẻ kinh hãi bất an, hắn có chút thương tiếc. Hơn nữa hắn cũng có chút áy náy, nếu không phải hắn và Phùng Quý Phúc có xích mích, hắn ta cũng không tìm đến nhà nàng ấy vung tiền mua nàng về làm thiếp.

Hai người vừa mới nói chuyện được vài câu, bên ngoài liền truyền tới tiếng đập cửa, tiếp theo là tiếng quản sự vọng vào “Thiếu chủ, Lý cô nương tỉnh lại, không thấy người liền khóc lóc, muốn đi tìm người, lòng bàn chân lại bật máu, không biết phải xử lý thế nào ...”

Quý Duy Lễ cau mày nhìn thê tử, Khang Mộc Vân cũng nhìn hắn thờ dãi, “Chàng đi xem xem, bằng không chân của nàng sẽ đổ thêm nhiều máu, miệng vết thương lại loang rộng, để lại di chứng không tốt.”

Nàng lại gật đầu “Ta biết, chàng yên tâm, ta cũng có việc phải làm mà.” Hắn một lòng muốn đến với Lý Ánh Tương nhưng lại vì nàng mà vẫn ở đây? Nàng thật sự vương bận vậy sao?

Quý Duy Lễ biết nàng lại đang suy nghĩ miên man, nhưng quản sự ở bên ngoài lại quá thúc giục, hắn không kịp giải thích gì thêm, chỉ ôm nàng trong chốc lát rồi nhanh chóng rời đi.

Thế là liên tục ba ngày, có hơn phân nửa thời gian nàng không hề thấy hắn, mà nàng theo lời quản sự được biết, Lý Ánh Tương là bị Phùng Quý Phúc đòi mua về làm tiểu tứ thiếp, thật là sự trùng hợp nực cười.

Lý Ánh Tương bên cạnh Quý Duy Lễ luôn làm ra vẻ đáng thương nhưng khi hắn không có bên cạnh, nàng liền trở lại nguyên bản một tiểu thư quen thói nuông chiều, hồng hách, luôn vênh mặt hất hàm sai bảo nô bộc, khiến bọn người hầu tíc giận, không biết có nên nói với thiếu chủ hay không.

“Đừng nói, chàng rất để ý tới nàng ấy, nghe thấy vậy sẽ không thoải mái. Dù sao nàng ấy cũng là tri kỷ của thiếu gia.” Khang Mộc Vân khuyên người hầu trong nhà như vậy.

“Nhưng còn phu nhân?” Quản sự quan tâm mà nói, hắn biết nàng cũng chịu nhiều ủy khuất, thiếu chủ ở bên cạnh Lý Ánh Tương còn nhiều hơn thời gian ở bên thiếu phu nhân.

“Ta không sao, ta còn có việc phải làm. Con dê nhỏ của ta lại trốn qua hàng rào ra sau núi rồi, ta phải tìm lại nó, không kéo lại bị bắt lại mất.”

Nàng gượng cười, không muốn nói tiếp, hướng thẳng hậu viện mà đi, cứ tiếp tục đứng giữa những ánh mắt chăm chú của mọi người nàng thực sự chịu không nổi.

Tinh Tinh sao còn chưa trở lại? Nàng thở hắt ra, phóng tầm mắt nhìn về phía màn sương mờ ảo trước mặt, thời tiết càng lúc càng lạnh, như lòng nàng bây giờ vậy.

Đi vào hậu viên, nơi này cũng không tránh khỏi cái lạnh đương thời, hồ ly cùng mấy chú heo con nép mình bên hàng rào, hai con thỏ nhỏ thu mình trong bụi cỏ, nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của chúng. Nàng cùng Quý Duy Lễ đáng lẽ cũng sẽ gắn bó như thế này, nhưng xem ra thời gian nàng lưu lại nơi này không còn nhiều ...

Hiện tại lại xuất hiện một Lý Ánh Tương, hiển nhiên sẽ kéo theo cả Phùng Quý Phúc xuất hiện. Vị trí thiếu chủ phu nhân này của nàng, xem ra là không còn tọa lâu được nữa cho dù Quý Duy Lễ vẫn muốn nàng đừng lo lắng, suy nghĩ gì.

Nàng lại thờ dãi, trong lòng có cảm giác thật khó chịu, nàng thực sự là có để ý Quý Duy Lễ. Tuy rằng nàng tỏ ra không để ý, nhưng kỳ thực sự xuất hiện của Lý Ánh Tương khiến nàng cảm thấy không ít vị đắng chua trong lòng.

Nhưng nàng dựa vào cái gì để ghen tị? Nàng chẳng qua là lên nhằm kiệu hoa, tưởng có thể hóa thành phượng hoàng sao?

Càng suy nghĩ càng phức tạp, nàng đứng dậy, mới nhận ra không thấy chú dê con đâu! Theo trực giác, nàng nhìn về phía hàng rào, quả nhiên thấy nó đang nhảy qua bỏ chạy, nàng vội vàng mở cửa đuổi theo sau nó.

“Đừng chạy nha.” nàng đuổi theo, chú dê nhỏ tưởng là nàng đang cùng nó đùa giỡn, càng lúc chạy càng nhanh, nhắm hướng phu rừng phía sau núi mà chạy “Không được, đừng chạy, ta sẽ không tìm được người ...”

Nàng kêu to, mà cũng gần như thở không nổi nữa, nhưng nàng không nghĩ tới chú dê nhỏ lại dừng lại, quay đầu ngoái nhìn nàng. Thấy vậy, nàng thử rón rén lại gần, nó lại nhanh chóng bỏ chạy. Cứ như vậy, một người, một tiểu súc vật cứ thế chạy, nhắm hướng khu rừng mà chạy tới.

Nhưng chú dê nhỏ không theo hướng đường mòn mà chạy, mà lại nhắm theo triền núi mà hướng tới. Nơi đó, những cây cổ thụ cao lớn đã gần héo khô, một phiến lá cũng không có, nhưng chú dê nhỏ lại có vẻ rất quen thuộc nơi này, rất hiểu biết phương hướng mà chạy và lẩn trốn. Nàng đuổi theo, đến một sơn đạo hẹp, một bên là vách đá dựng đứng, một bên là vách núi đen thẫm thẫm, thật sự nhìn rất đáng sợ. Nàng tròn mắt nhìn sơn động sâu hun hút, khô hạn tưởng như chưa có dấu chân người qua đây. Thế nhưng con dê nhỏ ở phía trước làm như không bận tâm, cứ thế mà nhẹ nhàng lướt qua con đường hẹp tiến vào!

Không xong! Nàng do dự trong chốc lát, rồi cũng đành men theo con đường hẹp đầy lá khô đi vào.

Trời, nơi này chính là một động quật thiên nhiên rộng lớn. Càng đi vào trong, nàng càng có cảm giác âm u, bịt kín, vừa có chút ẩm ướt lại xen lẫn cảm giác ẩm áp. Đi sâu vào chính động, nàng liền phát hiện một thiên đường ngay trước mắt mình. Bên trong lòng động, ánh sáng từ phía trên chiếu xuống, phản chiếu khắp nơi, làm nổi bật sắc xanh tươi của những cây leo trên vách động. Chính giữa động có một gốc cây đại thụ tươi tốt, lủng lẳng rũ xuống những quả vỏ cứng, bên trong có chút nước. Chú dê nhỏ nhanh chân chạy đến bên gốc cây, cúi đầu tìm trái cây ăn.

Nàng vội vàng nhắc làn váy, bước nhanh đến bên nó “Có độc không? Không thể ăn vậy a.”

Con dê nhỏ dường như hiểu ý nàng, mắt tròn tròn có điểm giật nhẹ, lại cúi đầu ăn thêm một quả, ăn xong đi vài bước về phía dòng nước gần đó. Nàng đi theo nó, nhìn dòng nước khi chú dê nhờ lơ đãng chạm chân vào.

Bỗng nhiên nàng hiểu ra, thản nhiên cười: “Thì ra đây là nơi chốn bí mật của người a, ta sẽ kiếm một chút quả mang về cho người ăn, để người khỏi phải chạy loạn.”

Nàng lục tìm một ít quả, cất đi rồi cùng con dê nhỏ trở lại được trang.

Sau khi tắm rửa, chải đầu, nàng lại như nhiều ngày nay, một mình ăn bữa tối, ăn xong lại bắt đầu đọc sách. Nhiều lần, nàng muối tới phòng khách để xem trượng phu cùng Lý Ánh Tương, nhưng lại nhịn không được tự hỏi chính mình, đến để làm gì, chỉ càng thêm khó xử mà thôi.

Một canh, hai canh, ba canh, hán đêm nay lại không trở về ngủ? Là Lý Ánh Tương lại quán quít không để hán đi? Vừa miên man suy nghĩ, lại còn đang đọc sách công thêm buổi chiều theo chú dê nhỏ một đoạn đường kỳ dị mạo hiểm, nàng cũng đã thấm mệt, ngủ gật lúc nào không biết.

“Tẩu tử!” Bỗng dưng Quý Tinh Tinh giống như một trận gió xoáy vọt vào, vừa nhìn thấy Khang Mộc Vân vẻ mặt hoảng hốt vì bị giật mình, nàng liền nổi giận đến phát hỏa “Ta vừa nghe quán sự nói người không chịu kêu ca trở về phòng, để cho hán lưu lại cùng một chỗ với xú nữ nhân kia?”

Ai, nhanh vậy đã biết? Khang Mộc Vân cười khổ: “Có lẽ ca người cũng thích ở đây.”

“Sao có thể chứ? Ca ta đối với Lý Ánh Tương không thể có ý thân cận, hầu hạ như vậy. Hơn nữa, ta không quên nàng ta đã từng dùng lời nói gì nhục mạ ca ca, nàng nói ... ca của ta nếu không thương tặc ở chân, quả là người có tư thế oai hùng, bưng bưng khí thế, đáng tiếc, người què vẫn là kẻ tàn tật!”

“Nhưng nàng ấy là một tiểu thư khuê các biết chữ, còn ta, chữ nghĩa nhớ được không được bao nhiêu, còn từng vì kiếm từng xu một mà bị không ít người chà đạp.” Nàng cùng lẩm cẩm chỉ là một dân nữ hèn mọn, sao có thể xứng với ca ca của Quý tiểu thư chứ, nàng tuyệt không có hối tiếc, mà là tự bản thân mình hiểu rõ thân phận.

“Thì sao chứ? Ta cũng chỉ muốn người là tẩu tử của ta, ta tin rằng cha mẹ, bà nội cũng nghĩ như vậy.”

Có lẽ vậy, nhưng nàng không thể đối với hắn động tâm, hướng chi như vậy cũng tốt, nàng có thể yên tâm đi tìm Phùng Quý Phúc, cầu xin hắn đừng làm khó dễ mọi người, trả tự do cho Lý Ánh Tương.

Nhìn Khang Mộc Vân ủ rũ không biết suy nghĩ cái gì, Quý Tinh Tinh tức giận lôi kéo tay nàng chạy về phía phòng khách.

Trời không biết khi nào bắt đầu rơi những hạt tuyết mịn.

Nhìn bóng đêm như mực, Lý Ánh Tương định cầm lấy bàn tay hiền hòa ôn hậu của Quý Duy Lễ, nhưng hắn rút tay lại “Không nên.”

Thật lạnh lùng! Nàng ta vẻ mặt đáng thương, cúi đầu hỏi: “Chàng hận ta, đúng không? Ta nghĩ ta nên rời đi thì tốt hơn.”

Nói xong, hai mắt nàng ta liền nhắm lại, muốn xuống giường, nhưng hắn lại đè hai vai của nàng xuống, ngăn nàng lại “Nên dưỡng vết thương ở chân cho tốt, đừng suy nghĩ miên man nữa.”

Nàng nằm trở về, nhưng động tác của hắn lại không mang theo một chút tình cảm làm nàng càng hoảng. Nàng đã thành công tranh thủ tình cảm của hắn để đi vào được trang, nàng tuyệt đối không rời đi! Nàng nguyện làm tiểu thiếp của hắn chứ không muốn là tiểu tứ thiếp của con heo kia!

“Ngủ đi.”

Thấy hắn chỉ nói vậy, rồi xoay người bỏ đi, nàng cắn môi chịu đau ở chân, nhảy xuống giường, nhào theo sau lưng hắn, ôm chặt thắt lưng của Quý Duy Lễ, khóc lóc nỉ non “Đừng chán ghét ta, ta thật sự rất yêu chàng ...”

Hắn nhùi mày cúi đầu, lại thấy chân nàng lại ứa máu, hắn khẽ mím môi, ôm lấy nàng quay trở lại giường.

Thình lình, “Phanh” một tiếng, Quý Tinh Tinh lôi kéo Khang Mộc Vân ào vào như gió cuốn, liền nhìn thấy một màn hai người đang thân mật như vậy.

Khang Mộc Vân sắc mặt tức thời trắng bệch, còn Quý Tinh Tinh thì nổi giận dùm dùm, vọt tới trước mặt ca ca, giận dữ chỉ vào Lý Ánh Tương đang nước mắt lưng tròng “Ca, đối với nữ nhân giả dối này, người vì sao vẫn muốn giữ nàng ta lại? Vì sao còn ôm nàng ta?”

Hắn trước đem Lý Ánh Tương ôm tới đặt trên giường, mới quay đầu nhìn muội muội, cũng không quên chú ý tới Khang Mộc Vân, ánh mắt đang cố ý tránh đi “Lý cô nương bị thương.”

“Bị thương thật là lâu đi? Ta nghe bọn hạ nhân nói, khi ca không ở đây, nàng ta đối với mọi người hô đi, gọi đến, làm như thể mình là thiếu phu nhân ở nơi này vậy!” Về mặt Quý Tinh Tinh không cho là đúng nói.

“Ta không có, Quý muội muội, nhất định là bọn hạ nhân nói sàm ...” Lý Ánh Tương khóc giải thích.

“Phải không? Muội muội?” Quý Tinh Tinh cười lạnh, một tay nắm tay tẩu tử, một tay kia bắt lấy tay của ca ca, làm cho tay bàn tay to nắm nhẹ lấy bàn tay nhỏ bé, trừng mắt với Lý Ánh Tương đang nước mắt như mưa “Ca ta phải cùng tẩu tử về phòng ngủ, để ta, muội muội này ở lại cùng người.”

Nghe vậy, Lý Ánh Tương tỏ ra diễm đạm đáng yêu nhìn Quý Duy Lễ.

Khang Mộc Vân không dám nhìn, hô hấp càng lúc càng khó khăn, nàng vội vã buông tay trượng phu ra “Ta mệt rồi.”

Nói xong, nàng liền xoay người bỏ chạy ra ngoài, Quý Tinh Tinh gọi theo nàng, vừa tức giận trừng ca ca, liếc mắt một cái rồi xoay người đuổi theo tẩu tử.

Lý Ánh Tương cắn môi dưới, cố gắng làm ra vẻ áy náy, tuy nhiên cũng thất bại bởi Quý Duy Lễ cũng không quay đầu lại, bỏ ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới tiếng gọi của nàng ta vì vậy cũng không nhìn thấy được ánh mắt oán giận của nàng ta.

Quý Duy Lễ vừa về đến phòng ngủ tại Đông các, đang định bước vào cửa thì chợt nghe Khang Mộc Vân nói ...

“Đừng la ca người ngu ngốc, ca của người vốn rất thiện lương, huống chi ta với ca người không có gì cả, chỉ là sai sót ngẫu nhiên mà trở thành vợ chồng.” Khang Mộc Vân cố gắng nói thật tự nhiên.

Không có gì? Sắc mặt hắn nhanh chóng biến đổi, nàng tuyệt không để ý hắn sao? Mắt hắn lạnh lẽo trừng, khe cùi đầu xóa đi giọt lệ.

“Ta còn cảm thấy ca ta thực ngu ngốc, ai mới là người hắn nên quý trọng, hắn không nhận ra sao?” Quý Tinh Tinh tức giận nói.

“Tinh Tinh!” Nàng hướng muội phu mà lắc đầu, nhưng kỳ thật trong tâm nàng đang thật đau, muốn khóc lên, cõi lòng như đang bị vây hãm, nàng thương người không nên thương, nàng mới là đại ngu ngốc a!

Quý Tinh Tinh còn muốn mắng tiếp nhưng lại thấy ca ca tiêu sái bước vào, tuấn nhan lạnh băng.

Khang Mộc Vân vừa thấy không khí căng thẳng giữa hai huynh muội liền vội vàng thúc dục Quý Tinh Tinh trở về phòng, nếu cứ nhìn vẻ mặt khó coi của Quý Duy Lễ lúc này, Quý Tinh Tinh không khéo lại cùng hắn tranh cãi đến âm ỉ một trận mới vừa lòng.

Rốt cục, Quý Tinh Tinh cũng rời đi, Khang Mộc Vân thấy hắn vẻ mặt vẫn không được tự nhiên, nghĩ hắn vẫn còn đang tức giận muội muội, vội vàng thay Quý Tinh Tinh giải thích: “Là Tinh Tinh hiểu lầm thôi, nàng chỉ là nghĩ ta cùng Lý cô nương ở cùng một chỗ thật đáng thương, nghĩ ta bị tổn thương cho nên mới kéo ta đi đến đó, kỳ thật ... Ta không có, ta đã sớm biết trong lòng chàng đã có nàng ấy, huống chi chúng ta quan hệ phát sinh cũng là do ngẫu nhiên mà thành, nào có tình cảm gì đáng nói, đương nhiên cũng không có cái gọi là tổn thương ...”

Nàng nói sai rồi sao? Sao nàng càng nói, sắc mặt hắn càng khó coi?

Hắn quả thật là càng nghe càng chói tai, nàng đối với quan hệ của bọn họ một chút lưu tâm cũng không có sao, cái gì mà cảm tình cũng không có? Lửa giận nghẹn ở ngực hắn, thiêu đốt càng lúc càng mãnh liệt, khiến hắn tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy thế, nàng liền nghĩ lầm hắn vẫn còn tức giận với Tinh Tinh, liền tiếp tục “tốt bụng” mà giải thích: “Thật sự! Ta đối với chàng không có tình cảm gì, ta sẽ nói với Tinh Tinh rõ ràng, sẽ khuyên nàng đừng đi gây trở ngại cho hai người, chàng có thể yên ... Ngô ...”

Sao, sao lại thế? Hắn sao lại nổi trận lôi đình, cùi xuống bịt kín cái miệng đang líu ríu không thôi của nàng? Nàng kinh ngạc, tròn mắt nhìn hắn, nhưng hắn càng hôn càng sâu, làm nàng cũng chằm chằm mà khép hờ mắt lại, bắt đầu thờ dốc bên miệng hắn.

Giấu tiếp theo, hắn đem nàng ôm đến trên giường, tiếp tục hôn nàng.

Chỉ chốc lát sau, nàng rốt cục nhận thấy được hắn có điểm không thích hợp.

Khi hắn hôn nàng mang theo lửa giận, động tác của hắn trên người nàng không có âu yếm ôn nhu như trước đây, thậm chí còn có điểm làm cho nàng đau. Phút chốc nàng mở bừng mắt, hoàn toàn thu vào tầm mắt là đôi con ngươi ác liệt của hắn, khiến nàng từ trong trạng thái bị dục hỏa trêu chọc nhảy mắt phục hồi.

“Sao ... tại sao ...?”

“Một chút tình cảm cũng không có?” Hắn cắn răng mà nói, đem thân mình đặt trên người nàng.

Nàng thở gấp, ngơ ngác nhìn đôi con ngươi hung tợn của hắn, động cũng không dám động, nàng căn bản không biết chính mình làm gì chọc tới hắn, hay là hắn tức giận nàng không có cảm tình Tinh Tinh lại, phá hỏng chuyện tốt của hắn cùng Lý Ánh Tương?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi đau xót, hốc mắt đỏ lên “Lần sau ta sẽ tránh xa phòng khách, cũng sẽ ngăn Tinh Tinh tới đó.”

Nàng sẵn giọng nói, sắc mặt tỏ ra hờ hững. “Được, tốt lắm!” Hắn rời khỏi người nàng, lạnh lùng phụ họa “Nàng cố gắng mà đừng xuất hiện trước mặt nàng ấy, từ nay về sau lưu lại hậu viện phía sau cũng được.”

Nước mắt che mờ trong mắt nàng khi nàng nhìn đôi mắt lạnh lùng của hắn, cổ họng đắng nghét, đau buốt, hắn rút cuộc đã nói ra rồi. Đối với hắn mà nói, nàng quả là thứ dư thừa vương vãi, tốt nhất là không nên xuất hiện nữa! “Ta đã biết.”

Đáng chết! Hắn lạnh lùng nhìn nàng thật lâu, tình yêu vốn ở trước mắt, sao lại có thể thoáng chốc vụt mất? Hắn chính là hi vọng nàng cùng Lý Ánh Tương không chạm mặt quá nhiều, thật nguy hiểm nếu nàng ta phát hiện ra thân phận nàng, mà tiểu ngu ngốc kia lại không rõ dụng tâm của hắn, còn suy nghĩ vớ vẩn, muốn bức hắn tức chết sao?

“Khang Mộc Vân. Ta không chịu nổi nàng!” Hắn bị tức giận mà nói ra một câu làm cho nàng đau lòng vô cùng, nói xong liền phẫn nộ phất tay áo rời đi.

Thật là, nàng còn chưa đủ ủy khuất, hắn còn chán ghét nàng? Khang Mộc Vân cố nén nước mắt hồi lâu, rốt cục không kìm nổi, nàng ôm cái chăn trên giường, vùi đầu vào tấm chăn mà khóc rống một hồi.

Hắn chán ghét nàng!

Những ngày sau đó, Khang Mộc Vân chỉ cần nhớ tới câu nói đó, liền nhịn không được đỏ hết cả hai hốc mắt. Thời tiết càng ngày càng lạnh, tuyết rơi càng nhiều, làm cho nàng chỉ muốn ở lại trong hậu viện hoặc trong phòng, tiếp tục đọc, tập viết cuốn sách Thần nông khó tiêu thụ nổi kia.

Nhưng nàng đâu có chán ghét mọi thứ đến nhường nào, vẫn không quên nhờ vả Quý Tinh Tinh dạy mình học đọc, học viết, nhận thức được thảo. Mà được điền từ khi trời bắt đầu có tuyết lớn, tạm thời không canh tác, vì thể kho chứa được liệu trở thành nơi nàng thường hay ra vào. Vì phải cố gắng nhận thức từng được liệu mà nàng nhìn đến choáng váng.

Trong khoảng thời gian này, Quý Tinh Tinh vẫn không buông tha chuyện muốn lôi kéo nàng tìm tới kẻ chiếm cứ phu quân của nàng là Lý Ánh Tương để tính sổ. Nhưng mỗi lần như vậy, nàng đều cự tuyệt.

Bất quá Quý Tinh Tinh vẫn là mỗi ngày đều “báo cáo” tình hình Quý Duy Lễ cùng Lý Ánh Tương cho nàng. Vì vậy nàng biết, hắn thường có mặt bên cạnh Lý Ánh Tương, biết chân nàng ta thương tích đã gần lành lặn, sẽ có thể rời phòng khách, thậm chí chủ động theo bên người Quý Duy Lễ.

Về phần nàng cùng Quý Duy Lễ, từ khi hắn nói chán ghét nàng, nàng mới ý thức được được trang thực sự rất lớn, muốn tránh một người cũng rất đơn giản. Chỉ cần nàng cứ tiếp tục lưu lại hậu viện còn Quý Duy Lễ mỗi đêm đêm ở lại thư phòng. Hai người căn bản là không hề chạm mặt.

Bởi vậy, người hầu trong được trang đều truyền miệng, nói thiếu chủ có khả năng muốn nạp Lý Ánh Tương làm thiếp, chính là đang đợi các trưởng bối trở về.

Ai! Nghĩ đến đây nàng than nhẹ một tiếng, tìm vài trái cây mang về từ sơn động đút cho con dê nhỏ, tiểu hồ ly cùng thỏ con ăn. Nhìn chúng ăn ngon lành, nàng đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ chúng nó, có thể không cảm thấy phiền não.

Lúc này, Quý Tinh Tinh lại tới nữa, một ngày, nàng phải lui tới vài lần mới chịu yên, lúc nào cũng vậy, y như lúc này chưa nói gì đã lôi kéo tay nàng đi ra ngoài.

“Đợi chút, muốn đi đâu? Không nên đi Tây Sương nha ...”

“Không đi? Có kẻ thừa cơ hội chiếm tiện nghi của người, qua mặt người mà người còn tưởng nói chờ?”

Chương 8.2

Quý Tinh Tinh nổi trận lôi đình, một bên lôi kéo Khang Mộc Vân, một bên không ngừng mắng Lý Ánh Tương là chạy nạn tới đây, thế nhưng còn dám đến Đông các, đem quần áo cùng châu báu bà nội và nương cấp cho Khang Mộc Vân mặc lên trên người, khiến cho bản thân trở nên giống như một phu nhân diêm lệ, làm cho người ta giận sôi gan. Từng người hầu một cũng thấy tức ứa gan nhưng lại không dám hé răng.

Mà sự thực là như thế, ở ngoài phòng ngủ Đông các, vài người hầu đang quét dọn, vừa thấy Khang Mộc Vân xuất hiện, liền lập tức bất bình căm giận mà báo với nàng Lý Ánh Tương đáng ghét như thế nào. Nhưng bọn họ không có cơ hội nói nhiều cho lắm, bởi vì Quý Tinh Tinh đã đem nàng kéo vào trong phòng.

“Lý Ánh Tương, người cho là nơi này không có nữ chủ nhân hay sao?” Quý Tinh Tinh vẻ mặt khinh thường, trừng mắt nhìn nàng ta, đem tẩu tử kéo đến trước mặt Lý Ánh Tương “Nhìn xem, tẩu tử ta so với người xinh đẹp ra sao, so với người hiền tuệ bao nhiêu, so với người có bao nhiêu ...”

“Tinh Tinh, đừng như vậy, ta tin rằng ca người sẽ xử lý tốt chuyện của cô nương ấy, chúng ta đi ra ngoài ...” Khang Mộc Vân không hi vọng huynh muội bọn họ lại vì nàng mà xảy ra chanh chấp.

“Đi ra ngoài?” Quý Tinh Tinh như muốn phát điên lên “Xem nàng ta, người mặc hoa phục, trên tay cầm khăn thêu, nghĩ mình tựa như chim công, giống như bộ dạng một chính thất phu nhân, nàng ta là muốn thay thế địa vị của người a, tẩu tử!”

“Quý muội muội, chính thất hẳn là không có cách nào, trong thành Thiên Thủy, ai cũng biết đến thiếu phu nhân của thiếu chủ, ta cũng không muốn khiến ca người phải khó nghĩ, nhưng tiểu thiếp hẳn cũng không là quá mức.” Lý Ánh Tương cười đầy tâm ý.

Biểu tình trên mặt Khang Mộc Vân nhất thời biến đổi “Tiểu, tiểu thiếp?” Tuy rằng đã có nghe thấy, nhưng chính tai nghe được từ miệng nàng ta, tâm của Khang Mộc Vân nháy mắt co rút đau đớn.

“Ca nói muốn nạp người làm thiếp sao?” Quý Tinh Tinh không tinh hỏi.

“Người cho là cá tính chàng vì sao lại trở nên lạnh lùng? Là vì ta từ hôn khiến tâm chàng bị thương, lần này ta tìm tới đây, chàng để ta ở lại, chứng tỏ trong lòng chàng vẫn còn có ta, không phải sao?”

Nàng ta tuy ngoài mặt nói vậy, nhưng lòng cũng có chút chột dạ. Trên thực tế, thái độ của hắn đối với nàng không bằng trước kia, có thể nói là lạnh lùng xa cách, mỗi khi nàng chủ động tỏ ra yêu thương nhưng nhớ hắn, đều bị hắn cự tuyệt, nhưng nàng đương nhiên sẽ không để những người khác biết việc này.

Thì ra ... Khang Mộc Vân cười không nổi, khó trách nàng ta ngang nhiên xuất hiện ở đây, nàng đột nhiên lại cảm thấy tâm nhói đau, khó chịu vô cùng.

“Ngọc Tuyền được trang vốn nổi tiếng khắp nước. Phùng gia tuy giàu có, tiền tài sinh sôi từ quặng bạc, có ý tìm người làm khó để được trang cũng khó thành. Duy Lễ đối với việc kinh doanh của được trang chắc cũng rất hao tổn tâm lực, ta sẽ giúp chàng bớt phiền nghĩ.”

Lời nói xấu hổ vậy mà cũng nói ra được, ai mà nghe cho nổi! Quý Tinh Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, mà tẩu tử của nàng đâu? Sao có thể cứ ngây ngốc, đứng im mà nhìn?

“Đúng rồi, ta còn nhớ, mỗi khi đến hè, sân phơi ở hậu viện được trang có rất nhiều Ngưu hoàng cầu đậu, giá trị ngay cả ...”

“Người nói cái gì?” Khang Mộc Vân vốn không có phản ứng gì từ nãy giờ đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Lý Ánh Tương, “Được liệu trong được trang của chúng ta đều có chất lượng tốt, người nói cái gì mà trâu chó, đậu vàng?”

Quý Tinh Tinh giật mình sửng sốt, lập tức kéo tay áo Khang Mộc Vân, “Không phải, tẩu tử, người hiểu lầm rồi.”

Nhưng Lý Ánh Tương đã ngay lập tức nhận ra điều bất thường, nàng ta ban đầu là kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền cất giọng mỉa mai “Không thể nào, là thiên kim của Hàn gia nhưng lại nghe không hiểu bốn chữ vừa rồi sao? Cũng không phải là ngay cả chữ cũng không biết chứ?” Nàng ta vốn chỉ muốn trào phúng một chút, không nghĩ tới trên mặt Khang Mộc Vân lại hiện ra biểu tình quần bách khả nghi, Lý Ánh Tương phức chốc trừng lớn mắt “Thực không phải chứ ... Trời ạ, người như thế sao có tư cách làm thiếu phu nhân được trang, ngày sau sao có thể làm mẫu chủ nơi này?”

“Tẩu ấy sao lại không biết chữ! Tẩu tử của ta học qua tứ thư ngũ kinh, cầm kì thi họa đều tinh thông!”

Quý Tinh Tinh nói dối mặt không biến sắc, nhưng đương sự Khang Mộc Vân da mặt lại không dày như vậy, xấu hổ không dám ngược nhìn lên.

“Như vậy, thỉnh thiếu phu nhân giải thích dùm ta Ngưu hoàng cầu đậu là như thế nào?” Lý Ánh Tương cầm lấy bím tóc của nàng ta, giọng mỉa mai, cố ý bức cho ra được nguyên bản thân phận của Khang Mộc Vân.

“Đó là chỉ nguồn gốc của dược liệu trân quý.” Thanh âm lạnh lùng của Quý Duy Lễ đột nhiên từ ngoài cửa vang lên.

Kỳ thật, Quý Duy Lễ được người hầu chạy tới báo, sớm đã đứng ngoài cửa, chính là do hai người bên trong phòng chỉ lo giương thương múa kiếm mà không chú ý tới hắn.

“Ngưu hoàng là do giống trâu sinh bệnh, kết lại thành điểm vàng trong cổ, cẩu đậu là do loài chó bị bệnh về ngũ tạng, kết thành sỏi xanh. Cả hai đều là nguyên liệu làm thuốc thượng phẩm khó tìm.” Hắn nhìn chằm chằm Khang Mộc Vân, người vừa ngẩng đầu nhìn về hướng hắn.

“Thật không thể hiểu nổi, Duy Lễ, bà nội sao có thể chọn một nữ nhân không có tri thức làm vợ của chàng?!” Lý Ánh Tương làm bộ đau lòng, đi đến bên cạnh hắn hỏi.

Quý Tinh Tinh chịu không nổi, nheo mắt khinh thường.

Quý Duy Lễ không để ý tới Lý Ánh Tương, đôi mắt sáng quắc vẫn nhìn không thôi Khang Mộc Vân đang cúi đầu bên kia.

Rất mất mặt! Mặt nàng đỏ bừng, hận không thể tìm được một cái lỗ nào mà chui xuống.

Về mặt hắn phút chốc biến lạnh, nhìn về phía Lý Ánh Tương, “Nàng không nên ở trong này.”

“Thực xin lỗi.” Khang Mộc Vân nghĩ hắn đang nói mình, cũng không ngẩng đầu lên, vội vàng hơi gập người xin lỗi, không nghĩ tới bên tai lại vang lên tiếp thanh âm lạ lùng khác.

“Lần trước ta hỏi chàng có thể tới Đông các xem qua hay không, không phải chàng đã đồng ý?” Lý Ánh Tương làm ra vẻ có điểm ủy khuất, nhưng là ...

“Phòng ngủ cùng đồ dùng riêng tư của ta cũng muốn xem? Nàng nên biết tự trọng cho bản thân mình.” Khẩu khí hắn thật lạnh lùng.

Nước mắt Lý Ánh Tương lập tức rơi xuống, trên mặt lộ vẻ hối hận “Thực xin lỗi, ta chỉ nghĩ các trưởng bối sắp về, ta có thể trước đó cùng tỷ tỷ hảo hảo ở chung, có thể bắt đầu quen dần ...”

“Thực là nói xàm!” Quý Tinh Tinh chịu không nổi cắt ngang lời nàng ta, lôi kéo Khang Mộc Vân này giờ vẫn không có ý kiến gì tới trước mặt nàng ta, nói lớn giọng “Tẩu tử, người cũng nên lên tiếng một chút a, người ta gọi người là tỷ tỷ đó.”

Nói cái gì? Quý Duy Lễ cho phép nàng ta đến Đông các, không phải thực rõ ràng chấp nhận nàng ta sao? Khang Mộc Vân đau đớn trong tâm nhưng vẫn như cũ, làm ra vẻ thản nhiên ở ngoài mặt nói: “Không quan hệ, dù sao ta cũng không có thói quen mang nhiều trang sức ...”

“Đi ra ngoài!” Khuôn mặt tuấn tú của Quý Duy Lễ nhất thời đen kịt, đột nhiên mở miệng sáng giọng.

Không quan hệ? Ba chữ này làm hắn giận muốn điên lên. Mấy hôm nay, hắn tuy luôn lao vào công việc nhưng cũng biết nàng cố ý lưu lại ở hậu viện để hắn và Lý Ánh Tương có cơ hội “nói lại tình xưa”. Nhưng trong lòng hắn rõ hơn ai hết, hắn không còn có hình bóng của Lý Ánh Tương trong tâm, vị trí đó đã thuộc về nàng. Vậy mà nàng cứ xem như không có việc gì cả, mặc hắn làm gì cũng không chịu suy nghĩ thực hư mọi chuyện, làm hắn muốn phát hỏa.

Mà tiểu ngu ngốc Khang Mộc Vân này, hắn vừa kêu một tiếng “Đi ra ngoài” đã tự động nắm tay muội muội của hắn mà đi ra ngoài, khiến hắn điên tiết thấp giọng mắng thăm, bước nhanh theo nàng, một phen giữ lấy cánh tay nàng, không để cho nàng bước tiếp rồi quay lại nói với muội muội “Tinh Tinh, mang Lý cô nương đi ra ngoài.”

Quý Tinh Tinh nguyên bản đang nhăn nhó mặt mày, nhưng vừa nghe ca ca nói vậy, nét mặt nhanh chóng tươi cười rạng rỡ, vội vàng nghe lời, lôi Lý Ánh Tương ra khỏi tấm phòng. Lý Ánh Tương khó có thể tin mình bị đuổi đi như vậy, ra vẻ đáng thương khóc lóc, nhưng hiển nhiên là không có ai để ý tới nàng ta.

Rốt cục không gian cũng tĩnh lặng trở lại, Quý Duy Lễ điều chỉnh lực đạo để không làm đau Khang Mộc Vân nhưng cũng không rời vòng xiết ở cổ tay nàng. Nàng thử muốn giãy ra, nhưng hắn vẫn không suy suyển, vẫn nắm chặt tay nàng. Nàng đành tùy ý hắn giữ lấy tay nàng, khẩu khí bất đắc dĩ mà nói: “Ta

nhân nhượng như vậy còn chưa đủ sao, chàng giữ ta lại là còn muốn chỉ trích ta điều gì nữa? Ta đã nói là tuyệt sẽ không ngăn cản hai người quay lại với nhau mà.”

Con người hần nhất thời trừng lên “Đến tốt cùng là ai nói với nàng ta muốn cùng nàng ta gương vỡ lại lành?”

“Làm sao tự nhiên lại tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi như vậy, chàng không phải còn yêu nàng ta sao?” Nàng thực sự không hiểu nha, hần làm sao mà hung lên như vậy chứ.

Hần tức đến sôi gan mà nói “Ta sẽ không hèn mọn đến vậy.”

Là vì sĩ diện? Nàng thở sâu “Không nên chỉ vì vương mắc trong lòng mà bỏ qua hạnh phúc chính mình.”

Nàng càng nói, hần càng tức.

“Thật sự, ta sẽ không ủy khuất, chàng là thiếu chủ tôn quý, coi trọng ta từ trước tới nay là ta đã mãn nguyện rồi, vừa hay nữ nhân mà chàng để trong lòng đã xuất hiện, chàng không cần phải miễn cưỡng cùng ta, mà ta cũng không muốn miễn cưỡng, ta làm vậy là không có sai.” Ai, Khang Mộc Vân cảm thấy mình thật ngu ngốc, càng nói càng lộn xộn.

Hần thật sự không biết nói gì nữa, chỉ có thể hung tợn mà trừng mắt nhìn nàng. Hần thật không hiểu cái khí thế kiên định cùng quyết đoán khi nàng tập tễnh kéo hần đi trong tuyết đã biến đi nơi nào rồi!

“Nàng ta ngày mai sẽ rời đi, mà nàng, để cho nàng làm nhiều như vậy, học nhiều như vậy, bắt quá là hi vọng nàng có thể trở thành một thiếu chủ phu nhân chân chính, nàng làm không được sao?” Con người đen bốc hỏa của hần tiếp tục trừng nàng.

Thiếu chủ phu nhân chân chính! Nàng thật sự không hiểu gì cả.

Hần nhận ra vẻ hoang mang của nàng “Tức là phải có công dung ngôn hạnh, phải có ngữ khí, lại càng cần phải khôn khéo, biết ứng xử, biết kiêu ngạo với ai, điềm đạm cùng ai ... Nhưng xem ra hiện tại, nàng chưa làm được như vậy, ta cũng biết là ta không nên quá nghiêm khắc đối với nàng. Bất quá, chết tiệt, chính là nàng đừng để cho bất luận kẻ nào qua mặt mình, hiểu chưa?”

Nàng nghe hần nói mà như không nghe thấy, nàng chỉ nghe được Lý Ánh Tương ngày mai phải rời đi, vì sao a?

Lúc nàng còn đang ngây ngốc tự hỏi chính mình, hần bắt đầu chịu không nổi, liền ôm lấy nàng, cuồng dã mà thô rất hôn nàng.

Hần buông tha, buông tha cho sự chờ đợi, chủ động đến với nàng. Mặc kệ nàng có hay không để tâm tới hần, chỉ cần hần để ý đến nàng là được. Bởi vì “chờ đợi” chính là sự tra tấn đau đớn nhất, hần quyết định, chỉ cần hần chủ động yêu nàng là tốt rồi, có lẽ, cứ như vậy, cũng có một ngày nàng để ý tới hần, sẽ lớn tiếng nói với hần nàng cũng thương hần.

Lý Ánh Tương cảm thấy vô cùng bất an. Nàng ở trong phòng đi đi lại lại, tâm trí rối loạn.

Một âm thanh khe vang lên, cửa phòng liền mở, vừa thấy Quý Duy Lễ bước vào, vẻ mặt nàng liền lập tức trở nên mảnh mai, yếu đuối, “Thực xin lỗi, ta quá vội vã, nhưng vì ta thực sự quá yêu chàng ...” Nàng định tỏ ra yêu thương nhưng nhớ, nhưng lại một lần nữa bị đẩy ra.

“Ta nghĩ không phải nàng gấp vội gì, mà là nàng đã hiểu lầm, ta giữ nàng lại, thuần túy chỉ là vì chân nàng bị thương, không nên đi lại nhiều, nàng còn nói thân thể nàng có điểm không tốt ...” Hần cười lạnh “Nhưng

mới vừa rồi, nàng ở trước mặt thê tử ta diễu võ dương oai, mặt mày hồng hào, bộ dáng rất có khí lực, ta nghĩ, ngày mai nàng có thể rời đi được rồi.”

Đầu tiên nàng ta ngăn ra, sau đó nước mắt lập tức tuôn ra như suối “Không, người trong lòng của ta là chàng, ta muốn ở đây cùng chàng ...”

“Cha mẹ nàng đã thu sính lễ, nàng nên đến Phùng gia thì hơn.”

“Chàng hãy thay ta đem sính lễ trả lại cho Phùng gia, ta sẽ không phải gả tới Phùng gia nữa!” Nàng tuyệt đối không muốn gả làm tiểu tứ thiếp của Phùng Quý Phúc, “Ta yêu chàng, chàng cũng yêu ta, còn có, Phùng gia với Quý gia vốn là kẻ thù truyền kiếp, coi như là ganh đua cùng hấn, chàng nên giữ ta lại.”

Hắn đột nhiên nở nụ cười, một nữ nhân đơn thuần, nhất thanh nhị sở, một tiểu ngậy ngọc vội vã còn muốn bỏ đi, sợ làm cho Quý gia gặp phiền toái. Vậy mà nữ nhân trước mắt này lại ích kỷ, muốn cho tranh chấp của Quý gia và Phùng gia ngày thêm bế tắc.

“Mời nàng rời đi cho, cha ta đã phái người đưa tin về, người cùng nương của ta và bà nội ước chừng trưa mai sẽ trở về, ta đoán bọn họ không ai muốn gặp nàng. Đồ đạc trong phòng này, nàng muốn gì đều có thể mang theo.” Nói xong, hắn liền không chút do dự xoay người rời đi.

Tưởng như vậy liền đuổi nàng đi?! Lý Ánh Tương oán hận ngồi xuống. Không được, nàng không thể cứ như vậy mà rời đi!

Chẳng lẽ ... thật sự phải dùng tới biện pháp kia?!

9. Chương 09

Chương 9.1

Hôm nay, Lý Ánh Tương phải rời đi sao?

Khang Mộc Vân cũng không biết chính mình đang trốn tránh điều gì, sáng sớm nàng đã tới hậu viện. Tối hôm qua, Quý Duy Lễ không biết vì sao, lại muốn nàng nhiều lần như vậy, lúc nhiệt liệt ôn nhu, lúc lại bá đạo cuồng dã, chỉ mới nghĩ tới đây, người nàng phút chốc nóng bừng lên, mặt cũng vì vậy mà đỏ ửng.

Không nên nghĩ nữa ah, lúc này cũng đã giữa trưa, Lý Ánh Tương đã đi rồi sao? Có lẽ bởi vì quá khẩn trương lo lắng, nàng không tự giác mà ôm chặt con thỏ nhỏ trong lòng. Con thỏ nhỏ không thoải mái, giãy dụa thoát khỏi cái ôm của nàng, nhảy từ trên lòng nàng xuống, hướng phía bên kia đình viên mà chạy tới.

Nàng vội vàng đuổi theo, ngồi xuống ôm lấy con thỏ nghịch ngợm, sau liền đứng thẳng dậy. Khi ngược lên, nàng mới phát hiện nơi này cách phòng khách ở Tây Sương không xa ...

Nàng do dự trong chốc lát, ôm con thỏ đi tới.

Đi tới phía trước phòng khách, nàng có chút ngưng ngừng đẩy cửa mà vào, nếu người chưa đi mà nàng xông tới đây thì thật là xấu hổ quá.

Nàng đi đến bên cửa sổ, vụng trộm nhìn xem, không ngờ lại nhìn thấy Lý Ánh Tương đem một gói bột phấn màu vàng bỏ vào chén trà trước mặt, nàng ta muốn làm cái gì?

Trong phòng, Lý Ánh Tương thực khẩn trương, nàng ta hít thật sâu, trong lòng liên tục trấn an chính mình, không có việc gì. Nàng ta đã gọi người đi thỉnh Quý Duy Lễ tới đây, tính toán canh giờ, trường bối của Quý

gia cũng sắp trở lại. Nếu lúc này nàng uống xong chén rượu độc này, chỉ cần uống một ngụm nhỏ, dược liệu trân quý và đại phu đều có sẵn ở đây, nàng tuyệt đối sẽ không thể chết được.

Ngay lúc nàng ta vừa nâng chén rượu, giữa đầu định uống thì đột nhiên có một lực đẩy vọt tiến vào, một phen hất tung chén rượu trên tay nàng. Bàn trà trong phút chốc bị chấn động, bụi khói màu vàng như sương phảng phất bay ra, mặt bàn cũng ngay lập tức bị ăn mòn, nàng ta sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, bặt dậy lùi lại.

Khang Mộc Vân cũng bị dọa đến, trực giác của nàng cũng cảm thấy bột thuốc này có vấn đề, không nghĩ tới lại đáng sợ như vậy. Một lúc sau định thần lại, nàng hằm hằm nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Ánh Tương, “Người điên rồi à, người muốn chết sao?”

Lý Ánh Tương không thể ngờ người ngăn cản nàng ta lại là Khang Mộc Vân, nàng ta phẫn hận nghiến răng nói, “Ta không thể muốn chết được sao? Ta không muốn rời đi, Duy Lễ lại muốn ta đi, ta muốn làm cho hắn phải áy náy cả đời!”

“Người sao có thể nghĩ đến làm chuyện như thế?” Khang Mộc Vân không thể tin nổi “Nguyên bản ta vẫn tưởng muốn thành toàn cho người cùng phu quân, nhưng ta thật sai lầm rồi, người rất ích kỷ, người chỉ biết nghĩ tới bản thân mình!”

“Ta chỉ để ý chính mình? Người có biết có biết bao nam nhân si mê ta? Ta là thiên hạ vô song đại mỹ nhân, ai mà lại không muốn ta ...”

“Vậy người đi tìm mấy nam nhân đó a, làm gì cứ bám theo phu quân của ta?” Khang Mộc Vân không thể kìm được, nổi trận lôi đình.

Sắc mặt Lý Ánh Tương phút chốc khó coi, “Người biết cái gì! Nếu không phải hắn xuất thân tốt, là quý tử của Quý gia giàu có, thì trên đời này có nữ nhân nào muốn yêu hắn, muốn có một vị hôn phu tàn phế?”

“Có! Ta sẽ, ta sẽ thương chàng!”

“Người đừng tự dối mình, chúng ta đều là nữ nhân, ai muốn gả ột kẻ tàn phế? Lúc xuất môn không tránh khỏi bị người ta chỉ trích, không chừng còn bị người ta đánh đồng, bị ánh mắt mọi người chán ghét coi thường, như thể chính mình cũng là kẻ tàn phế vậy!”

Tả một câu tàn phế, hữu một câu tàn phế, chính bởi nàng ta, bởi nữ nhân nông cạn này mới làm cho Quý Duy Lễ tự ti đến vậy!

Khang Mộc Vân bị chọc giận, lớn tiếng “Thật là nông cạn, nhưng ta và người hoàn toàn không giống nhau. Hơn nữa, phu quân không phải tàn phế. Chàng ôn như, thiện lương, kiên cường. Chàng bác học tinh thông, hiểu thuận. Ưu điểm của chàng ta nói ba ngày ba đêm cũng không hết.” Nói một thôi một hồi, nàng dừng lại hớp hơi rồi lại tiếp tục tức giận nói “Mấy ngày nay, ta đối với người nhân nhượng, đơn giản là muốn thành toàn cho người cùng phu quân. Nhưng tâm địa người thật rất xấu, ta không bằng lòng, cũng sẽ không nguyện ý thành toàn. Muốn ta đồng ý cho người gả vào Quý gia, trừ khi là cây vạn tuế ra hoa! Hừ, thật tức chết ta mà!”

“Nha! Nói được như vậy thật tốt quá!”

Nàng mới vừa nói xong, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay và lời trầm trồ khen ngợi của Quý Tinh Tinh, hơn nữa tiếng vỗ tay nghe rất nhiệt liệt, giống như không chỉ có mình Quý Tinh Tinh vậy.

Khang Mộc Vân ngây ngốc quay đầu lại, mặt nháy mắt phiến hồng, lão thiên gia, khi nào phía sau nàng lại có một đám người vậy?!

Thật sự là một đoàn người nha, trừ bỏ Quý Tinh Tinh, còn có trưởng bối của Quý gia đã trở về, là còn có thêm nhiều người hầu trong được trang, nhưng đáng sợ nhất chính là, Quý Duy Lễ đang đứng gần nàng nhất.

Quý Duy Lễ tuy trong lòng căng thẳng, nhưng trên khuôn mặt tuần tú lúc này phảng phất ý cười nhỏ nhoi, con người đen mang theo vẻ ôn nhu mà ai nhìn vào cũng biết ẩn chứa bao nhiêu tình cảm sâu sắc. Ánh mắt ôn nhu ấy đang chuyên chú nhìn Khang Mộc Vân.

Thiên! Nàng bị hấn nhìn chăm chú đến nỗi tim đập thành thịch không thôi, lại nhớ tới những điều mình vừa nói một tràng vừa rồi, nhìn tới Quý Tinh Tinh đang hưởng nàng giờ ngón cái khiến nàng không khỏi rên rỉ một tiếng. Mà khi tầm mắt nàng lướt qua cha, nương, bà nội, trên gương mặt họ đều không dấu được ý cười.

Nàng thật ngu ngốc a! “Ta, ta có việc phải đi!” Nàng trì độn nghĩ ra biện pháp rời đi, chân tay cứng ngắc muốn đi ra ngoài.

Nhưng Quý Duy Lễ không nói không rằng đem chính nàng ôm vào trong lòng, lãnh đạm nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Ánh Tương nói: “Tinh Tinh, cấp cho nàng ta túi bạc, đưa nàng rời đi.”

“Vâng.”

Quý Tinh Tinh vui vẻ, lôi kéo Lý Ánh Tương ra ngoài, nhưng Lý Ánh Tương lại thê lương kêu khóc, “Không cần, đừng để Phùng Quý Phúc đập hư ta! Ta sẽ đi tìm cái chết, các người sẽ phải áy náy cả đời.”

“Cùng nàng ta hảo hảo nói chuyện một chút đi.” Khang Mộc Vân nhin không được đẩy Quý Duy Lễ ra, mở miệng thay nàng ta thỉnh cầu.

Quý Duy Lễ nhíu mày nhìn nàng.

“Thật sự, nếu ta không có ngăn cản, nàng ta thực sự sẽ đem chén trà độc kia mà uống.” Sự tình liên quan đến mạng người, không thể nói giỡn, tuy rằng nàng cực kì ghét loại người không biết quý trọng tính mạng bản thân.

Trưởng bối Quý gia cũng có chút do dự.

Nhưng Quý Duy Lễ thì rất kiên định, hấn nhìn chăm chăm kẻ muốn sống chết Lý Ánh Tương, “Đối với một nữ nhân vẫn cố chấp nghĩ ta là tàn phế, ta còn muốn nạp nàng ta làm thiếp? Ta không có điên!”

Lý Ánh Tương vừa nghe xong, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Sinh mạng là của nàng, sinh lễ Phùng gia cùng là người nhà Nàng nhận, kẻ tàn phế như ta không xử lý được, nếu còn muốn lấy cái chết mà bức ta, ta không ngại mà cho người trói nàng mang tới cho Phùng Quý Phúc, coi như lễ vật làm hoàn giữa hai nhà, nàng cho là như thế nào?”

Lý Ánh Tương không thể tin được hấn sẽ nói ra lời tàn nhẫn như vậy, nhưng nhìn đôi con ngươi đen lạnh lùng của hấn, nàng lập tức hiểu ra hấn hoàn toàn không có nói đùa, trong lúc nàng còn chưa biết phải làm gì, tim đập loạn nhịp trong lồng ngực, thì đã bị Quý Tinh Tinh cùng quần sự kéo ra ngoài.

Mọi người ở đây cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm nhưng lại đột nhiên phát hiện, Khang Mộc Vân không thấy đâu nữa.

Quý Duy Lễ đang muốn đi ra ngoài tìm người, chợt nghe đến bên ngoài truyền đến một tiếng hô “Ồi”, lại nghe người hầu hô lớn “Thiếu phu nhân, người như thế nào lại chạy nhanh như vậy? Bị trặc chân rồi sao?”

Hấn bước ra ngoài, liền thấy kẻ cố tình chuồn êm Khang Mộc Vân đang ngã ngồi trên đất, biểu tình có điểm thống khổ.

Mất mặt, thật sự mất mặt! Nàng nghe được tiếng bước chân đến gần, lại càng cúi đầu không dám nhìn ai. Nàng thật ngốc như vậy, lại vụng về a! Tâm trạng nàng lại càng thêm ảo não cực kỳ.

Mọi người cùng nhau xông tới, quan tâm hỏi “Có khỏe không? Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, chỉ hơi trặc chân thôi.” Nàng cúi đầu, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Không nghĩ tới, Quý Duy Lễ lại ngồi xổm xuống, cởi giày thêu của nàng, đem bàn chân nhỏ nhắn của nàng đặt lên đầu gối hấn, cẩn thận kiểm tra, nhẹ nhàng xoa nắn chân nàng, làm nàng vừa thẹn vừa ngại ngùng, thật sự không dám ngẩng mặt nhìn ai!

“Không có việc gì.” Nói là vậy, nhưng hấn đột nhiên đem nàng cả người nàng ôm vào trong lòng, giấu mình trong lồng ngực ấm áp của hấn, mặt nàng phút chốc đỏ bừng lên. Vậy càng ấm nha, ngoài trời lúc này bông tuyết cũng đang bắt đầu rơi.

“Nha, còn con thỏ của ta!” nàng đột nhiên nhìn thấy con thỏ nhỏ của mình đang nhảy nhảy bên kia.

Con thỏ? Quý Duy Lễ nhướng mắt nhìn một gã người hầu, người lập tức đi qua, ôm con thỏ nhỏ lên nhưng cũng rất thông minh không đem nó trả lại cho thiếu phu nhân, dù sao nàng cũng đang được thiếu chủ ôm nha!

Người ở trong lòng Quý Duy Lễ lòng dạ xoắn xang, muốn nói lại thôi, Khang Mộc Vân muốn lấy lại con thỏ nhưng lại không dám mở miệng, người nàng không khỏi toát mồ hôi lạnh bởi vì Quý Duy Lễ đang trừng con người đen nhìn nàng, mắt bùng lửa giận ...

Quý Duy Lễ ôm Khang Mộc Vân trở lại Đông các, đem nàng ôm vào tấm phòng, để nàng an tọa ở trên giường.

Hắn đứng ở trước mặt nàng, nhìn nàng đang cúi đầu, mắt nhìn chăm chú đầu gối của mình “Nàng yêu ta, muốn ta, ưu điểm của ta nàng nói ba ngày ba đêm cũng không hết?”

Nàng khốn quẫn cúi đầu, hay tay bối rối lồng vào nhau, không ngừng oán trách ở trong lòng, đều đã nghe rõ như vậy, còn muốn hỏi lại làm gì!

“Nhưng làm sao bây giờ, ưu điểm của nàng thật thiếu đến đáng thương, khuyết điểm thì như một chuỗi dài.”

Cái gì? Nàng vội vàng ngắt đầu, lắp bắp nói “Thực vậy sao? Khuyết điểm của ta nhiều như vậy sao?”

Khẩu khí hắn thật hậm hực “Không thực lòng, nói dối, dễ dàng chọc giận người khác, làm người ta chán ghét ...”

“Đừng nói nữa!” Hốc mắt nàng ửng đỏ, lại cúi đầu.

“Ta muốn nói, khuyết điểm lớn nhất của nàng chính là Ngốc đến chết! Nàng nghĩ chuồn êm nhưng lại té ngã bị thương, không lo cho bản thân lại chỉ nhớ tới con thỏ, nàng thật sự là có đầu sao?”

Nàng sững sốt, là nàng bị ảo giác sao? Sao nàng lại cảm thấy thanh âm của hắn tựa hồ như có điểm bất đắc dĩ, lại mang theo chút ý cười?

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, quả nhiên vẻ mặt hắn trông thật bất đắc dĩ, nhưng khéo miệng lại mang theo ý cười!

“Nhưng trời biết ta cũng vì thế mà yêu nàng.” Hắn thẳng thắn mà tuyên bố.

Nàng không thể tin vào tai mình, nhưng nước mắt cũng đã nhanh chóng dâng lên “Là thật sao? Nhưng chàng đã từng nói chán ghét ta, sao lại ...” Hắn lại ở bên nàng thì thật là tốt, nàng cũng không dám hỏi nhiều nữa, tâm nàng lúc này bị hắn làm ơ hồ rồi.

Hắn nhìn nước mắt dâng đầy trong mắt nàng “Chán ghét vì nàng không cần ta.” Cứ nghĩ tới những lời nàng từng nói, oán giận nhất thời lại nổi lên trong lòng hắn.

“Kỳ thật, là ta nói dối.” Nàng vừa lau lệ, vừa cười “Là ta nghĩ một đằng nói một nẻo, ta cứ nghĩ trong lòng chàng còn có Lý cô nương, mà ta lại không có tư cách yêu chàng, ngoài việc của Phùng gia ra, ta cái gì cũng không biết.”

Hắn ngồi xuống cạnh nàng, sủng ái đem nàng ôm vào lòng “Chính bởi vì nàng cái gì cũng không biết, cho nên ta mới muốn nàng học hết mọi thứ. Ta không hi vọng sau này nàng sẽ cảm thấy tự ti, cảm thấy không xứng đáng với ta mà rời bỏ ta.” Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngạc nhiên của nàng “Đây chính là thật tâm ta suy nghĩ cho nàng, bởi vì ta biết rõ cảm giác bị ánh mắt của người khác chán ghét, coi thường.” Hắn lắc đầu “Cho dù nàng có bao nhiêu tự tin, kiên cường, mỗi ngày sống trong bầu không khí khó chịu như vậy, lòng tin của nàng rồi cũng sẽ sụp đổ, sẽ xa lánh dần mọi thứ, ta thật không muốn nàng sẽ gặp phải loại cảm giác đó.”

Nàng thật sự cảm động, nàng còn tưởng rằng hắn là đang cố ý đùa giỡn nàng.

“Cám ơn chàng ... Ta đã cố gắng khắc chế tình cảm của chính mình, nhưng vẫn không ngăn được mình yêu chàng, ta thật sự là yêu chàng hết lòng hết dạ, nhưng ta cũng thật sự không muốn vì ta mà gây phiền toái đến Quý gia.” Nói xong, nước mắt của nàng liền không báo trước mà tuôn xuống.

Nàng thực khờ, chỉ biết suy nghĩ thay cho người khác! Hấn ôm chặt nàng “Chuyện của Phùng gia, ta nói rồi, ta sẽ xử lý. Nàng phải tin tưởng ta, việc duy nhất nàng phải làm là hảo hảo ở lại đây, yêu ta là tốt rồi, hiểu chưa?”

Nghe vậy, nước mắt của nàng nháy mắt lại tràn ra, khẽ nuốt xuống mà gật đầu “Được, ta tin tưởng ở chàng, không lo lắng, cũng không sợ.”

Nàng thật sự thương hấn, muốn cùng hấn bên nhau cả đời này, cùng hấn nuôi dạy đứa nhỏ, đây chính là giấc mộng mà nàng hằng mơ tưởng.

Hấn lẳng lẳng nhìn nàng, chậm rãi cúi đầu. Đầu tiên là ôn như lau đi những giọt lệ trên khuôn mặt nàng, sau đó lại thâm thình hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Sau đó, bọn họ đều lưu lại ở trong phòng. Được trang trên dưới, ai cũng đều rất hiểu chuyện, không có tới quấy rầy họ, chỉ thỉnh thoảng vào thời điểm nên dùng bữa, sẽ có người ý nhị mang thức ăn vào rồi lại trở ra tức thì.

Giữa đêm, khi hai người đang triền miên ôm nhau, Quý Duy Lễ lẳng lẳng nhìn ái thê ngọt ngào say ngủ.

Hấn muốn mang lại hạnh phúc cho nàng, cho nên phải có chút mạo hiểm. Tuy rằng hấn đã tính trước việc để an bài, nhưng lại lo lắng rằng khi Lý Ánh Tương rời đi, sẽ làm cho sự tình sáng tỏ trước thời điểm hấn dự định, xem ra hấn lại phải

Vì thế, sáng sớm ngày hôm sau, hấn đi đến kho hàng dược liệu, tìm đến một cái tráp khóa kỹ, lấy ra một chiếc bình bạch ngọc, trong đó có một viên thuốc lóe sáng như bạc. Hấn lại trở lại thư phòng, viết một phong thư thật dài, giao cả phong thư cùng bình bạch ngọc cho quản sự, lệnh cho quản sự phái người tín nhiệm đem tới Phùng phủ ở Giang Nam, nhưng không phải giao cho Phùng Quý Phúc mà là giao tới tận tay cha của hấn là Phùng Quý Kim.

Nghe nói Phùng Quý Kim đã nằm bệnh nhiều năm, căn bản không quản đến chuyện trong Phùng gia, thiếu chủ sao lại ... Quản sự mặc dù không rõ, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nhanh chóng phân công người đi.

Trong khách điểm thuộc hạng đứng đầu trong thành, Lý Ánh Tương rầu rĩ dùng đồ ăn sáng, nàng dùng số bạc Quý gia cấp cho lưu lại chỗ này, không biết bước tiếp theo là chạy về hướng nào.

Nhà thì không thể trở về được, mà Phùng Quý Phúc thì ...

Vốn tưởng rằng Ngọc Tuyên được trang là nơi an toàn, cho nên ngay từ đầu, nàng đã nghĩ cách dùng khổ nhục kế tranh thủ sự đồng tình của Quý Duy Lễ, không nghĩ tới lại xuất hiện một Trình Giáo Kim, thay thế được vị trí của nàng, thắng được tâm của hấn.

Nàng phiền chán bỏ lại bạc vụn, đứng dậy mang theo hành lí rời khỏi khách điểm, một mình đi giữa phố phường náo nhiệt, tương lai phía trước như một mảnh mờ mịt. Nàng không ngừng suy nghĩ đến tột cùng là nên đi đâu thì sẽ không bị Phùng Quý Phúc tìm được.

Liên tục hai lần nạp thiệp không thành, tiêu phí tiền bạc, Phùng Quý Phúc nhất định không có khả năng để cho bản thân mình chịu thiệt, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Đang khổ sở suy nghĩ, nàng hoàn toàn không có phát hiện một chiếc xe ngựa đã theo nàng từ khi nàng rời khách điểm. Đến một chỗ rẽ, xe ngựa đột nhiên dừng lại, từ trong xe liền thấy một người nhảy ra, dùng khăn bịt chặt mũi miệng của nàng lại. Nàng nhất thời ngất đi, bị đưa lên xe ngựa mang đi.

Chương 9.2

Trải qua mấy ngày đêm đi đường, Lý Ánh Tương vẫn trong trạng thái mê man, thẳng đến một ngày, xe ngựa dừng lại trước một dinh thự to lớn lộng lẫy.

Khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình đang mặc hỉ phục của tân nương, đang nằm trên giường, nàng hoảng sợ lập tức nhảy dựng đứng dậy. Người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là kẻ mang ánh mắt mê đắm trên khuôn mặt dữ tợn, Phùng Quý Phúc, hắn cũng đang mặc bào phục của tân lang, nàng hoảng sợ “Người sao có thể?”

“Sao có thể? Người của ta đã sớm điều tra ra hành tung của nàng, nhưng nàng cũng thật lợi hại, tránh ở trong được trang, không hề ra ngoài. Sau ta lại biết được chân nàng bị thương nên quyết định để nàng lưu lại cừu gia, để bọn họ chiếu cố nàng, để nàng toàn vẹn sẵn cho ta!”

“Cái gì?”

“Dù sao, ta cũng chỉ cho Quý gia một tháng, đến lúc đó người không đi ra, ta liền đến cửa đòi người” Hắn ngừng lời, đột nhiên muốn ôm lấy nàng, “Lúc này nói chuyện thật mất vui, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng a!”

“Không cần, ta không cần!” nàng mạo hiểm, lão đảo chạy ra khỏi phòng.

“Chiết tiết, bắt lấy nàng ta!” Phùng Quý Phúc quát tên nô bộc ngoài cửa.

Lý Ánh Tương chạy loạn lung tung trong phủ đệ huy hoàng kim bích, dưới tình thế cấp bách, nàng chạy vào một gian phòng đèn đuốc sáng trưng, trong phòng trưng bày vài bức tranh mỹ nhân lớn nhỏ. Nàng nhận ra bức họa của mình xếp hạng thứ năm, nhưng bức họa thứ tư kia là ... Nàng trừng mắt kinh ngạc “Đó không phải là ...”

“Thì ra nàng chạy đến đây.” Tiếng cười tà của Phùng Quý Phúc vang lên “Thấy được sao? Đó đều là mỹ nhân của ta.” Hắn bước lại gần nàng “Theo lý, nàng hẳn là tiểu nữ thiếp của của ta, nhưng tứ thiếp của ta phúc khí quá ngắn, đã đi làm vợ nhỏ của diêm vương rồi.”

“Diêm vương? Người nói là nàng đã chết?” Lý Ánh Tương đột nhiên nở nụ cười “Rất buồn cười, nàng ta chẳng những còn sống, mà còn sống rất tốt ...” Lý Ánh Tương đem chuyện thiếu phu nhân Quý gia có dung mạo không khác gì bức họa trên kia mà kể.

Phùng Quý Phúc càng nghe, mắt càng mở lớn, ý cười trên mặt ngày càng thâm sâu “Thật tốt quá, rất là đáng mừng, tiểu tứ thiếp của ta vẫn còn trên nhân gian.”

“Ta đã cho Phùng gia tin tức giá trị như vậy ...” Vốn định điều đình cùng hắn, Lý Ánh Tương chợt chú ý tới biểu tình đột nhiên trở nên tà mị trên gương mặt tươi cười của Phùng Quý Phúc, nàng nhất thời cứng đờ “Người muốn làm gì?”

“Ta nghĩ nên cảm tạ nàng, cho nên nên hảo hảo yêu thương nàng a!” Phùng Quý Phúc cười toe toét, quay đầu ra hiệu cho bọn thủ hạ lập tức khóa cửa phòng lại.

Nàng không khỏi khấn trương, sợ hãi lùi dần về phía sau, “Ta đã cung cấp tin tức tốt cho Phùng gia, người hẳn là nên đi tìm tứ thiếp của người về chứ!”

“Không vội, ta sao có thể để ngũ thiếp của mình vắng vẻ, nhất là nàng lại vừa cho ta một tin tức tốt như vậy.”

Hắn khoái chí cười, một tay ôm lấy nàng, mặc cho nàng ta giãy dụa, sợ hãi thế nào hắn vẫn thẳng hướng giường mà đi tới.

Gần một tháng qua, mỗi người trong Ngọc Tuyên được trang đều nhận thấy Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân có bao nhiêu là ân ái, bọn họ như hình với bóng, rất hiểu ý nhau. Xem ra không bao lâu, Quý gia sẽ có tin tức tốt.

Trưởng bối của Quý gia cũng đang âm thầm dự định, muốn thay đổi vợ chồng son làm một việc vui, liền bí mật họp cùng một số thành viên, muốn sửa đổi lại gia phả, để ọi người trong được trang biết được thân phận của Khang Mộc Vân, không thể cứ để nàng lấy danh phận là Hàn Chi Đồng lưu lại đây mãi được.

Nhưng ngay lúc mọi người đang vụng trộm chuẩn bị việc vui, trong trời tuyết giá lạnh, Phùng Quý Phúc dẫn một đám người hướng tới được trang, bao gồm Bộ đầu ở nha môn cùng đám nha dịch.

Bởi vì trước đó không hề có dấu hiệu hẳn sẽ xuất hiện, hơn nữa bọn họ lại bất thần xông vào, Quý Duy Lễ căn bản là không kịp đem áo thê tránh đi, khiến cho nàng cùng Phùng Quý Phúc đối mặt với nhau.

Phùng Quý Phúc vừa nhìn thấy đại mỹ nhân trắng ngần, xinh đẹp, sắc mặt hẳn vô cùng đặc ý khó coi, hướng mọi người cao thấp trong Quý gia nói rõ ý đồ của mình.

“Cáo quan? Người dựa vào cái gì?” Quý Tinh Tinh tức giận như bão nổi.

“Dựa vào Quý Duy Lễ chiến đoạt vợ của ta, tội ác tày trời.” Hấn cười hì hì trả lời, nhưng lại nhớ ra biểu tình của mình như vậy là không đúng, vội vàng thu lại vẻ mặt xảo trá, liền sau đó bày ra bộ dạng đáng thương với bọn người nha dịch “Ta có nhân chứng, thê tử của Quý Duy Lễ chính là tiểu thiếp ta bỏ tiền mua cưới về.” Hấn vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho thủ hạ đem người tới.

Mọi người nghi hoặc nhìn, một phụ nữ trung niên mặc mặc bước nhanh vào phòng, nhìn thoáng qua ánh mắt cũng nhận thấy vẻ tham lam của bà ta. Khang Mộc Vân vừa nhìn thấy bà ta, cả người lạnh toát, thốt lên “Nhị nương!”

Cao thấp trong Quý gia nhất thời sắc mặt biến đổi, môi của Quý Duy Lễ hơi nhếch lên, trừng mắt với Phùng Quý Phúc, hấn chột hiệu vì sao tên mặt heo này dám ngênh ngang tới đây.

“Người là nữ nhân không ra thể thống gì, ta thu tiền của Phùng gia, người như thế nào lại đến cừu gia của họ làm thiếu phu nhân? Người là có ý định làm khó ta sao?” Nhị nương vừa vào cửa liền trách cứ Khang Mộc Vân, không những vậy còn trở trở ngón tay lên trán nàng, quả thực không coi người Quý gia ra gì.

Quý Duy Lễ liền đem Khang Mộc Vân sớm đã bị dọa đến ngây ngốc bảo hộ phía sau mình, con người đen ác liệt trừng mắt với người phụ nữ không biết rõ ràng tình huống kia.

Nhị nương bị ánh mắt của hấn dọa, vội vàng lùi lại, trốn phía sau Phùng Quý Phúc, mà hấn ta thì lại tươi cười rạng rỡ nhìn sắc mặt xanh lét của Quý Duy Lễ, “Cho dù người cùng Mộc Vân có tư tình, nhưng vì danh dự của Phùng gia, nàng vẫn nên theo ta trở về.”

“Phùng Quý Phúc, người thật là đê tiện! ca của ta cùng tẩu tử đã làm vợ chồng má tháng, có lẽ giờ phút này, trong bụng nàng đã có cốt nhục của nhà ta, người mang nàng trở về làm cái gì?” Quý Tinh Tinh bị chọc tức mà nói.

Lão Cao Hồng cũng nổi giận “Người là kẻ vô sỉ, xấu xa, bại hoại, căn bản là cố ý nhằm vào Quý gia chúng ta.”

Phùng Quý Phúc cười lạnh thừa nhận “Cho dù là vậy thì như thế nào?” Hấn cung kính nhìn về phía nha dịch, “Phạm nhân hẳn phải bắt đi rồi?”

Lời này vừa nói ra, vài tên nha dịch lập tức tiến lên muốn bắt Quý Duy Lễ, nhưng người hầu trong Quý gia cũng liền lập tức tiến lên ngăn cản. Nháy mắt, tình huống trở nên hỗn loạn và khẩn trương, Quý Tinh Tinh lại ra tay quá nặng, sau đó thị vệ Phùng gia cũng gia nhập hỗn chiến, càng lúc càng có nhiều người bị thương, Quý Duy Lễ nổi giận lôi đình, hô lớn “Ta đi!”

Nháy mắt, mọi người đình chỉ động tác, không gian biến thành tĩnh lặng.

Quý Duy Lễ nói với Khang Mộc Vân mắt đang rưng rưng nước “Không có việc gì.”

Nàng vội vàng lắc đầu, lệ không ngừng tuôn xuống “Không thể, không cần đi ...”

Bọn họ còn nhiều điều muốn nói, nhưng Phùng Quý Phúc không nghĩ muốn nhìn cảnh lưu luyến không rời này, có tiền có thể sai bảo cả ma quỷ, hấn liền hướng phía tên Bộ đầu mà nháy mắt ra hiệu, liền lập tức hấn ta hô to, đem Quý Duy Lễ đi giữa tiếng khóc của mọi người. Thế nhưng ác mộng vẫn chưa chấm dứt, tiếp theo đến lượt Khang Mộc Vân, dù Quý gia cao thấp có muốn miễn cưỡng cũng không ngăn cản được.

Phùng Quý Phúc dương môi nở nụ cười giả tạo, cho người đem nàng đi. Về phần kẻ chết tiệt Nhị nương kia, bị ánh mắt hung tợn đầy oán giận của mọi người dọa, sợ tới mức vội vàng đuổi theo đoàn người của Phùng Quý Phúc.

Mọi người đuổi theo ra đến cửa, nhìn Phùng Quý Phúc lên xe rời đi, trái tim run rẩy đau đớn, cứ như vậy mà để nàng đi, không có cách gì giữ lại sao? Thật là tạo hóa trêu người a, lão thiên gia ...

Đoàn người của Phùng Quý Phúc vẫn chưa rời khỏi thành Thiên Thủy ngay, bởi vì hấn đặc chí, còn muốn xem thêm trò hay.

Lúc này Quý Duy Lễ có thể đã bị nhốt giam lại, làm tên tù tội tàn phế đáng chê cười.

Cho nên, hấn quyết định mở hầu bao, thuê trọn quán trọ nổi tiếng có nhiều khách nhất thành, bố trí hộ vệ canh phòng cẩn mật để cho bọn người Quý gia không có cơ hội phá hư chuyện tốt của hấn.

Hấn muốn đèn bù đêm động phòng hoa chúc!

“Nhanh chút, ta chờ không kịp.” Phùng Quý Phúc chỉ mong tới ngày mai, có thể đi gặp Quý Duy Lễ, khoái trá mà miêu tả xem Khang Mộc Vân khuôn mặt có bao nhiêu vẻ phẫn nộ, dáng người nàng thướt tha ra sao, Quý Duy Lễ nghe qua hấn là sẽ tức đến hộc máu!

Nhị nương đang đứng ở trước mặt hấn, đoán rằng Khang Mộc Vân sẽ không ngoan ngoãn chịu nghe lời, hấn liền đưa cho Nhị nương một túi ngân lượng kèm theo bình trà đã rắc ít thuốc bột để bà ta an bài cho nữ nhi của mình.

Nhị nương thấy tiền mắt sáng lên, đem bạc cất ngay vào trong người, bưng trà tới phòng Khang Mộc Vân.

Phùng Quý Phúc lo rằng Khang Mộc Vân sẽ cắn lưỡi tự sát, hoặc làm chuyện thương tổn tới bản thân nên hấn đã ra lệnh nhét khăn vào miệng nàng, còn trói chặt hai tay hai chân nàng, làm cho nàng chỉ có thể nằm bất lực trên giường.

Khang Mộc Vân vừa nhìn thấy Nhị nương liền dùng ánh mắt oán hận nhìn bà.

Nhị nương nhún vai thản nhiên “Người đừng trách ta, Phùng gia có tiền, có thế, hấn phái người tới tìm ta, nếu ta không đi theo, hấn liền cho người uy hiếp mạng sống của ta, ta đương nhiên phải nghe theo hấn rồi.” Bà đem bình trà để trên bàn, nghĩ tới số bạc trong người, liền gấp gáp rút trà nói “Uống đi, đừng làm hỏng hứng thú của Phùng gia.”

“Ngô ... Ngô ...” Khang Mộc Vân giãy dụa, lắc đầu qua lại tránh không cho Nhị nương đổ chén trà vào miệng.

“Ta là vì tốt cho người, người nên biết điều một chút, nhịn nhục một tí liền sẽ qua chuyện, huống chi uống thuốc này, ít ra người cũng sẽ có cảm giác được hưởng thụ!”

Xấu xa! Khang Mộc Vân vô cùng căm hận, nhưng sợ hãi cũng không kém, nàng chỉ có thể liếc mình giãy dụa, thậm chí làm cho bản thân chật vật ngã xuống khỏi giường.

Nhị nương tức giận, thở phì phì đen chén trà đặt lại trên bàn, ngồi xuống bên cạnh nàng hung hăng giáng xuống nàng một cái tát lỗ mãng, sau đó giận dữ quát lớn: “Ta theo cha người là sai lầm lớn nhất cuộc đời này, hiện tại ta tuyệt không cho phép người đắc tội với thần tài của ta ... Nha!”

Nhị nương còn chưa nói hết lời thì cả người đột nhiên té sấp về phía trước, Khang Mộc Vân mở to đôi mắt ngập nước của mình nhìn lão phụ nhân hiền lành đã giải cứu ình.

Lão phụ nhân vội vàng giúp nàng lấy khăn trong miệng ra, nói “Ta là mẹ của Tiểu Cúc, nếu không có thiếu phu nhân, lão phụ sớm đã không còn sống, càng không thể đến đây làm việc.” Bà rất nhanh cởi trói cho nàng, sau lại quay đầu gọi người “Có thể đi rồi sao?”

Khang Mộc Vân hoang mang nhìn hai người đàn ông xa lạ đang đứng ở cửa.

“Bọn họ là đầu bếp ở đây, cũng từng được thiếu chủ chiếu cố qua.” Nương của Tiểu Cúc lại giúp nàng đứng dậy.

“Đúng, chúng ta là người bệnh được đến lĩnh thuốc ở được đường.” Hai người đó đỏ mặt, cúi đầu cảm tạ với nàng “Thực ra là chúng ta lĩnh không ít thuốc, nhưng thiếu chủ tốt bụng, luôn chủ động xóa nợ cho chúng ta ...”

“Đi mau a!”

Ngoài cửa đột nhiên lại xuất hiện hai tiểu nhị, nhỏ tiếng thúc giục, nương của Tiểu Cúc vội vàng kéo Khang Mộc Vân nhanh chóng đi ra ngoài “Bọn họ cũng là người từng chịu ơn của thiếu chủ.”

Vì thế, một bên Khang Mộc Vân không ngớt lời cảm tạ, một bên theo chỉ dẫn mà trốn lên một xe ngựa đã sớm được chuẩn bị, thị vệ của Phùng gia tưởng là đầu bếp ra ngoài chọn mua nguyên liệu nấu ăn nên cũng không có cẩn thận kiểm tra, nhờ vậy nàng liền an toàn mà rời đi.

Về phần Nhị nương, vì bạc mà đưa nữ nhi vào miệng cọp, đám người trong quán trọ nhất quyết nghiêm trị trừng phạt bà ta.

10. Chương 10 End

Chương 10

(Hoàn)

Đêm khuya tuyết rơi càng nhiều, địa lao yên tĩnh không một tiếng động, trong phòng giam nhỏ hẹp ẩm ướt, Quý Duy Lễ im lặng ngồi ở trong góc, trên thực tế, hắn đã bị roi da đánh cho trầy da tróc vẩy, nhưng thân thể đau, hắn có thể chịu được, hắn chỉ không thôi lo lắng Khang Mộc Vân sẽ bị Phùng Quý Phúc ức hiếp!

Hắn cần rằng giao viên tiên được sinh mệnh vĩnh hằng cuối cùng cho Phùng Quý Kim đã ốm đau nhiều năm, là vì hắn cho rằng người sắp đối mặt với sinh tử, sẽ hiểu được chân lí của cuộc sống, sẽ vì cảm ơn mà không ngại ra tay giúp đỡ hắn, ngăn cản con trai lão là Phùng Quý Phúc không làm phiền đến Quý gia nữa, nhưng xem ra hắn đã tính sai rồi.

Lúc này, hắn cũng chỉ trông cậy vào sĩ diện của Phùng Quý Kim, có thể vì lời lẽ đồn đãi ở bên ngoài mà bị tác động đến, hồi tâm chuyển ý.

Đang mãi nghĩ, phía bên ngoài phòng giam đột nhiên truyền đến âm thanh “Rầm, rầm” của vật nặng ngã xuống đất, lập tức có vài người che mặt kín mít, mặc đồ toàn màu đen đi vào địa lao, đến trước mặt Quý Duy Lễ. Hắn không nghĩ tới người đầu tiên kéo khăn đen ra chính là Quý Tinh Tinh, tiếp theo là đến quần sự, thị vệ được trang và cuối cùng là thân ảnh kiêu nhỏ của Khang Mộc Vân.

“Ca, ta biết người có nhiều chuyện thắc mắc, nhưng chúng ta hiện tại nên rời đi nhanh.” Quý Tinh Tinh vội vàng nói.

Đám thị vệ vội vàng tìm chìa khóa trên người đám nha dịch bị thuốc mê đánh choáng, mở cửa đại lao, cởi bỏ còng trên tay chân Quý Duy Lễ. Quần sự cùng mọi người nâng hắn dậy, rời khỏi địa lao lên xe ngựa, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Ngồi ở trong xe ngựa, Khang Mộc Vân nhìn vết thương trên người Quý Duy Lễ, nước mắt không ngừng tuôn trào. Quý Duy Lễ nắm chặt tay nàng, khẽ lắc đầu, hai người thâm tình nhìn nhau, không nói ra nhưng cũng hiểu hết tâm can của nhau.

Kế tiếp, kín đáo về tới Ngọc Tuyền được trang, Quý Duy Lễ có chút kinh ngạc khi thấy mọi chuyện dường như đã được an bài rất tốt. Bà nội, cha mẹ đã thay hai người chuẩn bị lương khô, được liệu, quần áo đầy đủ.

“Mộc Vân nói hậu viên sau Đông các có một sơn động kho ráo, ẩm áp, quần sự đã đi dò xét, hơn nữa ...” Tào Huyền đang nói đột nhiên nghẹn ngào không nói nên lời nữa.

“Hơn nữa cái gì?” Quý Duy Lễ hỏi.

Lão Cao Hồng nước mắt chảy ròng, nhìn Khang Mộc Vân mới thoát khỏi tai ương trở về, găt gao cầm tay nàng “Ngươi thật là quý nhân của Quý gia chúng ta!”

Khang Mộc Vân nghe không rõ sự tình, Quý Duy Lễ cũng không hiểu, nhưng người nhà cũng không có nói thêm, chỉ mau lo thúc dục hai người nhanh chút trốn đến sơn động.

Trước khi rời đi, Cao Hồng có nói thêm “Nếu còn có tinh thần không ngại sắp tới hừng đông, cứ hướng trong sơn động đi thẳng, các người sẽ biết chúng ta đã nói chuyện gì.”

Trời đã sáng.

Trong quán trọ Thăng Lai, Phùng Quý Phúc ôm “Khang Mộc Vân” cả người trần trụi tỉnh lại, tay của hắn không an phận sờ xoạng trên thân thể của người nằm cạnh, động tay một hồi, hắn nhướn mày tự hỏi sao lại không có cảm giác nhẫn nhụi?

Đêm qua chường quây của quán trọ cùng tiểu nhị hướng hắn chúc mừng, mừng hắn đã đem về Phùng gia được tứ phu nhân xinh đẹp, tiếp đãi hắn cả mấy bầu rượu, khiến hắn mắt say lơ đãng, mông lung, không cần thận nhìn rõ mỹ nhân. Nghĩ vậy, hắn cúi đầu nhìn mỹ nhân đang chôn mặt trong lòng mình, lấy tay nhấc khuôn mặt người trong lòng lên ... sắc mặt hắn phút chốc biến đổi!

“Chết tiệt, làm sao có thể là người, xú lão bà?” Phùng Quý Phúc hung hăng đem Nhị nương đá văng xuống giường, lại nhìn thấy thân thể của cả hai trần trụi, tưởng đến cảnh hai người đêm qua mây mưa, hắn không khỏi rên rỉ, nổi trận lôi đình, nhào khỏi giường, hung hăng giáng cho Nhị nương một quyền.

Nhị nương gục xuống mặt đất, miệng mũi đều chảy máu, bà sợ hãi, lại nhận ra chính mình đêm qua đã thay thế kẻ nữ cùng Phùng Quý Phúc sinh hoạt vợ chồng liền kinh hoàng, lập tức thét chói tai “Người đâu, cứu mạng a ...”

Không nghĩ tới lúc đó, Phùng Quý Phúc vừa mặc quần áo xong lại xông tới bên người bà, nâng chân đá mạnh vào người bà, khiến bà đau đến không kêu được, chỉ có thể không ngừng khóc.

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Bà chỉ nhớ rõ tối hôm qua dường như là bị ai đó đánh bất tỉnh, kế tiếp cái gì cũng không biết!

Ngoài cửa sổ, lấp ló vài bóng người, khúc khích cười trộm.

Chén trà xuân được, tiểu nhị của quán trọ đã cho nữ nhân không lương tâm kia tự mình hưởng dụng, chường quây thì mang rượu nặng nhất ra chuốc say Phùng Quý Phúc, khiến hắn say đến mờ mịt, không biết người trên giường có phải là Khang Mộc Vân hay không.

Nhưng, sao lại có người đang đến? Đám người chường quây ngạc nhiên nhìn người đang tiến lại từ xa. Đó là một lão nhân mặc hoa phục, sắc mặt như thể rất giận dữ, mang theo tám gã thị vệ bên mình.

Thật khéo, Phùng Quý Phúc vừa mới bước ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy lão nhân kia, cảm hắn thiếu chút nữa rơi xuống khỏi miệng “Cha ... cha?”

“Mặt mũi của ta đều bị người làm ất hết thể diện!” Phùng Quý Kim mái tóc đã bạc, mày to rậm, người toát ra khí chất tài chủ, vừa nhìn thấy con trai, động tác đầu tiên chính là hung hăng hường hắn giáng một tát.

“Cha, người làm gì a!” Phùng Quý Phúc thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, hắn không nghĩ tới cha nhiều năm ốm đau hiện tại lại có nét mặt hồng hào, khỏe mạnh, thanh âm cũng thật vang lớn, chẳng lẽ ông đã hết bệnh rồi!

“Ta làm gì?” Phùng Quý Kim nghiêng răng nghiêng lợi “Bên ngoài mọi người đều biết Khang Mộc Vân vào làm dâu nhà người khác, trong bụng có lẽ cũng đã hoài thai cốt nhục của Quý gia, vậy mà người còn bám theo đòi người, cáo quan?!”

“Nhưng là ...”

“Người có biết bên ngoài có bao nhiêu người đang chê cười Phùng gia chúng ta, nói Phùng gia không có năng lực cưới về một nữ thiên kim, mới phải ngay cả một nữ đã tàn hoa bại liễu cũng không chịu buông tha!”

“Không phải cha, Quý gia xem ra rất muốn Mộc Vân làm con dâu, nên ta không muốn thành toàn cho họ, ta muốn đem nàng đi ...”

“Đem nàng đi làm gì? Giúp Quý gia nuôi con dâu, dưỡng đứa nhỏ? Người sao có thể so với heo không khác nhau như vậy? Khó trách ta vừa mới đến thành đã nghe mọi người bên ngoài chê cười chúng ta, người thật ngu ngốc đến cực điểm.”

“Chậc, cha, có mấy người biết Khang Mộc Vân đã từng là nữ nhân của Quý Duy Lễ? Nữ nhân đều rất ít ra ngoài, chỉ lui ở trong nhà thôi.”

“Người làm rồi, Quý Duy Lễ đã nhanh chân mang nàng đi khắp thành Thiên Thủy, không ít thương nhân đều biết mặt thê tử của hần” Lão Phùng Quý Kim thật không muốn giận cũng không được “Mọi người đối với nàng có ấn tượng rất tốt, với người thì lại không hề, ai cũng nói người ngu muội, háo sắc khiến người khác không khỏi phê bình, nói rằng người không xứng với nàng, ngay cả lão thiên gia cũng đồng tình mà an bài để nàng được gả đến Quý gia.”

Lần này, Phùng gia quả thật là rất mất mặt, không còn mặt mũi nào mà hơn thua với Quý gia, nhưng mặc kệ là mất mặt ra sao, một khi mất mạng thì còn cái gì để so đo? Quý Duy Lễ đã đem thuốc quý giúp cho Phùng Quý Kim thoát khỏi căn bệnh nhiều năm dày vò mình, là ân nhân cứu mạng của lão, xem như đây là lão hồi báo đi.

Lão muốn con mình nên rời đi, không nghĩ tới ...

“Nhưng, rõ ràng Khang Mộc Vân là của ta.” Phùng Quý Phúc còn không muốn buông tay.

“Nàng như thế nào trở thành của người? Ngay cả Nhị nương của nàng, người cũng làm bản, không phải là loạn luân sao!”

“Đúng vậy, Phùng gia hần là càng lúc “danh tiếng” càng cao thâm!” Vài tên tiểu nhị trong quán trọ nhin không được mở miệng trào phúng.

Phùng Quý Kim khó có thể tin nổi, trừng mắt nhìn sắc mặt khốn quẫn của con trai, Phùng Quý Phúc vội vàng giải thích “Ai ngờ lại là bà ấy a! Ta là sai bà ấy đem xuân dược bỏ vào trà cho nữ nhi của bà ấy uống, không ngờ bà ta lại tự uống, mà ta lại uống rượu ... Nha, cha, người sao lại tát ta?”

“Dem hần trở về, về sau theo sát hần, nếu hần còn tới Quý gia làm phiền, trực tiếp đánh gãy chân hần!”

Phùng Quý Kim rống to, vài tên thị vệ lập tức tiến vào chế trụ hần cùng với lão gia rời đi. Không lâu sau, Nhị nương mặt mũi bị đánh cho bầm dập cũng xấu hổ mà nhanh chóng rời đi.

Ác giả ác báo! Lão thiên gia thật luôn có mắt, chưởng quầy, nương của Tiểu Cúc cùng bọn tiểu nhị nhìn nhau cùng cười.

Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân ở sơn động sau núi ôm nhau trải qua một đêm.

Suốt đêm này, bọn họ không nói gì nhiều, hơn nữa Quý Duy Lễ cũng đã biết việc xảy ra sau khi mình bị mang đi, trong lòng hần đột nhiên ý thức.

Người tốt sẽ có hảo báo, bọn họ vô hình chung có thiện duyên, lão thiên gia vào thời điểm thích hợp sẽ hội báo đáp cho bọn hần.

Mặc dù có chút thương tích trên da thịt, mặc dù có chút bị thất kinh hồn vía, nhưng hần tin tưởng, cuối cùng hết thấy mọi việc rồi sẽ lại tốt đẹp.

Tựa như tối hôm qua bọn họ đi vào sơn động, nhìn trên vách hang có thượng chu đại thụ cả trăm nam, đây là loại mộc trinh cực kỳ quý hiếm, còn có cây sồi xanh, lâu năm mới ra trái, có thể trị bách bệnh, an ngũ tạng, dưỡng thân thể không già đi sớm.

Cho nên hần có thể hiểu được lời của nương cùng bà nội. Hoàng thất đối với loại dược liệu trân quý này rất yêu thích, coi đó như là dược liệu dưỡng sinh trường mệnh, không biết bao nhiêu hoàng thân quốc thích tìm mua. Mà Ngọc Tuyên dược trang lại có rất nhiều khách ghé mua dược liệu, nếu họ đem tin tức này lan ra, hần sẽ có nhiều hoàng thân quốc thích tìm đến mua, đến lúc đó dược trang xem như sẽ tạo được nhiều mối quan hệ tốt.

“Chúng ta đi nhìn xem cuối sơn động là cái gì dược không?” Khang Mộc Vân ngồi bên dòng nước ngầm trong hang rửa mặt, quay đầu lại nhìn trượng phu vừa mới tỉnh ngủ.

Quý Duy Lễ mỉm cười gật đầu, hần cảm thấy sau sự việc ngày hôm qua, vẻ mặt của nàng đã hoàn toàn khác, tựa như trở nên kiên định hơn.

“Nàng không lo lắng, đúng không?” Hần hỏi nàng, nắm lấy tay nàng đi về hướng sâu trong sơn động.

“Đúng, ta sẽ không lãng phí thời gian lo lắng nữa, ta sẽ hảo quý trọng thời gian chúng ta cùng bên nhau.”

“Xem ra, ngày hôm qua nàng bị sợ hãi rồi.” hắn nói, có điểm đau lòng.

Nàng gật đầu “Ta một mình bị bỏ lại trong phòng, chân tay bị trói chặt, miệng bị nhét kìm khăn. Lúc đó, ta đột nhiên hối hận, không thể nắm chắc giây phút yêu thương bên cạnh chàng, đã quên nói với chàng ta yêu chàng như thế nào, muốn nói ta muốn làm thê tử của chàng đến khi nào ...” Nàng cố nén nước mắt, nhìn hắn cười, “Ta tuyệt đối sẽ không để tên kia chạm vào ta, cho nên ta đã thỉnh cầu lão thiên gia, về sau ta sẽ không buồn lo vô cớ, ta sẽ quý trọng hiện tại, nắm chặt hạnh phúc hiện tại, thỉnh lão thiên gia cho ta thêm một cơ hội nữa ...”

“Lão thiên gia chân linh.”

“Đúng là như vậy.” nàng cười thật xinh đẹp.

Hai người thâm tình ôm nhau, hắn ôn nhu hôn lên cánh môi của nàng, sau mới lưu luyến mà buông nàng ra, hai người lại nhìn nhau cười, tay trong tay tiếp tục hướng về phía cuối sơn động. Càng đi sâu vào trong, liền phát hiện có dòng suối chảy theo đường trong hang ra bên ngoài, hai bên còn có huyệt động, mà chỗ hai người đang đi, tựa như có trời xanh bao phủ phía trên, bất ngờ phía mở ra một lối đi tự nhiên.

Không nghĩ tới lối đi này dẫn thẳng đến một thông đạo phía trước, bọn họ càng đi xa, thông đạo hình thù ngày càng biến đổi, to nhỏ phạm phồng, có lẽ bọn họ đang đi xuyên qua núi, tới một ngọn núi khác. Nhưng trong sơn động lại âm áp, có những chỗ có mạch nước ngầm thông tới, làm cho người ta có cảm giác đang lạc giữa cảnh xuân.

Rất cục, bọn họ cũng tìm đến được cửa động, vừa mới ra khỏi cửa động, hai người mới phát hiện nơi này là khe sâu khởi nguồn của dòng nước trong sơn động. Cả hai đưa mắt nhìn, là cảnh tượng núi tuyết quen thuộc, nhưng không chỉ như vậy, ngay phía bên phải núi phía trên, những cây khoản đông hoang dại làm lúi mọc trên đó, những đóa hoa cúc xinh đẹp đang chớm nở, tất cả đều từ trong tuyết mà hé nở!

“Khoản đông! Trời ạ, là tuyết trung ra hoa nha!” Khang Mộc Vân không dám tin tới gần.

Quý Duy Lễ cũng kích động đến không nói ra lời, vì quá hưng phấn, hai người dường như không thấy lạnh, dùng ánh mắt tôn kính nhìn một mảng phong cảnh xinh đẹp thật lâu, thật lâu ...

Khang Mộc Vân nhịn không được rơi lệ, “Thật tốt quá, như vậy không phải lần tới chàng không cần đi tới nơi nguy hiểm hái khoản đông nữa đúng không?”

Hắn không khỏi cười, ôn nhu lau đi lệ của nàng. Nàng trong lòng vẫn luôn lo lắng cho an toàn của hắn. Tựa như trong ngày tuyết lở đó, nàng dùng thân mình nhỏ nhắn của mình cùng nghị lực to lớn của bản thân đem hắn bị thương tìm đường xuống núi.

Hắn gắt gao cầm tay nàng, nàng không đủ thông minh để biết khoản đông có ý nghĩa trọng đại với hắn ra sao, nhưng thật ra nàng cũng không biết rằng chỉ cần đem khoản đông chế biến thành dược liệu, một số bệnh nhân mắc trọng bệnh về hô hấp sẽ được cứu sống.

“Chúng ta hái chút hoa trở về, trồng lại ở phía sau hậu viện, chờ năm sau hoa nở, trên hồng thổ nở hoa cúc vàng tươi đẹp, chàng cũng liền hoàn thành nguyện vọng của gia gia.” Nàng hưng phấn đề nghị.

“Trong đầu nàng chỉ nghĩ đến chuyện của ta, vậy nàng có muốn biết ta đang nghĩ cái gì không?”Hắn âu yếm nhìn nàng.

“Chàng đang nghĩ cái gì?”

“Ta nghĩ muốn có một đứa nhỏ, chúng ta ân ái như vậy, cơ hội hắn là rất lớn, nhưng là ...” Hắn thân thủ cầm tay nàng xem mạch, “Ta dường như là chưa cố gắng đủ.”

Mặt nàng đỏ lên, vội lui tay về “Như vậy không đứng đắn?”

“Nàng không nghĩ sinh đứa nhỏ cho ta?”

“Có chứ.”

“Sinh nhiều đứa?”

“Ba đứa, không không, bốn tốt lắm, hai nam hai nữ, không đúng, Quý gia mua bán dược liệu lớn như vậy, nên đông người một chút, huynh đệ tỷ muội phân công, hợp tác cùng nhau mà làm, trọng trách mới không nặng nề với mỗi người, vẫn là bốn nam bốn nữ ... Ách, chàng làm sao vậy?”

Bởi vì Quý Duy Lễ đột nhiên cười đến vui vẻ, ôm nàng quay ngược trở lại hướng cửa động, “Đợi chút, không phải nên đi hái thảo đông trước sao?” Nàng liên tiếp ngoái đầu, không ngừng nhắc nhở hắn.

“Chúng nó ở đó cũng lâu rồi, không cần nhất thời nóng lòng, nhưng thật ra hiện tại có chuyện cần làm gấp hơn.” Ánh mắt hắn đầy tà mị, ái ân đã nói muốn sinh tám, hắn sao có thể không cố gắng đẩy nhanh tiến độ?

“Chuyện gấp gì?” Nàng ngây ngốc hỏi.

Nhưng không cần chờ đợi lâu lắm, nam nhân nàng yêu liền lấy hành động nói cho nàng biết là chuyện gì cần làm gấp.

Bởi vì sơn động rộng lớn nối dài, ăn thông với nhau, nên âm thanh kích tình khi hai người triền miên đã khiến cho trưởng bối của Quý gia ở phía bên này sơn động không khỏi ngượng ngùng.

“Nên trở về thôi.” Lão Cao Hồng mặt như thiêu hồng!

Bọn họ nguyên bản là muốn tự mình đến nói cho đôi vợ chồng son tin tức tốt. Dân chúng trong thành Thiên Thủy vì Quý Duy Lễ mà đến vây quanh nha môn, hơn nữa lại có nha dịch báo lên quan trên là tổng Bộ đầu nhận hối lộ của Phùng Quý Phúc, một mình dụng hình đối với Quý Duy Lễ, khiến dân chúng phần nộ làm thanh thiên đại lão gia không thể không xuất hiện, nghiệm trị Bồ đầu. Đại lão gia còn hướng mọi người giải thích là sáng sớm đã phóng thích, để cho Quý Duy Lễ rời đi.

Về phần mọi người lo lắng Phùng Quý Phúc lại muốn đem thiếu chủ phu nhân đi thì cũng đã mọi sự yên bình. Bởi vì Phùng Quý Kim đã chủ động hướng đại lão gia giải thích, âu cũng là âm kém dương sai, mọi chuyện đã như ván cũng đã đóng thuyền, không nên truy cứu nữa, nên về lại vị trí hiện tại là tốt rồi.

Cho nên, hết thảy mọi việc đều đã tốt đẹp, thật sự như là vân khai kiến nguyệt minh.

Một năm sau.

“Chúc mừng, chúc mừng!”

“Chúc mừng, chúc mừng!”

Ngọc Tuyền được trang lại có chuyện vui, khách khứa kéo tới đông vui, mừng thiên chủ phủ nhân thay Quý gia sinh một đôi song bào nam thai, hai tiểu oa nhi bụ bẫm. Buổi trưa hôm nay là ngày mừng đầy tháng.

“Thiếu chủ phu nhân thật là người có phúc khí.”

“Không phải sao! Nàng vừa vào Quý gia, Ngọc Tuyền được trang liền phát hiện cây thảo đông tìm kiếm nhiều năm hóa ra lại ở ngay phía sau ngọn núi sau nhà, còn phát hiện thêm cây thuốc quý trăm năm mới gặp được. Dược liệu quý này đem mua bán, sẽ khiến Quý gia có thể xây được vài tòa nhà dát kim vàng.”

“Lời ấy sai rồi, thiếu chủ cùng thiếu phu nhân không dựa vào việc hi hữu tìm thấy dược trân quý mà kiếm tiền, bọn họ luôn giúp đỡ người nghèo, còn đến nơi khác chữa bệnh từ thiện, phu xướng phụ tùy, một người xem bệnh, một người trấn an người bệnh, cứu không biết bao nhiêu sinh mệnh.”

Trong gian phòng tiệc, nhóm khách khứa đang trò chuyện về Khang Mộc Vân, trên thực tế, câu chuyện cuộc đời nàng đã muốn trở thành câu chuyện truyền kỳ như những chuyện xưa tích cũ, có rất nhiều giai thoại, tất cả đều là khen ngợi một hảo nữ nhân.

“Đúng rồi, sao lại không thấy thiếu chủ phu nhân?”

Lời vừa hỏi, rất nhiều người ngoái nhìn quanh phòng, hay nhìn về phía cửa lớn.

Trưởng bối Quý gia ngồi ở một bàn riêng, trên mặt mỉm cười, phát hiện đôi vợ chồng son vẫn chậm chạp mà chưa xuất hiện, lão Cao Hồng cũng nhin không được mà sai nha hoàn đi thúc giục, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại kêu nha đầu kia trở lại, thấp giọng nói bên tai “Nếu bọn họ có việc, cũng đừng thúc dục.”

Nha đầu nghe hiểu được mặt nhất thời đỏ lên, gật đầu hiểu ý rồi đi về phía Đông các.

Nhưng đôi vợ chồng son không ở phòng ngủ lý mà là ở phía sau hậu viện.

Tối hôm qua sau một hồi tuyết lớn, người hầu được trang đi hốt tuyết, liền phát hiện trên mặt đất hồng giữa nền tuyết, một đóa hoa cúc khó gặp trong mùa đông giá rét hé nở, đón gió lay động.

Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân mỗi người ôm một tiểu oa nhi, mỉm cười nhìn một mảng phong cảnh lay động lòng người. Hoa nhi đó là ở trong đêm tuyết rơi mà khai nở.

Đẹp quá! Thật sự là cực kỳ xinh đẹp! Khang Mộc Vân nuốt nuốt trong cổ họng, nước mắt lại tràn ra, đây là nước mắt vui vẻ a.

Lúc này, tiểu oa nhi trong lòng Khang Mộc Vân được bảo bọc thật ấm liền vươn ngón tay út mập mạp, khe vuốt má lạnh lẽo ẩm ướt của nàng khiến nàng nhất thời cười vui “Lợi hại như vậy sao? Đã biết giúp nương lau lệ?”

“Quá sớm rồi, đây là chuyện của phụ thân, hơn nữa không phải dùng tay.”

Quý Duy Lễ tự mình làm mẫu, lấy môi xóa đi vệt nước mắt trên khuôn mặt ái ân, bởi vì dựa vào quá sát thể tử nên hẳn động đến nhị công tử trong lòng, tiểu oa nhi liền kháng nghị oa oa khóc lớn.

Hai vợ chồng vội vã trấn an, không nghĩ tới song bào thai thật tương thông, một đứa khóc oa oa, đứa còn lại cũng oa oa mà khóc theo, khiến cha mẹ vì trấn an cả hai mà luống cuống cả tay chân.

Nhưng vào lúc này, vài tên người hầu đầu đầu đỏ đầy mồ hôi, trong thật vất vả đang cố gắng nhẹ nhàng mang tiểu hồ ly, thỏ con cùng lừa con mới sinh khiêng ra ngoài.

“Thiếu chủ, thiếu phu nhân, lão phu nhân muốn mời các người nhanh đến tiền thính, khách khứa đều đã đến đông đủ.” Nha hoàn vừa đến, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, tích cực giải thích ý đồ giữa âm thanh huyền ảo.

“Chúng ta nhanh một chút rồi đi.” Quý Duy Lễ thúc giục Khang Mộc Vân vẫn đang cố gắng trấn đang tiểu oa nhi.

“Nhưng là đứa nhỏ vẫn không ngừng khóc.” Nàng cũng muốn khóc a, hơn nữa nhìn đứa nhỏ khóc đỏ cả mắt, khiến nàng thật đau lòng.

“Phu nhân, người có muốn đem đám gia súc này khiêng ra ngoài?”

Khang Mộc Vân gật đầu “Muốn, bọn chúng hôm nay chuyển tới chỗ mới, nhưng các người phải cẩn thận, theo cửa bên hông mà đi, đừng để chúng là kinh động đến khách quan.”

Bởi vì sợ hoa khoản đông bị hao tổn, Quý Duy Lễ liền cho người làm một mục trường tại góc thích hợp cho bày gia súc, nơi đó rộng rãi hơn, đám gia súc có thể tự do tự tại mà chạy nhảy.

Nhưng mới vừa nói thì Quý Tinh Tinh theo lệnh cha mẹ đến thúc giục, Quý Duy Lễ một tay ôm lấy thể tử, một tay ôm đứa nhỏ, vội vàng hướng tiền thính đi đến.

Nhóm người hầu lôi kéo đám động vật non cũng theo sau, đội ngũ này cũng thật đồ sộ a!

Cũng thật là hay, trong một năm, Quý gia xem chừng là đang tăng gia sản xuất phục vụ đất nước, chính là nhìn xem đội ngũ kia: Quý Duy Lễ cùng Khang Mộc Vân ôm một đôi tiểu oa nhi đi trước, phía sau thỏ mẹ ôm theo thỏ con, còn có trư mẹ sinh trư con, dê mẹ dẫn theo dê con, sau lưng lừa mẹ cũng có lừa con leo đèo theo sau. Ngay cả hồ ly cũng sinh một tiểu hồ ly, mỗi một con vật nhỏ lại được cột một sợi dây hồng trông thật đáng yêu!

Quý Tinh Tinh ôm con thỏ nhỏ cũng đi theo đội ngũ trên, nhưng nàng chỉ mãi lo nhìn con thỏ nhỏ, không để ý tới đường đi liền lao đảo té làm cho con thỏ nhỏ trong lòng nhảy xuống, không ngờ lại dọa đến tiểu hồ ly, tiểu hồ ly kinh sợ, bắt đầu hướng phía trước mặt mà bỏ chạy. Mà Quý Tinh Tinh khi ngã sấp xuống, đầu tiên là đụng phải tiểu trư, lại đánh động tới con lừa non, khiến cho cả bọn tiểu bảo bảo động vật sợ hãi bắt đầu chạy loạn, hỗn loạn liên như vậy mà bắt đầu ...

Nhóm tiểu động vật theo bản năng mà chạy, cũng theo bản năng mà tìm theo mùi hương, chính là mùi hương của cỗ yến hội kia truyền tới, bọn người nô bộc thấy vậy liền thét đến chói tai, tiếp đó, nhóm khách quý trong tiền thính cũng thét lên đến chói tai.

Quý Duy Lễ che chở cho Khang Mộc Vân, một bên ôm chặt tiểu oa nhi, chỉ sợ đám súc vật chạy thẳng về hướng này không cẩn thận mà đụng vào nàng, kinh động tới tiểu bảo bảo của hắn.

Nhưng từ trong yến hội âm thanh vang lên không chỉ có tiếng thét mà còn vọng ra cả tiếng cười, mà tiếng cười càng lúc càng lớn, bọn họ nhịn không được tò mò đi đến phía trước tiền thính, vừa nhìn rõ mọi việc, cả hai cũng trợn tròn mắt nhưng ngay lập tức không khỏi phì cười.

Đám tiểu động vật không hề thiếu một con đang tự động thượng lên bàn tìm kiếm thức ăn, còn uống nước trong cốc của khách quan, mặt mũi đỏ hồng, ngoan ngoãn nằm trong vòng tròn được vây quanh bởi các vị khách đang vừa tức giận lại cũng có điểm thấy buồn cười.

Rốt cục, khách quan cũng thấy được người vốn được xông xáo bàn tán nãy giờ, thiếu chủ phu nhân. Khi biết đám tiểu động vật này là do nàng cứu khỏi bị giết thịt, mọi người không khỏi vỗ tay tán thưởng. Xem ra nàng thật hạnh phúc nha, gây ra hỗn loạn như vậy nhưng trượng phu lại không hề phật ý, còn nhìn nàng bằng đôi mắt sâu đậm, tướng bói của Quý gia thì nhìn nàng cười đầy sủng nịch, nô bộc trong Quý gia ai cũng nhìn nàng mỉm cười chứ không hề có ý trách cứ.

“Thật tốt, cưới vợ nên cưới người như Khang Mộc Vân a!” Không biết là ai đột nhiên cảm thán mà lớn tiếng nói như vậy.

“Đúng vậy.”

“Chính xác!”

Mọi người phụ họa nhau, mỗi người một câu, sau đó lại lập tức vỗ tay như sấm, không ít khách quý phải vội vã nhường đường cho đám tiểu động vật đang rất có thần khí bắt đầu đi lại lung tung trong phòng.

Quý Duy Lễ cúi đầu, nhìn thê tử đang ngược nhìn hắn, “Đúng vậy, cưới nàng, hết thấy đều vạn an.”

“Phải không? Trước mắt kia không phải rất hỗn loạn ...” Nàng cười hỏi.

“Tiểu bảo bảo không khóc nữa, nàng xem bọn chúng là đang mở tròn hai mắt nhìn chuyện hỗn loạn trước mặt!” Hắn tiểu đáp.

Cũng đúng nha! Hai tiểu oa nhi phấn nộn, nhanh như chớp đang mở to mắt, vội vàng nhìn đông nhìn tây, khóe miệng đang có ý cười.

“Thật hạnh phúc a.” Nàng thật sự hảo hạnh phúc a.

Một tháng sau, Khang Mộc Vân hoàn thành bức tranh đầu tiên nàng tự vẽ, hơn nữa còn quyết định đây là bức tranh truyền gia chi bảo.

Tranh này chính là vẽ bữa tiệc rượu hôm đó, tựa là “Hỗn loạn”, nhưng Quý Duy Lễ lại đem bức họa đề lên bốn chữ ... “Phú quý mãn đường”.

- Toàn văn hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-van-an>